

Quỳnh Dao

LÀO XAO TRONG NẮNG

Thông tin về ebook

Lao Xao Trong Nắng

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 22-April-2016

Tổng số 199 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Thanh Trúc ngồi giữa phòng làm việc có gắn máy điều hòa không khí. Trúc thấy lạnh lạnh, nhất là phần chân bên dưới robe. Nàng kéo cao cổ áo, chăm chú nhìn về phía ông Tổng Giám Đốc ngồi sau chiếc bàn to. Gần như ông Tổng giám đốc nào cũng giống nhau. Mái tóc muối tiêu, đôi kính cận, sống mũi thẳng và chiếc miệng uy quyền. Trên bàn có một biển nhỏ bằng mica đen, chữ vàng Tổng Giám Đốc Võ Văn Đạt.

Thanh Trúc ngồi ở ghế nệm bọc da, đối diện với bàn làm việc nằm trong tầm quan sát của ông Tổng giám đốc. Hồ sơ trên tay ông có lẽ là đơn và lý lịch của nàng, vì ông ấy hết nhìn vào đấy lại nhìn Trúc. Cứ thế có gần mười phút yên lặng. Rõ ràng là muốn có một công ăn việc làm không phải dễ. Trúc thở ra. Suốt tuần này Trúc đã lần lượt gặp trưởng phòng, phó giám đốc, giám đốc, phụ tá giám đốc rồi tổng giám đốc. Chỉ có một chân thư ký mà phải qua năm cửa ải... Nhưng chuyện đó nào có dễ gì cho cam. Ngay từ đầu đến xin việc, Thanh Trúc đã phải chen chân với hơn trăm sinh viên vừa mới ra trường, phải qua các giai đoạn sát hạch thảo công văn bằng Anh ngữ, đánh máy, khả năng đọc nhanh, viết tiếng Anh, cách giao tế, ứng phó sự kiện bất ngờ. Tất cả là những trắc nghiệm trí não... còn căng hơn cả các kỳ thi ở đại học mà Thanh Trúc đã trải qua. Cuối cùng rồi ông Tổng giám đốc cũng lên tiếng.

- Cô Thanh Trúc!

Đang chìm trong những ý nghĩ vẩn vơ, Thanh Trúc phải giật mình. Nàng ngồi thẳng lưng, nghiêm chỉnh lại. Ông Tổng giám đốc hỏi, giọng ôn tồn nhỏ nhẹ.

- Gia đình cô tận Đài Nam, sao cô lại đến Đài Bắc này tìm việc?

Thanh Trúc thành thật:

- Tại vì tôi thấy là... tìm việc làm ở thành phố Đài Bắc này dễ hơn. Nhất là khi ngành học của tôi thuộc ngành chuyên môn. Nếu học mà không sử dụng được khả năng chuyên môn đó, thì quá uổng.

- Trong một phút cô đánh máy được tám mươi chữ thì là giỏi lắm đấy.

Thanh Trúc cười nói:

- Đó không phải là thành tích sáng chói nhất. Lúc còn ở trong nhà trường, chuyện đánh máy trên trăm chữ một phút là chuyện bình thường, chưa kể tôi tính bằng bàn toán... tiếc là hiện nay máy ông chỉ sử dụng máy tính nên cái khả năng kia đành chịu xếp xó.

Tổng giám đốc Đạt ngả lưng ra sau ghế, tay cầm bút quay quay. Ông có vẻ tò mò, thú vị ngắm cô gái trước mắt. Khá trẻ, lý lịch ghi là 20 tuổi. Mới tốt nghiệp cao đẳng thương mại. Có đôi mắt to đen, đôi mi dài. Khuôn mặt đầy sức sống. Nhất là mái tóc rối, con bé khá đẹp, đẹp một cách tự nhiên, cái đẹp đôi khi lẫn át cả tài năng, vừa nhìn thấy là có cảm tình ngay. Yêu cái đẹp không có gì là xấu. Bản năng của con người vậy thôi. Ông tổng giám đốc cười rồi nhìn Thanh Trúc.

- Cô có vẻ tin chắc là cô sẽ được chúng tôi tuyển dụng?

Thanh Trúc cười, một nụ cười dễ thương.

-Ồ không! Nhưng nếu tôi đoán không lầm thì trong số những người xin việc, số được gặp Tổng giám đốc hẳn rất ít?

Ông tổng giám đốc gật gù.

- Phải. Chỉ có tám người thôi.

Nụ cười chợt tắt trên mặt Trúc, nàng có vẻ thất vọng.

- À! Có nghĩa là tôi cũng chỉ có một phần tám hy vọng thôi. Vậy mà tôi tưởng chỉ có một mình... Ông tổng giám đốc sẽ gạt bảy người còn lại chứ?

Ông tổng giám đốc nói.

- Cô có vẻ khá tự tin. Cô nghĩ là cô hơn hẳn bảy người kia ư?

- Vâng.

- Cô không đánh giá mình quá cao chứ?

- Trong cuộc sống giành giật, cái quan trọng là năng lực. Tôi hiểu sức của tôi.

Ông Đạt có vẻ suy nghĩ.

- Việc làm có thật sự cần thiết với cô không?

- Cần lắm chứ. Tôi dám xa cả cha mẹ, lặn lội vào tận Đài Bắc này, chẳng qua cũng vì muốn có một chỗ làm tốt đẹp.

- Thế gia đình cần cô phụ giúp về mặt tài chánh?

- Không hẳn. Gia đình tôi sống khá cần kiệm, cũng không đến nổi túng quẫn cấp bách lắm. Cha tôi làm thầy giáo dạy trung

học, mẹ là cô giáo tiểu học. Tôi còn ba đứa em đi học. Kinh tế có gay go, nhưng gia đình không cần sự trợ giúp tài chánh của tôi. Mẹ cha chỉ mong cho tôi có thể sống "độc lập" là mừng rồi. Dĩ nhiên, nếu có dư dả, gởi chút đỉnh về, chắc chắn người sẽ vui hơn, hãnh diện hơn. Ông nghĩ có phải không?

Tổng giám đốc Đạt có vẻ vui vui, nhưng ông nói:

- Cô biết không? Có rất nhiều cô gái, gia đình nghèo túng, cuộc sống khó khăn, họ cần công việc này hơn cô, vì họ còn phải nuôi cả gia đình.

Thanh Trúc sụ mặt ngay.

- À! Vậy mà tôi tưởng là ông cần một thư ký có khả năng, chớ đâu biết là ông định mở viện từ thiện.

Thanh Trúc đứng dậy, vớ lấy ví da.

- Vậy thôi, tôi không dám làm phiền. Thời giờ của ông quý báu mà của tôi cũng thế. Tôi cần phải đến công ty Hà Tân ngay.

Ông Đạt hơi chững lại.

- Công ty Hà Tân à? Cô đến đây làm gì?

- Họ cũng đang cần thư ký đánh máy. Tôi mong là ở đây không có hội từ thiện, và tôi có thể kiếm được việc làm.

Ông Đạt nói.

- Đợi chút! Cô không biết là Công Ty Hà Tân cũng là của chúng tôi ư?

Thanh Trúc kinh ngạc.

- À! Hèn gì. Trang Thanh đã cho tôi biết, ông là nhà tài phiệt lớn. Thôi thì tôi khỏi phải đến đây làm gì. Có điều chắc chắn là có thể nào thì mạng lưới của ông cũng không bao trùm hết thành phố Đài Bắc này được. Chắc chắn rồi tôi sẽ tìm được chỗ để đứng thôi.

Thanh Trúc mang ví lên vai, rồi quay lưng nhìn thẳng ra cửa. Nàng dậm bước, thì nghe ông Đạt hỏi:

- Trang Thanh là gì của cô? Bạn ư? Vì hấn mà cô đến Đài Bắc à?

Thanh Trúc nói.

- Đúng phần nào. Tôi đang sống với hấn.

Ông Đạt ngạc nhiên.

- Cô nói sao? Cô còn trẻ quá, sao táo bạo thế?

- Ông đã lầm rồi. Trang Thanh cùng tôi muốn chung phòng ở chung cư, nhưng "hấn" không phải là đàn ông mà chỉ là con gái. "Hấn" lớn hơn tôi một tuổi, làm ở Công Ty hàng không Trung Quốc. Nhà hấn cũng ở Đài Nam, hấn là bạn học, một người bạn rất tốt của tôi.

Thanh Trúc ngừng lại, đột nhiên thấy mình nói nhiều quá. - Thôi được rồi, dù gì thì cũng không được tuyển dụng, cần gì phải kê khai lý lịch quá đầy đủ. Thôi xin phép tôi đi.

Ông Đạt nhú mày.

- Sao cô biết là không được tuyển dụng? Tôi có nói như vậy bao giờ đâu?

Thanh Trúc dừng lại, nhướn mày nhìn ông Tổng giám đốc

với ánh mắt nghi ngờ. Ông Đạt nói.

- Cô cần phải biết rõ công việc mình sắp làm. Cô phải sắp xếp lại sổ sách, thảo văn bản, đọc thư, trả lời thư, viết hóa đơn, tiếp điện thoại, đánh máy, lên lịch tiếp khách cho tôi. Cô còn cần phải làm quen với khách khứa, bạn bè, và cả người nhà tôi. Tất cả những việc làm đó cần phải có thời gian, ít ra là hai tháng mới quen việc. Phòng của cô cạnh phòng này chỉ có một mình cô ngồi thôi. Bắt đầu chín giờ sáng mai cô tới đây làm việc. Kể từ hôm nay, cô là nhân viên chính thức của hãng này. Nếu cần tiền, cô có thể sang phòng tài vụ xin ứng trước nửa tháng lương. Lương tháng của cô tạm ấn định là 15000 đồng. Nhưng đừng có vội mừng tôi xếp lương cao như vậy. Đó là do tính chất phức tạp của công việc, cô phải cố gắng lắm mới hoàn thành được nhiệm vụ.

Thanh Trúc yên lặng, suy nghĩ.

- Nhưng mà... ông đã nói là... có nhiều người khác cần việc làm hơn tôi cơ mà?

Ông Đạt cười.

- Phải. Nhưng ở đây chúng tôi không phải là viện cứu tế.

Thanh Trúc giật mình, rồi hiểu ra.

- Như vậy có nghĩa là tôi đã được tuyển dụng thật?

- Vâng.

- Nhưng... nhưng, tại sao phải chọn tôi?

- Phải nói ra mới được à?

- Vâng.

- Vậy thì vì năng lực, vì bản chất cao ngạo, vì sự nhạy bén, vì tuổi trẻ, và nhất là vì cái sắc đẹp của cô.

Thanh Trúc hơi bối rối.

- Đẹp cũng là một yếu tố để được chọn ư? Vậy là bất công, vì đẹp xấu là trời sinh ra cơ mà.

Ông Đạt chăm chú nhìn Trúc, như dò xét.

- Sao thế? Cô có vẻ bất mãn giùm cho những người xấu ư?

Trúc cười, nụ cười thật dễ chịu.

- Cũng phần nào. Thôi cảm ơn việc "chọn người qua sắc đẹp" của ông. Để tôi về viết thư ngày cho mẹ.

Ông Đạt cũng cười. Ông định nói thêm gì thì chuông điện thoại trên bàn reo vang. Ông định đưa tay nhắc ống nghe, nhưng như chợt nhớ ra điều gì nên quay lại nói với Trúc.

- Đâu, thử việc đầu tiên xem... Cô tiếp điện thoại cho tôi.

Thanh Trúc bước nhanh đến bên bàn, nhắc máy lên, nhìn ánh đèn chớp chớp trên máy, nàng ngẩn ra. Từ trước tới giờ nàng chưa hề sử dụng loại máy này. Trong lúc nàng bối rối thì ông Đạt đã cười nói:

- Đây là điện thoại năm số, cô phải bấm cái nút màu trắng ở hàng số năm mới nghe được.

- Dạ.

Trúc vội vã bấm nút, đôi má nàng nóng hổi lên. Một cô thư ký giỏi mà ngay cả sử dụng điện thoại hiện đại cũng không biết. Nàng không dám nhìn ông Đạt. Nàng đặt ống nghe sát

tai.

- Alô, đây là văn phòng Tổng giám đốc Công ty Quyết Tiến.
Xin hỏi quý khách là ai?

- Tôi... tôi tìm ông Tổng Giám Đốc.

Bên kia đầu dây là giọng nói của một người đàn bà, cô ta nói như muốn khóc. Thanh Trúc hơi chững lại.

- Nhưng tôi muốn hỏi cô là ai?

Bên kia đầu dây có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Tôi là Hải Yến. Cô là thư ký mới nhận việc ư?

Thanh Trúc vội nói.

- Vâng, vâng, đợi một chút nhé.

Rồi quay sang ông Đạt.

- Có một người đàn bà tên là Hải Uyên muốn tìm ông, hình như cô ta đang khóc.

- Hà...

Ông Đạt đỡ lấy ống nghe suy nghĩ, rồi hiểu ra.

- Đây là bài học đầu tiên, cô phải nhớ kỹ nhé. Người con gái vừa nói chuyện với cô tên là Hải Yến chứ không phải Uyên, là con dâu của tôi, con dâu được cưng nhất nhà đấy! Thôi được rồi bây giờ cô hãy về đi, mai chín giờ sáng đến đây nhận việc. Đi đi, để tôi nói chuyện với cô ấy.

- Cảm ơn ông.

Thanh Trúc cười, rồi nhanh chóng quay người bước ra cửa. Nàng biết, khôn nhất là không nên chen vào chuyện nhà của ông Tổng giám đốc.

Ra khỏi phòng, Trúc thở phào nhẹ nhõm. Bên ngoài là phòng tiếp khách, kế tiếp là dãy hành lang, hai bên là hai dãy phòng, đều là phòng của những nhân viên cao cấp như giám đốc, phó giám đốc... Dĩ nhiên là phòng gần Tổng giám đốc nhất là phòng của thư ký Tổng giám đốc. Mỗi nhân viên cao cấp lại có thư ký riêng.

Thanh Trúc nghĩ lại thấy cũng vui, không ngờ mình lại chen chân vào được một trong những công ty lớn nhất của thành phố Đài Bắc này. Trúc vừa đi vừa suy nghĩ, và tiến gần đến cầu thang máy. Toàn bộ tài sản của tòa cao ốc này đều của nhà tỷ phú Võ Văn Đạt cả. Tầng một và tầng hai là cơ sở tiêu thụ hàng xây dựng. Tầng ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám lại là trụ sở cho Công ty xuất khẩu, tầng chín và mười là trụ sở chính của Quyết Thắng mạo dịch công ty.

Thanh Trúc bấm nút thang máy, cửa từ từ mở. Nàng mới bước vào đã nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi giật:

- Thang máy, đợi một chút!

Trúc đứng đợi. Nàng thấy buồn cười. Cái anh chàng vừa gọi "thang máy, đợi một chút" kia có vẻ ngô nghê làm sao. Thang máy làm sao nghe được tiếng người mà bảo đợi? Vừa lúc ấy, có một anh chàng, tay ôm một đồng hồ sơ, trán lấm tấm mồ hôi xông vào. Đến nơi hắn còn lấm bầm.

- Cái gì cũng không đúng, không đúng! Mấy cha nội này đầy đọa hết người này đến người khác.

Trúc ngấm ông bạn "đồng nghiệp" của mình. Nàng hơi ngỗ ngàng một chút. Anh chàng có khuôn mặt quá trẻ. Mày rậm, mắt to, nước da bánh mật. Có lẽ cao ít ra phải thước tám. Đẹp trai như vậy sao không đi đóng phim mà vào đây gọt giấy làm gì? Lãng phí một nhân tài! Thanh Trúc trừng mắt, và gã con trai đã nhìn thấy cái trừng đó. Gã cười hỏi:

- À... Cô đến tầng thứ mấy?

- Còn ông?

- Lầu một.

- Tôi cũng đến đó.

Thanh Trúc nhìn đồng hồ sơ trên tay gã.

- Giờ này mà anh tan việc rồi ư?

- Mới 11 giờ mà, làm gì có chuyện đó?

- Thế anh xuống lầu một để làm gì?

Gã cười tinh nghịch.

- Thì đưa cô xuống. Tôi là trưởng phòng giao tế cơ mà, phải đưa khách ra cửa chứ?

Thanh Trúc nghiêm mặt.

- Ờ. Nhưng tôi không phải là khách.

- Cô là thư ký riêng của ông Tổng giám đốc mới tuyển dụng phải không? Thư ký riêng hay ai cũng vậy, tôi cũng có bốn phận phải tiền về vậy?

Trúc chớp mắt.

- Làm sao anh biết là tôi mới được tuyển dụng?
- Vì tôi đã xem qua hết mấy hồ sơ xin việc, trong đó hình của cô đẹp nhất. Nhưng mà tôi không ngờ. Người cô bên ngoài lại đẹp hơn của người trong ảnh. Như vậy đương nhiên là cô phải được chọn thôi.

Thanh Trúc cảm thấy bất an.

- À! à! có phải anh định ám chỉ là... là ông Tổng giám đốc...

Gã thanh niên tiếp nhanh:

- Rất hiếu sắc? Nhưng đó đâu phải là khuyết điểm của ông ấy đâu? Tất cả lũ đàn ông chúng tôi đều như vậy, cô khỏi cần phải nghĩ ngợi gì hết.

Thanh Trúc bấm nút. Thang máy từ từ đi xuống. Nỗi lo như nỏ to, to dần.

- Anh làm ở đây lâu chưa?

- Lâu lắm rồi.

- Sao anh trẻ quá vậy?

Gã nhún vai, cười cười. Đôi mắt gã rất đen, hàm răng lại trắng. Kem đánh răng mà đưa cho gã quảng cáo thì tuyệt. Thanh Trúc nghĩ, vừa lúc đó thang máy ngừng. Trúc bước ra, gã con trai bước theo. Trúc tò mò hỏi thêm:

- Cho tôi biết thêm một điều nữa nhé. Cái cô thư ký cũ của ông Tổng giám đốc sao không tiếp tục làm nữa?

- Bụng bự rồi, còn làm gì nữa!

- Há?

Thanh Trúc tròn mắt, giật mình.

- Sao lại như vậy?

- Thì tại cô ta lấy chồng, lấy chồng thì phải có con, bụng không bự sao được?

Thanh Trúc thở phào.

- À. Vậy mà tôi tưởng ông Tổng Giám đốc chỉ chọn mấy cô chưa có chồng thôi chứ?

- Thì lúc mới vào làm chưa chồng, nhưng làm việc được một năm thì có chồng. Cô ấy làm vợ kế cho em trai ông Tổng Giám Đốc.

- Đẹp không.

- Dĩ nhiên rồi. Ông Tổng Giám Đốc chọn thư ký bao giờ chẳng chọn người đẹp. Ông ấy nói là... sáng sớm mà vào phòng làm việc, nếu gặp một bộ mặt quý dạ xoa thì còn tinh thần đâu mà làm. Tại cô không biết chứ, cô thư ký trước nữa còn đẹp hơn, vừa bước vào công ty, là bao nhiêu đấng mày râu trong cơ sở phải đứng tim hết.

Rồi quay lại nhìn Trúc, anh ta như ngẫm ngợi:

- Thú thật, cô tuy đẹp, nhưng đẹp không bằng một góc của cô ấy.

Trúc cắn nhẹ môi.

- À! Thế bây giờ chị ấy ở đâu?

- Dĩ nhiên thì cũng đi lấy chồng. Cô gái nào rồi cuối cùng

chẳng đi đến con đường đó? Bây giờ cô ta là con dâu của ông Tổng giám đốc.

Thanh Trúc chợt nhớ ra cú điện thoại ban nãy.

- A! Có phải cô ấy là Hải Yến không?

Đến lượt gã con trai ngạc nhiên.

- Ồ! Cô cũng quen cô ấy nữa à?

Trúc lắc đầu, nhưng cố tình làm ra vẻ úp mở.

- Muốn làm thư ký riêng của ông Tổng Giám Đốc thì dĩ nhiên phải biết chuyện riêng và tình hình gia đình của ông ta chứ?

- Cô biết hết tất cả rồi à?

Thanh Trúc thú thật.

- Không. Tôi hoàn toàn chưa biết gì hết.

Gã con trai cười. Gã lại ngắm nghía Trúc. Cái nhìn của gã làm Trúc thấy hơi nhột.

- Anh làm gì nhìn dữ vậy?

- Ngắm thử xem, sau này cô sẽ là gì trong gia đình ông Tổng Giám Đốc.

Thanh Trúc chợt thấy tức giận, nàng dừng chân lại.

- Anh!... Sao anh coi thường người ta thế? Nói anh biết nhé, tôi chỉ làm thư ký cho ông Tổng giám đốc thôi, chứ chẳng thềm làm người nhà của ông ta đâu.

- Đừng nói sớm như vậy, đã có ba đời thư ký rồi. Ai lúc đầu

cũng nguầy nguậy, nhưng rồi sau đó... Biết đâu định mệnh đã an bài cho cô như thế?

- Anh dám cá với tôi không?

Gã thanh niên nhìn thẳng Trúc.

- Cái gì chứ? Tôi thấy chỉ trong vòng ba năm là cô lại trở thành người nhà ông Tổng giám đốc ngay.

- Không bao giờ! Anh dám đánh cá không chứ?

- Nhưng mà ăn cái gì mới được?

Trúc nói cứng.

- Thì anh muốn ăn gì cứ nói.

Gã thanh niên nói như kéo dài ra:

- Vậy thì tôi cá... Cô với tôi.

- Nghĩa là sao?

Gã làm ra vẻ thật nghiêm chỉnh.

- Nếu cô thua, cô sẽ là vợ tôi. Còn nếu tôi thua, tôi sẽ là chồng cô!

Thanh Trúc tức tối quay đi. Hai má ửng hồng. Anh chàng này bạo phổi thật. Đàn ông con trai cái xứ Đài Bắc này đều chụp giựt như thế cả. Mới thấy con gái lần đầu đã tươt tươt! Không biết cái đám trưởng phòng, quản lý, giám đốc, phó giám đốc... của công ty mậu dịch Quyết Tiến ra làm sao? Có giống như vậy không? Càng nghĩ Trúc càng thấy bực, nằng liếc nhanh gã con trai:

- Anh nằm mơ chắc?

Anh chàng làm ra vẻ rầu rĩ.

- Hừ? Cô tưởng là tôi nham nhở ư? Không phải đâu, đó là một cách nịnh đầm đấy. Một cách nịnh đầm rất chân thành.

- Nghĩa là sao?

Thanh Trúc thấy khó hiểu. Anh chàng có vẻ bực bội hơn khuôn mặt của mình. Khuôn mặt lồi cuồn, cái cử chỉ mép môi với đôi mày lúc nào cũng như châu lại. Gã nói.

- Có ai mới gặp lần đầu tiên mà nói được một câu như vậy. Cô đừng giận. Tôi đã nghiên cứu kỹ hồ sơ, lý lịch của cô. Mỗi lần cô đến đây, tôi đều chăm chú theo dõi. Tôi chưa thấy ai thông minh và nhạy bén như cô. Tôi đã hồi hộp mong là ông Tổng giám đốc sẽ chọn cô. Tôi biết chắc thế nào cô cũng được chọn. Cô tưởng là tình cờ tôi cùng cô đi chung chuyến thang máy vừa rồi đó ư? Không đâu, tôi cố tình đợi cô đấy nhưng mà một trường phòng nhỏ nhoi như tôi dễ gì lọt vào mắt xanh của cô?

Nói xong, gã quay lưng định trở lại tòa nhà. Trúc chững lại, nhưng rồi lại cảm thấy không vui.

- Khoan đã.

Gã đứng lại.

- Anh muốn nói là tôi định dựa hơi ông Tổng giám đốc?

- Đâu dám, đâu dám!

- Hừ!

Trúc tròn mắt, nhưng không biết nói gì hơn. Gã thanh niên chột hỏi:

- Cô tên gì?

- Thế còn anh?

- Mọi người đều gọi tôi là Anh Kỳ, cô cứ gọi thế. Gã nói làm Trúc thấy buồn cười. Anh Kỳ? Cái tên gì mới nghe tưởng là "ách xỳ"! Gã thanh niên như đoán ra ý nghĩ của Trúc, gã cũng cười nói:

- Lạ thật, sao không hẹn mà gặp. Ai cũng nghĩ ra điều đó, ở trong nhà, rồi ở trường, trong lớp. Ai gặp tôi cũng gọi như vậy. Ách xỳ! Ách xỳ! Đúng rồi tôi giống như anh chàng "ách xỳ"!

- Không phải vậy đâu, anh đã mắc phải chứng bệnh tự ty rồi, anh phải đi khám bệnh tâm thần đấy.

Nụ cười trên môi gã thanh niên chột tắt.

- Cô cho là tôi điên?

Thanh Trúc nhướng mày.

- Chứ gì nữa. Anh trẻ tuổi như vậy lại làm đến chức trưởng phòng. Sao lại mắc cảm như vậy?

Gã thanh niên nhìn Thanh Trúc, rồi liếm môi, nói:

- Tôi đã gạt cô đấy, ở Công Ty Quyết Tiến đâu có cái chức trưởng phòng giao tế đâu? Tôi chỉ là một anh chàng đưa công văn thôi.

- À!

- Bây giờ chắc cô đã nhìn tôi bằng nửa con mắt rồi chứ?

Gã nhìn thẳng vào mắt Trúc, khiến nàng phải phân bua:

- Không, không bao giờ. Là một công nhân bình thường cũng đâu có gì xấu hổ. Anh biết không, những năm học lớp 10, trong mùa hè, tôi đã từng làm đĩa bung kem cho một quán kem cơ mà.

- Cô định an ủi tôi?

Thanh Trúc nhìn thẳng gã con trai.

- Không phải đâu, tôi nói thật đó.

- Anh đừng buồn, cũng đừng nản. Nhìn dáng dấp đẹp trai, lại ăn nói có duyên như anh, tôi biết anh là một người có tài năng, anh rồi sẽ thành công, tôi tin như vậy.

Gương mặt của gã con trai đỏ hỏn lên, hình như gã hơi thẹn. Gã quay lưng bỏ đi nhanh vào tòa ốc, vừa đi vừa nói:

- Cám ơn sự quá khen của cô. Tôi không dám đứng lại, sợ một hồi bị thổi phồng thành cái bong bóng bay luôn lên mây, nên tôi phải đi vào vậy.

Gã biến mất trong tòa nhà. Trúc đứng trên đường nhìn theo. Anh Kỳ. Cái tên nghe thật kỳ cục. Không có ông trưởng phòng nào lại có cái tên như vậy. Đúng ra ta phải hiểu ngay từ đầu. Trúc lắc đầu. Đột nhiên, nàng lại nghĩ tới một khuôn mặt, một mái tóc muối tiêu, đôi mắt sắc của ông Tổng giám đốc và chuyện nàng được chọn làm. Một buổi sáng có nhiều gay cấn. Bây giờ phải về nhà ngay, về để kể lại cho Trang Thanh nghe chuyện của ông Tổng giám đốc, rồi Hải Yến và cả anh chàng Anh Kỳ nữa.

CHƯƠNG 2

Suốt đêm hôm ấy Thanh Trúc và Trang Thanh có dịp tâm sự thâu đêm. Trang Thanh không đẹp lắm, nhưng có một thân hình khá hấp dẫn. Cao khoảng thước sáu lăm, biết cách trang điểm, mặc chiếc áo đầm vào nữa là khỏi chê. Bao người dù bước qua nàng đều phải ngoảnh lại nhìn. Vì vậy, đã có lần Tổng công ty hàng không đề nghị Trang Thanh làm tiếp viên hàng không. Nhưng Thanh không chịu với lý do sợ khoảng không trên cao, sợ chóng mặt, sợ bùng mâm vấp ngã... Là bạn học cùng trường, lại là bạn rất thân của Thanh Trúc, Trang Thanh ra trường trước, vào Đài Bắc trước tìm được việc làm nên đã thuyết phục cha mẹ Thanh Trúc kéo Trúc cùng đến Đài Bắc. Bây giờ cả hai đang nằm trên giường. Trang Thanh chỉ yên lặng nghe. Ông Tổng giám đốc Đạt được thối lên như một quốc vương của một vương quốc rộng lớn, còn Anh Kỳ thì giống như một hiệp sĩ thời trung cổ ngang tàng. Thanh nghe mà cười không ngớt.

- Ê Trúc, mi có biết là mi có biệt tài nói láo không?

Thanh Trúc lắc đầu:

- Không, tao nói thật, chứ không láo gì hết cả.

Trang Thanh quay lại nghịch những sợi tóc mai của Trúc.

- Tao biết mi thích xem phim, xem tiểu thuyết... nên bất cứ một cái gì vào tay ngươi, là ngươi lại tô vẽ thêm, chứ thật ra thì chuyện mi đi xin việc, dứt đơn, thi thử rồi gặp Tổng giám

đốc được chọn, rồi một nhân viên nào đó, có nhã ý muốn đưa người xuống lầu. Chỉ là những chuyện bình thường thôi. Mi lại thêu dệt thành chuyện thần kỳ. Nào là lúc thì trưởng phòng, rồi lúc biến thành công nhân. Tao dám cá với mi là hần cũng đang chơi trò diễn xuất với người đấy.

Thanh Trúc tròn mắt. Bất giác nàng nhớ lại chuyện đánh cá với Anh Kỳ.

- Đánh cá ư? Mi biết không, cái tay ba trợn đó, hần dám nói với tao là đánh cá. Nếu hần thua thì hần phải cưới tao làm vợ. Mày thấy hần vô duyên không? Nếu đã thua thì tao đã là người nhà ông Tổng giám đốc rồi, còn đâu để làm vợ hần chứ? Thật buồn cười.

Rồi như hiểu ra, Trúc nói:

- Ủ, không chừng mi nói đúng, hần chỉ là tay pha trò thôi. Được rồi để xem. Bao giờ gặp lại, tao sẽ chinh hần một trận cho biết. Tại mi không có mặt ở đó lúc sáng chứ nếu có mi sẽ thấy hần lạ lắm. Lúc thì nói ào ào, lúc thì làm ra vẻ âu sầu, rầu rĩ.

Trang Thanh chợt lay bạn.

- Ê Trúc, hỏi thật mi nhé. Có phải mi đã bị cú sốc rồi, phải không?

Thanh Trúc nhướn mày.

- Nói bậy, làm gì cơ. Từ xưa tới giờ tao không hề tin có chuyện cú sốc. Tình yêu bao giờ cũng có thời gian. Nó chỉ thấm dần dần thôi.

- Nhưng tại sao từ chiều tới giờ cứ nghe mày nhắc đến cái

anh chàng Anh Kỳ hoài vậy? Nào là hấn đẹp trai giống tài tử xi nê, nào là hấn ba trợn, kêu thang máy chờ. Hấn ác quá cứ trêu chọc người.

Thanh Trúc quay qua, hơi ngượng.

- Hừ! Tại tao cảm thấy hấn có vẻ là lạ làm sao ấy.

Trang Thanh vừa cười vừa nói.

- Là lạ có nhiều ý nghĩ lẩn khuất nhé. Như vậy, ít ra hấn cũng đã khiến được người chú ý tới.

- Có nhiều thứ làm tao để ý tới lắm chứ bộ?

- Thí dụ như...

- Thí dụ như cả ba cô thư ký trước đều làm dâu nhà ông Đạt cả. Rồi cô nàng Hải Yến lại vừa điện thoại vừa khóc với ông già chồng.

Thanh Trúc chợt quay sang, tròn mắt với Trang Thanh:

- Hay là biết đâu Hải Yến yêu ông Đạt, chứ không phải yêu con trai ông ấy?

- Ờ! ờ!... Mi lại viết tiểu thuyết nữa rồi? Tại sao mi cứ tưởng tượng cho sự việc phức tạp hơn như vậy?

Trang Thanh hét Thanh Trúc làm như ngây thơ:

- Tao nghĩ là tao không nghi oan đâu. Cái nhà ông Tổng giám đốc này chắc hấn phải có nhiều thứ lạ lắm. Tao dám đánh cá với mi như vậy.

Trang Thanh cười nói.

- Nữa rồi. Tại sao mi cứ đưng tí là đòi đánh cá? Coi chừng đấy, bữa nào cá thua phải bán thân làm vợ người ta cho xem.

Thanh Trúc vừa cù léc Thanh vừa nói.

- Nói bậy! Nói bậy hử?

Thế là cả hai lăn trên giường với tiếng cười. Giỡn đã, bắt đầu thấm mệt, họ ngồi dậy, vuốt thẳng lại quần áo, sắp xếp lại mền gối, rồi lại nằm xuống. Trang Thanh nói.

- Thôi đừng phá nữa. Ngủ sớm đi, mai nhà người đi làm buổi đầu tiên đấy. Mà làm buổi đầu thì bao giờ cũng mệt nhọc lắm, phải dưỡng sức cho ngày mai.

- Đúng rồi.

Thanh Trúc cùng nằm xuống giường, nhắm mắt lại, nhưng miệng vẫn hỏi.

- Trang Thanh, còn anh chàng phi công của người thì sao?

Trang Thanh quay mặt vào trong.

- Thôi đừng nhắc nữa, tao không muốn nói đến chuyện đó.

Thanh Trúc thở dài.

- Hừ. Nếu hấn chịu ly dị với vợ, mi có nhận lấy hấn không?

Trang Thanh nhắm mắt lại.

- Tao nói là tao không thích nói tới chuyện đó nữa mà.

Thanh Trúc đành thở ra.

- Thôi được, tao không nói nữa, nhưng không biết rồi năm ba

năm nữa, chúng ta rồi sẽ ra sao. Chuyện ngày sau sẽ ra sao? Chẳng ai đoán được. Phải chi mình có cái kính thần để có thể nhìn được tương lai mình.

Trang Thanh chẳng lên tiếng, vì nàng đã ngủ. Thanh Trúc nghĩ tới mối tình giữa Trang Thanh và gã phi công. Một mối tình tuyệt vọng. Tại sao con người cứ mãi gặp chuyện éo le "Hận vì gặp nhau quá muộn". Hay là định mệnh? Thanh Trúc mơ màng, rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, Thanh Trúc lại thấy mình khoác áo cưới, đi lên lễ đường. Ông tổng giám đốc Võ Văn Đạt lại nắm tay nàng giao cho chàng rể. Còn chàng rể là ai? Thanh Trúc có ngẫm. nhưng chỉ thấy phía sau lưng của anh ta. Phía sau lưng có một chữ "Võ" bằng vàng chói mắt. Thanh Trúc giật mình quay lại, chạm ngay ánh mắt giận dữ, căm thù, đau khổ của Anh Kỳ. Sao vậy? Thanh Trúc bàng hoàng, rồi giật mình thức dậy. Thanh Trúc thấy toát mồ hôi.

Nàng mở choàng mắt ra, chỉ thấy bầu trời đã tờ mờ sáng. Lúc đi làm Thanh Trúc quên ngay giấc mộng đêm qua. Buổi sáng hôm ấy khá bận rộn. Trước hết, Thanh Trúc phải làm quen với tất cả nhân viên cao cấp trong công ty, từ ông Giám đốc Trương, Phó giám đốc Tùng, trưởng phòng kế toán Dũng, rồi trưởng phòng Hùng, trưởng phòng Hà... Thanh Trúc cố quan sát và nhớ, cố tìm rõ ràng. Chẳng hề có phòng nào là phòng giao tế cả. Chỉ có phòng nhân sự, trưởng phòng là Long, người mập và lùn, trán hói, lúc cười trông đẹp như Phật Di Lặc.

Suốt buổi sáng hôm ấy Thanh Trúc đã làm quen, đã bận rộn bắt tay. Vì không có thời giờ đi xuống tầng dưới, nên Thanh Trúc cũng không thấy Anh Kỳ. Đến chiều Thanh Trúc vẫn tiếp tục làm quen. nhưng lần này là làm quen với công việc.

Bấy giờ mới biết rõ hơn, công việc của công ty xuất nhập Quyết Tiến rất lớn. Thí dụ như nó bao gồm cả công ty vật liệu kiến trúc, nhà máy xi măng, nhà máy dệt, cơ sở tiểu thủ công nghệ, xí nghiệp ngọc quý... vì vậy, mặt hàng tiêu thụ trong và ngoài nước rất nhiều. Do đó bộ phận bận rộn nhất của công ty là kế toán và ngoại vụ.

Rồi buổi chiều bận rộn cũng qua đi. Trúc tiếp mấy cú điện thoại. Coi lại giấy tờ và công việc mà cô thư ký tiền nhiệm còn để lại. Nàng phải sắp xếp và giải quyết. Mãi đến lúc sắp tan giờ, Trúc mới ôm chồng hồ sơ cần Tổng giám đốc ký qua bàn ông Võ Văn Đạt.

Ông Đạt đang chuẩn bị ra về thì thấy Thanh Trúc ôm hồ sơ vào. Ông vội ngồi xuống, lật từng tờ xem xét, đọc thêm một số dự thảo của Trúc định trả lời cho khách hàng. Rồi ông ngẩng lên nhìn Trúc với ánh mắt hài lòng.

- Tôi thấy cô có khả năng hơn tôi tưởng. Như thế này, có lẽ cô sẽ làm việc ở đây lâu dài hơn.

Ông cầm bút lên ký tên, rồi lại nhìn Trúc.

- Bữa nay mệt lắm phải không? Tại chưa quen việc thôi. Bao giờ máy chạy đều, cô sẽ thấy mọi sự đều nhẹ nhàng.

Thanh Trúc không nói ngay.

- Tôi nghe nói mấy cô thư ký trước đây của ông chẳng ai làm được lâu cả.

Ông Đạt nhướn mày, tia mắt sắc nhìn Trúc.

- Một thư ký gọi là giỏi, trước tiên cần phải học cho quen việc, chứ không nên lắng nghe lời đồn.

Trúc ngang bướng:

- Tôi không phải nghe tin đồn, mà có người đã nói cho tôi biết như vậy.

Ông Đạt chau mày nhìn Trúc, rồi ông cũng phì cười:

- Hay lắm! hay lắm! lần đầu tiên có người dám trả lời một cách tự nhiên như vậy với tôi. Được thôi, nhưng nhớ đừng có biến nó thành thói quen nhé.

Thanh Trúc cười, ôm chồng hồ sơ bước ra. Nàng hiểu, ông Đạt khá tế nhị mới nói vậy. Ông đã giữ thể diện cho nàng. Điều ông nói là một ám chỉ. Phải nhớ vai trò và vị trí của một thư ký riêng. Thư ký riêng là gì? Chẳng qua chỉ là một đầy tớ cao cấp thôi!

Cả ngày hôm ấy, Anh Kỳ biến đầu mất. Ngày thứ hai, rồi cả ngày thứ ba cũng vậy. Mọi việc làm trôi chảy, chẳng có gì khó khăn. Nhưng Thanh Trúc cảm thấy như thiếu thốn một cái gì. Mặc dù cùng làm việc ở một công ty nhưng ngôi nhà to như vậy không gặp nhau cũng là chuyện bình thường. Nhưng sự vắng mặt của Anh Kỳ sao lại có vẻ kỳ quặc.

Qua sáng ngày thứ tư, thì Thanh Trúc đã thấy Anh Kỳ. Hôm ấy Thanh Trúc đến công ty thật sớm. Tổng giám đốc, giám đốc đều chưa đến. Thanh Trúc đang sắp xếp lại giấy má, dao kéo, thước kẻ trên bàn, thì có tiếng cửa mở. Anh Kỳ bước vào. Anh chàng hôm nay có mái tóc bông, đôi mắt sáng, và chiếc áo sơ mi trắng bình thường, quần jean bạc màu. Không hiểu tại sao Anh Kỳ càng ăn mặc giản dị thì Thanh Trúc lại càng thấy đẹp. Hắn bước vào và rất tự nhiên, đến gần Thanh Trúc nói:

- Trưa nay, tôi mời cô dùng cơm, được chứ?

Thanh Trúc nói.

- Được thôi, nhưng mấy hôm nay anh trốn ở đâu thế?

Mặt anh chàng dài ra:

- Tôi đâu trốn đâu? Tôi ở dưới lầu, còn cô ở trên lầu. Cô cận kề ông Tổng giám đốc, còn tôi, tôi chỉ là một nhân viên tầm thường, gặp cô còn khó hơn lên trời.

Thanh Trúc nói.

- Đừng có xàm. Chúng ta đều là đồng nghiệp, anh còn bày đặt phân chia giai cấp.

Anh Kỳ nhún vai:

- Cô gái ạ, cô ngây thơ như một học sinh trung học. Ở đời này mà cô nói như vậy là cô hiểu đời ít lắm đấy.

Bên ngoài cửa có tiếng động, Anh Kỳ có vẻ giật mình.

- Thôi được rồi. Bây giờ tôi phải chuồn nhanh, kẻo không ông Tổng giám đốc mà biết được là xát xà phòng đấy.

Anh Kỳ bước tới cửa. Mở hé ra nhìn rồi quay lại nói nhanh với Thanh Trúc.

- Nhớ nhé, 12 giờ đúng, tôi sẽ chờ cô tại cổng chính đấy.

Kỳ lách nhanh ra vội vã. Ngay lúc đó, có tiếng chuông kêu, Thanh Trúc vội bước nhanh về phía phòng ông Tổng giám đốc gõ cú?a.

- Vào đi!

Trúc bước vào, ông Tổng giám đốc nhìn Trúc dò xét.

- Ban nãy ở phòng cô có tiếng xì xào gì đấy?

Lập tức Trúc hiểu ngay cái sợ của Kỳ.

- Dạ không có gì ạ, chỉ có một nhân viên dưới nhà lên nói chuyện phào thôi.

Ông Đạt nhú mày.

- Nhân viên dưới nhà? Hẳn tên gì?

Thanh Trúc nói nhanh.

- Dạ không biết. Mà dù có biết nói ra chưa chắc ông tổng giám đốc biết hẳn. Nhân viên của ông đông quá mà.

Ông Đạt nhìn thẳng Thanh Trúc.

- Ý cô muốn nói là tôi không quan tâm lắm đến nhân viên cấp dưới?

- Dạ, đó là sự thật.

Trúc nói rồi đột nhiên hỏi tiếp.

- Thế ông biết Trần Quyền không?

Ông tổng giám đốc hơi ngần ra.

- Trần Quyền? Thế hẳn là nhân viên của tôi à?

- Không phải ư?

Ông Đạt có vẻ suy nghĩ.

- Trần Quyền. Trần Quyền. Cái tên nghe quen quá. Ờ! tôi nhớ

ra rồi, hình như là nhân viên ở dưới nhà phải không?

- Ông có biết hẳn ở phòng nào không?

- Ờ!

Ông Đạt suy nghĩ không ra, đột nhiên ông nổi giận, ông nhìn lên chau mày.

- Sao? Cô làm gì thế? Cô định sát hạch tôi ư? Làm gì tôi phải biết Trần Quyền là ai? Cả công ty tôi nhập lại nhân viên có trên vạn người. Không lẽ tôi phải biết tên họ, lý lịch của mỗi người? Thôi cô về phòng đi, đừng có ở đây kiếm chuyện nữa.

Thanh Trúc cắn nhẹ môi, cảm thấy tự ái bị tổn thương. Nàng yên lặng bỏ ra ngoài, lòng thầm nghĩ, dù sao ông ta vẫn là Tổng giám đốc. Ông ta có đủ thứ quyền, bí quá cũng có quyền đem nhân viên dưới quyền ra xử. "đừng có kiếm chuyện" Thanh Trúc đã kiếm chuyện ư? Cảm giác tủ nhục làm mặt Thanh trúc đỏ. Vừa bước tới cửa, mới vịn vào tay nắm, Thanh Trúc đã nghe có tiếng nhỏ nhẹ sau lưng.

- Đợi một chút, cô Trúc!

Thanh Trúc đứng lại lấy tay lau nhanh mắt.

- Cô khóc đấy à?

Giọng của ông Đạt rất hiền hòa. Trúc chối nhanh.

- Không có.

Rồi Trúc quay lại, can đảm nhìn ông Đạt. Ông tổng giám đốc có vẻ chăm sóc nói.

- Đi làm không giống như ở nhà. Phải biết suy nghĩ và chịu

đựng nặng nhẹ. Biết không?

Trúc cúi đầu, yên lặng.

- Bây giờ cô cho tôi biết đây!

Thanh Trúc ngẩng lên:

- Chuyện gì thưa ông Tổng giám đốc?

- Ông Trần Quyền mà ban nãy cô nói đấy ở phòng nào?

Thanh Trúc đỏ mặt, ấp úng:

- Dạ, không có ở phòng nào cả. Đó chẳng qua chỉ là một cái tên tôi bịa ra thôi, chứ ở công ty chúng ta chẳng có.

Ông Đạt tròn mắt ngạc nhiên. Ông không dám tin là nhân viên dưới tay mình có thể đùa một cách vô ý thức với mình như vậy. Nhưng sau đó cô ta cũng hiểu mình quá quắt. Lỡ đùa dai, Thanh Trúc nghĩ, tốt hơn là nên tránh. Nàng vội nói:

- Dạ thưa ông, tôi còn quá nhiều việc chưa làm, tôi phải về phòng ngay.

Thanh Trúc nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài. Suốt buổi sáng hôm ấy, Thanh Trúc cứ phập phồng lo sợ. Nàng ngại là sẽ bị ông Đạt phiền hà. Nhưng không hiểu sao, mọi sự vẫn yên tĩnh. Ngay cả khi có việc cần mang hồ sơ qua phòng tổng giám đốc, Thanh Trúc vẫn được đón tiếp với ánh mắt bình thản, lạnh lùng. Rồi buổi trưa đến. Thanh Trúc có 15 phút nghỉ để ăn trưa. Nàng vội vã xếp lại giấy má, xuống lầu. Anh Kỳ đã đứng ở cổng chính đón nàng. Vừa thấy Thanh Trúc, hần vội kéo tay nàng, tránh thật xa những tia nhìn tò mò của bạn đồng nghiệp, rồi mới hỏi:

- Định dùng gì nào?

Thanh Trúc nhìn chiếc áo trắng, cái quần jean bạc màu. Nàng suy đoán "tài chính eo hẹp" của Kỳ, nói nhanh:

- Ăn hủ tiếu bò kho đi!

Anh chàng có vẻ nhay bén:

- Cô định tiết kiệm cho tôi ư? Thôi chúng ta đi ăn bít- tết vậy.

Thanh Trúc kinh ngạc.

- Buổi trưa mà ăn bít- tết à? Anh có điên không? Con gái ai cũng sợ mập cả. Thôi, tôi ăn bò kho thôi.

Anh Kỳ nhún vai.

- Cũng được, bò kho thì bò kho. Chúng ta queo qua góc đường kia, ở đấy có một quán nổi tiếng, thức ăn ngon tuyệt!

Thế là họ kéo nhau qua quán hủ tiếu mì. Kỳ chọn một chiếc bàn ở nơi thoáng. Chàng chọn mì bò kho, thêm thịt hầm, giò chèo quẩy và hai món ăn nhẹ khác, xong quay qua hỏi Trúc:

- Cô có ăn cay không?

- Ăn chứ. Cay mới ngon chứ?

Kỳ cười nói, ánh mắt của anh chàng thật sáng.

- Đúng ra tôi phải đoán được điều đó. Ngay cá tính cô, tôi cũng thấy nó cay cay làm sao ấy.

Thanh Trúc cũng cười:

- Anh có vẻ nhay bén dữ hén, người là biết ngay.

- Ồ! Cô bảo tôi là chó ư?

- Ai dám mắng anh như vậy?

Kỳ nhìn thẳng vào mắt Trúc.

- Tôi biết cô muốn nói thế. Nhìn ánh mắt là tôi biết ngay.

- Hừ, không những người giỏi mà còn mắt sáng nữa.

- Vậy là cô mắng thêm tôi là mèo nữa?

Thanh Trúc che miệng lại, cười.

- Anh rõ là kỳ cục thật, nói ra câu gì anh cũng cho là mắng anh cả.

- Tôi có tật như vậy, chắc phải đến bệnh viện tâm thần khám mới được.

- Tại sao vậy?

Thanh Trúc lộ vẻ ngạc nhiên. Anh Kỳ tỉnh bơ nói:

- Vì cô nói các bộ phận cảm giác của tôi đều "trục trặc" cả. Từ cái khứu giác, thị giác đến thính giác. Cái gì người ta một nhận ra, tôi lại nhận ra. Giả dụ như ban nãy hay là bây giờ đây, tôi thấy cô thơm quá, không hiểu có phải mùi đầu thơm không.

Thanh Trúc đắc ý nói.

- Anh lầm rồi. Từ xưa tới giờ tôi không hề dùng nước hoa.

Kỳ làm ra vẻ bí mật.

- A, nói khế một chút. Nếu tôi lại có khả năng này nữa thì thật

là nguy hiểm.

Thanh Trúc trợn mắt nhìn Kỳ.

- Lúc nào tôi thấy anh cũng có vẻ giấu cọt được, anh ít nói chuyện đứng đắn. Ngay lần đầu gặp anh, đầu tôi đã rối tung lên. Không biết câu nào anh nói thật mà câu nào anh nói đùa, thú thật, tôi định gặp anh lần này là để chỉnh anh chuyện đó đấy.

Kỳ làm ra vẻ ngây thơ.

- Vậy sao? Hèn gì?.

Thanh Trúc tò mò:

- Hèn gì thế nào?

- Hèn gì mấy bữa rày, đầu óc tôi nó đầu đầu đó, tôi không thiết ăn cũng không thiết uống, vô công ty làm việc cứ làm sai việc, cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, định chạy lên lầu mười hỏi cô, thì ra cô định chỉnh tôi.

Thanh Trúc chớp chớp mắt, vừa tức vừa buồn cười. Anh chàng này làm sao. Khó mà bắt anh ta nghiêm nghị được.

Nàng làm ra vẻ nghiêm nghị:

- Anh nói chuyện đàng hoàng đi!

- Ờ!

Kỳ đáp, mắt nhìn thẳng vào Thanh Trúc.

- Anh có biết sáng nay anh vào phòng tôi, làm tôi bị ông tổng giám đốc chỉnh cho một trận không?

Kỳ nhường mắt:

- Nhưng ông ấy có trông thấy tôi đâu? Tôi linh nhanh lắm, sao ông ta biết mà la cô?

- Ông ấy nghe được, tai ông ta thính lắm.

- À. Thế ông ta chinh cô thế nào?

Thanh Trúc kể lại chuyện ở phòng ông tổng giám đốc ban sáng. Trong lúc đang kể, nàng cứ thấy Kỳ có vẻ thích thú cười luôn. Nhất là khi nàng đem chuyện Trần Quyền ra kể thì Kỳ càng khoái chí cười lớn. Hắn ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười. Khuôn mặt hắn đầy ánh nắng mai, không một chút phiền muộn, ảm đạm, hay âu sầu. Thanh Trúc tự nhủ trong lòng.

-Ồ! Anh chàng này hấp dẫn đấy chứ?

Mì bò kho được mang ra. Kỳ thôi cười, hắn nhìn thẳng vào Thanh Trúc, sau đó thờ dài, rồi cúi xuống nhìn tô mì.

- Anh làm sao thế?

- À!

Kỳ giật mình, nhìn Trúc với nụ cười ngượng.

- Không?. Không có gì cả. Tôi chỉ cảm thấy... thôi, không nói đâu, nói ra cô lại giận.

Trúc vội nói.

- Không, không giận đâu. Tôi chúa ghét ai nói bỏ lửng giữa chừng lắm.

Kỳ đột nhiên thờ dài.

- Tôi thấy là. Sao tôi bỗng thấy thích cô vô cùng.

Thanh Trúc đỏ mặt, cúi xuống cắm cúi ăn. Nàng không dám nhìn lên, sợ bắt gặp cái nhìn của Kỳ. Ăn hết tô mì, Trúc mới ngước lên. Tô mì của Kỳ vẫn còn nguyên, Thanh Trúc hỏi.

- Anh sao thế? Sao anh không ăn đi?

- Tôi không... đói.

Thanh Trúc cảm thấy cái nhìn của anh chàng trước mặt thật kỳ cục. Nàng nói.

- Anh có chuyện gì nói cho tôi nghe đi. Anh thấy đó, tôi biết về anh ít quá. Chỉ biết tên mà họ gì, người ở đâu cũng không biết.

Kỳ có vẻ giật mình, giống như cái tên của mình, anh ta không nhìn Thanh Trúc nữa, mà nhìn xuống tô mì.

- Tôi không thích nói nhiều về cái tôi.

Thanh Trúc dụi dụi mắt.

- Tại sao vậy? Anh vẫn cho tôi làm thư ký ông tổng giám đốc là trên anh ư? Tôi không hề có tư tưởng giai cấp đâu.

- Nghĩa là tôi xuất thân thế nào cũng mặc?

- Vâng.

Anh chàng như thu hết can đảm nhìn lên.

- Vậy thì tôi cho cô biết nhé. Khởi đầu mọi cái đều hết sức bình thường. Cha mẹ tôi đầy đủ. Tôi có một ông anh, tôi là đứa nhỏ nhất, anh tôi rất giỏi.

Nói tới đây, đột nhiên Kỳ ngưng lại nhìn Thanh Trúc.

- Nói tiếp đi. Sau đó chuyện gì xảy ra? Gia đình xuống dốc? Làm ăn thất bại, hay cái gì bi đát hơn nữa?

Kỳ đột nhiên quay lại:

- Thôi tôi không nói nữa đâu.

Kỳ nhìn Thanh Trúc với đôi mắt buồn như cầu khẩn.

- Cô có thể quen với tôi mà không cần biết gì về gia thế tôi được không? Nếu không, cô hỏi tiếp mãi, chắc tôi phải chạy trốn thôi.

Thanh Trúc nhìn Kỳ, rồi đặt tay lên tay chàng, an ủi:

- Tôi sẽ là bạn của anh và sẽ không hỏi thêm anh điều gì nữa.

- Vậy thì, trưa mai, chúng ta tiếp tục ăn trưa với nhau nữa chứ?

- Vâng.

Kỳ lại nhìn Thanh Trúc, gật gù nói:

- Đến một ngày nào đó, tôi sẽ nói hết chuyện nhà cho cô nghe.

Thanh Trúc lắc đầu:

- Không cần, tôi thấy điều đó không quan trọng lắm đâu, vì tôi tưởng tượng về anh xấu hơn anh nghĩ.

- Nghĩa là sao?

- Tôi đã tưởng tượng là anh giết người rồi trốn tránh. Tối anh phải trùm chăn ngủ ở nhà ga xe lửa, anh không có cha có mẹ.

Anh là kẻ mồ côi, tha phương lạc chợ. Anh đã có một quãng đời thơ ấu lưu lạc.

Kỳ nhìn Thanh Trúc ngạc nhiên.

- Thật không ngờ cô lại có óc tưởng tượng khá phong phú như thế. Còn có một điều nữa mà cô chưa tưởng tượng tới, đó là tôi nghiện ma túy.

Thanh Trúc tròn mắt:

- Sao? Anh nói thật à?
- Dĩ nhiên là không, ngoài ra tôi còn cưỡng hiếp ba cô gái.
- Thật ư?

Kỳ lắc đầu nói.

- Giả thôi. Nhưng tôi phải tưởng tượng thêm cho cô chứ? Cô Trúc, cô ngây thơ, nhưng tưởng tượng nhiều quá. Có điều cô hiểu rất ít về chuyện xấu. Đừng nghĩ nhiều về nó có hại cho đầu óc trong sáng của mình.

Rồi nhìn vào đồng hồ, Kỳ nói:

- Chán thật, thời gian trôi qua nhanh quá phải không?
- Sao thế?
- Đến giờ chúng ta trở lại làm việc rồi.

Thanh Trúc đột ngột hỏi:

- Anh làm ở phòng nào vậy?
- Tôi không thuộc biên chế chính thức của Công ty, nên có thể

được sử dụng mọi phòng. Vì vậy tôi cũng không có lấy một cái bàn riêng. Hết chạy phòng này lại sang phòng khác.

Thanh Trúc ngạc nhiên:

- Có loại nhân viên như thế à?
- Tại cô không rõ được cơ cấu tổ chức của công ty đấy thôi. Không tin, cô cứ hỏi ông tổng giám đốc xem có loại nhân viên như tôi không thì biết.

Thanh Trúc suy nghĩ một chút rồi nói.

- Anh Kỳ này, tôi thấy nghi quá!
- Nghi gì?
- Tôi thấy có lẽ anh không phải là nhân viên của công ty này. Cả tòa nhà này có mấy chục công ty lộn mà. Anh làm việc ở công ty nào chứ?

Anh Kỳ cười thật to. Hắn trả tiền ăn xong kéo Thanh Trúc ra ngoài.

- Cô lại đoán mò nữa rồi. Biết đâu lát nữa dám tưởng tượng tôi là giám đốc của công ty nào nữa không chừng.

Thanh Trúc chăm chú nhìn Kỳ.

- Nhưng đoán thế thì không đúng.

Kỳ cười nói.

- Coi chừng đấy, nhiều lúc người với người lại giống nhau. Trong số mấy người tôi quen, cô là người có óc tưởng tượng phong phú nhất.

Khi đã vào tòa cao ốc rồi, Kỳ còn đưa Trúc đến tận thang máy.

- Bây giờ có quá nhiều chuyện phải làm. Hẹn mai gặp lại nhé cô gái giàu tưởng tượng.

Thanh Trúc ngạc nhiên. Tại sao Kỳ không lên lầu? Tại sao? Nhưng rồi nàng cũng gật đầu và cười với Kỳ.

- Vâng, mai gặp lại nhé. Người đàn ông kỳ lạ.

CHƯƠNG 3

Như thế, liên tục mấy ngày liền, Thanh Trúc và Kỳ đều ra ngoài ăn trưa. Bây giờ không chỉ có quán hủ tiếu mì kia, họ còn ghé qua những quán gần đấy. Kỳ vẫn giấu rất kỹ lai lịch, Thanh Trúc cũng không buồn hỏi. Nhìn bộ quần áo bạc màu, và cử chỉ ngần ngừ của Kỳ lúc trả tiền, Thanh Trúc cảm thông và thỉnh thoảng nàng cũng dành được trả tiền. Kỳ không cản. Càng lúc Trúc bỗng thấy Kỳ làm sao ấy. Anh chàng có vẻ đã chinh phục được nàng. Cái thái độ phớt tỉnh, thích châm biếm, cái nhìn đăm đăm của Kỳ như một thói nam châm. Ồ! Kỳ! Anh Kỳ! Tận cùng trong trái tim của Thanh Trúc như phát ra tiếng gọi. Cái tên mà lúc nào cũng lảng vảng trong đầu nàng, không làm sao xóa được. Ngay cả trong giờ làm việc, Thanh Trúc vẫn nhớ tới.

Bên cạnh đó, công việc thư ký của Trúc đã đi vào quỹ đạo. Như lời ông Đạt nói, mọi việc đâu đó sẽ suông sẻ, không còn cực như giai đoạn đầu. Cái khó khăn nhất bây giờ không phải là dự thảo công văn mà là sắp xếp giờ giấc và phân loại khách phải tiếp cho ông Đạt. Nhưng rồi, ông tổng giám đốc lại cứ gặp mãi khách xin gặp bất ngờ. Ví dụ như cách đây mấy hôm, bà tổng giám đốc ghé qua.

Trước đó Thanh Trúc cứ nghĩ bà vợ của tổng giám đốc phải hách lăm, khó ưa lăm. Nhưng thật là một bất ngờ. Trái với sự tiên đoán của Thanh Trúc, bà ta lại là một người đàn bà quý phái thật, nhưng rất nho nhã, dịu dàng. không còn trẻ nhưng vẫn đẹp một cách thu hút, cái đẹp của người đàn bà đứng

tuổi, hiền lành. Hôm ấy, ông Đạt đang bận tiếp một người khách nước ngoài đến thương lượng hợp đồng lớn, vì vậy bà tổng giám đốc đã ở lại phòng của Thanh Trúc rất lâu, nói chuyện rất nhiều. Lúc nào trên môi bà cũng có nụ cười. Điều đó làm cho bao nhiêu e dè của Thanh Trúc tan biến cả. Bà đã gọi tên Trúc một cách tự nhiên như một người cô gọi cháu.

- Cô Thanh Trúc. Nghe ông chồng tôi thường nói về cô, ông ấy bảo cô thông minh, lanh lợi. Hôm nay đến đây thật bất ngờ. Tôi không ngờ cô lại trẻ, dễ thương và hiền lành như thế này.

Thanh Trúc nói.

- Con không dễ thương, hiền lành đâu. Ông tổng giám đốc cứ cảnh giác con là phải ý thức được vai trò của mình.

Bà Đạt có vẻ kinh ngạc.

- Ông ấy nói thế ư? Ông ấy đã từng bảo cô như thế à?

Thanh Trúc cười.

- Không phải, ông ấy chỉ ám chỉ như vậy thôi.

Bà Đạt có vẻ thích thú, nhìn Thanh Trúc.

- Cô không những thông minh mà còn nhạy bén nữa. Thật ra thì vai trò thư ký riêng đâu phải thấp kém, là tay trái của Tổng giám đốc đấy.

Rồi bà ta cười, nụ cười thật rạng rỡ. Trời đất! Thanh Trúc thầm nghĩ. Thế này thì chắc lúc còn trẻ bà ta phải đẹp vô cùng.

- Tôi tên là Ngọc Bình. Hai mươi mấy năm về trước, tôi cũng

là thư ký riêng của ông Đạt.

- À!

Thanh Trúc giật mình, chăm chú nhìn bà Tổng giám đốc.

- Lúc đó Trúc biết không? Công ty này chỉ có một văn phòng rộng tám mét vuông. Toàn thể nhân viên chỉ có ba người.

Bà quay sang nhìn Thanh Trúc với nụ cười thật ngọt.

- Cố gắng làm việc Trúc nhé. Ông nhà tôi nguyên tắc lắm nhưng rất yêu người. Mãi đến bây giờ ông ấy vẫn không quên chuỗi ngày cực khổ đầu tiên, những ngày mà chúng tôi kiếm không đủ ăn ba bữa. Vì vậy, ông ấy rất thích được giúp đỡ những người nghèo khổ, những người trẻ tuổi mà chịu khó làm việc. Không phải chỉ giúp đỡ thôi mà ông ấy còn ngưỡng mộ, và chính tôi cũng thế.

Thanh Trúc lắng nghe, lòng chợt nghĩ đến Anh Kỳ. Không biết ông Đạt có chịu giúp đỡ cho Kỳ không? Nàng đoán chắc, nếu Anh Kỳ mà là nhân viên thật của công ty chưa hẳn ông Đạt biết đến chàng.

Thế là hôm sau, Thanh Trúc gặp ông Đạt và đã đề cập đến Kỳ:

- Ông tổng giám đốc, ông có biết tới một người có tên Anh Kỳ không?

- Anh Kỳ hở?

Ông tổng giám đốc như giật mình, nhưng rồi bình tĩnh lại ngay. Ông nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, rồi hỏi.

- Có phải cái anh chàng cao lêu nghêu, cứ long đong hết chỗ

này tới chỗ khác không?

Thanh Trúc đỏ mặt. Rõ ràng là ông tổng giám đốc có vẻ khi dễ Kỳ nên mới gọi là "anh chàng". Nàng thật sự bất bình.

Thanh Trúc nói.

- Coi như đúng đi! Nhưng anh ấy có làm việc cho công ty chúng ta không?

Ông Đạt chau mày.

- Cô định sát hạch tôi phải không?

Thanh Trúc đỏ mặt.

- Dạ không phải. Tôi chỉ hơi tò mò, muốn biết thôi.

Ông Đạt suy nghĩ.

- Hắn là... người ở ngoài.

Thanh Trúc thắc mắc:

- Người ở ngoài?

Ông Đạt nói.

- Phải, nghĩa là không ở trong biên chế của công ty chúng ta. Tuy vậy, hắn thỉnh thoảng cũng được công ty chúng ta điều động. Hắn cũng có tài đấy, nhưng tính tình lại không chịu ở yên một chỗ.

- À!

Thanh Trúc thấy nhẹ nhõm. Thì ra Anh Kỳ không nói dối. Trúc định nhờ ông Đạt giúp đỡ Anh Kỳ. Nhưng nhìn ánh mắt

của ông tổng giám đốc, nàg lại thôi, không dám. Ánh mắt kia có cái gì dò xét, truy hỏi. Ông Đạt nói.

- Cô có vẻ quen với Anh Kỳ lắm à? Cô cẩn thận đấy. Cô mới vào đời, còn thiếu kinh nghiệm, đừng dễ dãi bạn bè với bọn đàn ông con trai.

Thanh Trúc phản ứng ngay.

- Chuyện tôi giao du bạn bè đâu dính dáng gì đến vai trò thư ký.

Ông Đạt nhay bén nhìn Thanh Trúc.

- Đồng ý là không dính. Thế cô đã yêu hẵn chưa,

- Không dính dáng gì đến ông cả.

Ông Đạt nói.

- Coi chừng đấy, nhanh quá không tốt đâu. Tôi khuyên cô nên mở to mắt ra một chút, nhìn người phải nhìn cho kỹ rồi mới quyết định.

Thanh Trúc bất cần, định bỏ đi ra ngoài, nhưng vẫn ấm ức:

- Ông muốn ám chỉ hẵn là một tay chẳng ra gì ư?

- Tôi không nói thế bao giờ.

Ông Đạt đốt một điếu thuốc, Thanh Trúc bất mãn nói:

- Nhưng tôi hiểu ông nghĩ như vậy.

Ông Đạt tàng hắng.

- Hừ. Cô còn gì để báo cáo không?

Thanh Trúc hiểu cái câu hỏi vừa rồi của ông tổng giám đốc là một câu đố khéo, Trúc đi nhanh ra cửa, lòng vẫn bất bình.

Trưa hôm sau, Thanh Trúc vẫn dùng cơm với Anh Kỳ, nhưng tuyệt nhiên không nói gì đến chuyện gặp Tổng giám đốc. Nàng sợ nói ra có thể làm Kỳ chạnh tự ái.

- "Phải nhìn cho kỹ rồi hãy quyết định"

Câu nói của ông Đạt cứ lảng vảng trong đầu Thanh Trúc. Khiến Trúc thỉnh thoảng nhìn Kỳ có lẽ nàng muốn nhìn cho "kỹ". Anh Kỳ có vẻ bất an.

- Ồ! Hôm nay sao thế? Mặt tôi có lạ ghê ư?

Thanh trúc nói cho khóa lấp.

- Không có. Tại thấy tóc anh quăn quăn giống lông chó xù vậy mà.

- Ồ! Thế ra Thanh Trúc là hội trưởng hội yêu súc vật ư?

- Anh nói vậy là sao?

- Tôi cảm thấy như Thanh Trúc hay đề cập đến nào là chó, là mèo.

Thanh Trúc bực mình.

- Hừ! Thật tình tôi mong anh chó hay mèo còn có lý hơn.

- Tại sao vậy?

- Vì thế khỏi phải khiến ai để ý.

Anh Kỳ có vẻ giật mình.

- Hở? Ai vậy? Ai để ý?

Thanh Trúc lắc đầu:

- Thật ra cũng không có gì. Người ta chỉ khuyên tôi phải cẩn thận với anh thôi.

Anh Kỳ ngăn ra.

- Biết đâu cái người khuyên cô đó. Họ đang có ý gì với cô?

Thanh Trúc mở to mắt. Nàng nghĩ đến ông Đạt, rồi bà vợ ông ta. Không, không thể có chuyện như vậy. Thanh Trúc lắc đầu. Rồi nghĩ đến cái vị trí đặc biệt của các nữ thư ký riêng trong công ty. Ông Đạt cưới thư ký riêng thứ nhất. Rồi ba cô thư ký tiền nhiệm của Thanh Trúc. Người ta thì sưu tập tem thư, đồ cổ, bướm bướm. Còn gia đình này thì lại sưu tập thư ký riêng.

Trưa hôm ấy, họ nói chuyện với nhau rất ít. Kỳ có vẻ suy nghĩ điều gì. Chàng lấy bút bi nguệch ngoạc trên giấy đặt thức ăn. Thanh Trúc chồm tới thấy mấy chữ.

Cuộc tình không thể quên

Mới nghĩ đã vào tim

Thanh Trúc giật mình:

- Anh viết gì thế?

Anh chàng vậy mà đỏ mặt, vò ngay mảnh giấy rồi cười:

- Có biết thành ngữ "tự trói lấy mình" không?

- Biết!

Anh Kỳ nói như thờ dài.

- Vậy đấy. Nhất là trong chuyện tình cảm, con người hay như vậy.

Thanh Trúc liếc nhanh về phía Kỳ. Hôm nay anh chàng có vẻ quan trọng quá. Tại sao vậy? nhìn đôi chân mày đang chau lại. Thanh Trúc thấy buồn cười. Nàng nâng ly trà lên. Lạ thật! Cái thái độ bồn chồn mọi ngày của Kỳ biến đâu mất. Anh chàng đang có tâm sự gì đây.

- Anh Kỳ!

- Hở?

Kỳ nhìn lên.

- Anh đang nghĩ ngợi gì đấy?

Kỳ đưa tay qua nắm lấy tay Thanh Trúc. Anh chàng định nói gì rồi thôi. Rồi lại định nói. Do dự một chút, Kỳ lại đứng lên.

- Thế này nhé? Chiều nay, tôi sẽ đưa Trúc về nhà, được chứ? Tôi có chuyện cần nói với Trúc.

Không hiểu sao Thanh Trúc lại thấy lo lắng. Trục giác cho nàng thấy tình bạn giữa nàng và Kỳ đang đi vào giai đoạn kết thúc. Tương lai thế nào? U ám hay sáng sủa làm sao biết được? Hình như bầu trời đang u ám. Có lẽ sắp mưa. Thanh Trúc bối rối. Nhưng mà chuyện gì phải đến sẽ đến cơ mà? Phải đón nhận, phải can đảm chờ đón thôi. Thanh Trúc nhìn Kỳ cười.

- Được rồi, chiều nay sau khi tan sở, tôi sẽ chờ anh nhé. Nếu anh muốn, tôi sẽ giới thiệu Trang Thanh với anh. Chúng tôi thường nói với nhau về anh đấy. Anh là anh chàng "Kỳ bí ẩn"

của tôi.

Kỳ cười nhẹ, lăm bằm:

- Sợ là sau khi cởi bỏ bộ áo bí ẩn kia ra, Anh Kỳ chẳng ra cái gì hết mới khổ chứ!

Thanh Trúc nghe không rõ, hỏi:

- Anh nói gì thế?

- Không có gì cả.

Họ ra khỏi tiệm ăn, hướng về phía công ty. Trên đường chẳng ai nói với nhau lời nào, mãi cho đến trước khi chia tay, Kỳ mới nói:

- Năm giờ rưỡi chiều nay, tôi sẽ đợi Trúc ở góc phố đằng kia nhé.

- Ở góc phố?

- Vâng, vì trước cửa công ty đông người quá, họ dòm ngó phiền lắm, vả lại bây giờ dù sao Trúc cũng là cô thư ký riêng của ông tổng giám đốc rồi.

Rồi Kỳ bỏ đi, còn Thanh Trúc thì về văn phòng của mình. Hôm nay tình cảm của Trúc có vẻ căng thẳng làm sao đấy, Trúc không hiểu tại sao. Nhưng nàng lại cứ nhìn đồng hồ mãi, mong sao cho đến năm giờ chiều.

Buổi chiều hôm ấy sẽ dài đằng đẵng, nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra. Một bất ngờ khủng khiếp. Lúc đó là khoảng ba giờ chiều. Bấy giờ, ông tổng giám đốc đang bận tiếp khách, còn Thanh Trúc thì đang trong phòng riêng, chuẩn bị cà phê và vài món thức ăn nhẹ để cho cô tiếp viên

mang vào. Đang điện thoại hỏi tổng giám đốc có cần sự hiện diện của nàng không, thì đột nhiên, cửa phòng mở "Ầm!" một cái, Thanh Trúc giật mình quay lại một anh chàng cao lớn, mày sậm đang xông vào. Mặt hấn đằng đằng sát khí. Thanh Trúc nghĩ ngay đến những tên cướp giết người. Nàng vội vàng chạy nhanh đến bàn, giữ chặt lấy cái học tủ, nơi có một số tiền dự ứng. Đồng thời nàng lớn tiếng hỏi:

- Ông là ai? Ông vào đây làm gì?

Gã đàn ông kia xông đến trước mặt Thanh Trúc. Hấn nhìn sòng sọc vào nàng, hơi thở hấn hỗn hển, có mùi rượu. Thanh Trúc hiểu ngay đây là một tên say rượu.

- Cô là thư ký mới được tuyển vào phải không?

Hấn hỏi, giọng rõ ràng. Đôi mắt của hấn như tóe lửa, khuôn mặt thật dữ tợn, nhất là bộ râu quai nón, một bộ râu thật sậm, thật đàn ông. Hấn mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay, bắp thịt nổi lên cuồn cuộn. Hấn gằn giọng:

- Cô tên gì?

Thanh Trúc rung mình, nàng quan sát xem thử hấn có mang theo vũ khí không.

- Dạ. Thanh Trúc.

Hấn hậm hực, rồi dùng tay nâng cằm Trúc lên.

- Thanh Trúc à? Cô định lấy ai trong gia đình ông Võ Văn Đạt này? Nói mau!

Thanh Trúc giật mình.

- Ông buông tôi ra, ông là ai? Tôi không muốn lấy ai trong gia

đình nhà ông Đạt này cả!

- Không lấy ai à? Ha Ha! Gã buông giọng cười lớn.

- Ha ha! Cô đừng để tôi cười bẻ bụng chứ? Gia đình ông tổng giám đốc này chuyên chọn thư ký làm dâu mà cô không biết ư? Sao cô bảo là không lấy ai cả?

Cả tầng lầu mười như rối loạn cả lên. Người xông vào phòng Thanh Trúc đầu tiên là ông Đạt, rồi giám đốc. Sau đó là một đám đông khác.

- Đứng yên!

Ông Đạt hét, vì bây giờ gã đàn ông kia đã chụp lấy tay Thanh Trúc, ông lớn tiếng:

- Mày đến đây làm gì nữa hử Hoàng Tâm? Tối ngày mày cứ đến đây kiểm chuyện. Cô này không dính dáng gì đến nhà chúng tao cả.

Gã đàn ông không những không buông Thanh Trúc ra mà hắn còn bẻ quặt tay nàng ra đằng sau, Thanh Trúc đau quá, đau muốn rớt nước mắt. Sau đó Thanh Trúc lại thấy có cái gì lạnh lạnh sau ót. Đứng rồi, một con dao, một con dao thật nhọn, vì Trúc thấy nơi mũi dao chĩa vào làm nàng hơi đau. Cánh tay nàng bị bẻ quặt ra sau rất đau. Gã say đe dọa.

- Không ai được quyền tiến lên. Nếu có một ai tiến lên tôi sẽ giết cô ấy.

Ông Đạt lộ vẻ bối rối.

- Tâm, mi muốn gì, cứ nói!

Gã Hoàng Tâm bậm môi.

- Tôi hờ. Tôi muốn cô thư ký của ông nè.

Hắn lại kéo tóc Thanh Trúc, làm mặt nàng phải bật lên đối mặt với hắn.

- Bây giờ, cô cần phải biết tôi. Tôi là Hoàng Tâm, cô có nghe chưa? Nghe rồi phải không? Bây giờ cô phải đi theo tôi!

Ông Đạt la lớn.

- Cậu say rồi! Cậu điên rồi! Cậu mà đưa cô ấy đi, tôi sẽ điện ngay cho cảnh sát là cậu bắt cóc.

Gã say nhếch môi. Bàn tay hắn vẫn giữ chặt lấy Trúc.

- Tùy ý ông. Cô theo tôi!

Thanh Trúc giận dữ hét.

- Tôi không đi đâu hết!

Trong tình thế cực kỳ nguy hiểm này, không hiểu sao Trúc lại can đảm như vậy. Ngay chính nàng cũng không ngờ thế.

- Tôi không quen biết ông, tôi không theo ông, dù ông có cầm dao tôi cũng mặc.

Gã say lớn tiếng thóa mạ.

- Cô quả thật ngu xuẩn. Cô đã rơi vào bẫy, cô sắp sửa bị tiền bạc, quyền thế của gia đình ông tổng giám đốc kia lôi cuốn. Rồi cô sẽ đánh mất cả chính cô. Cô sẽ không còn hiểu gì nữa. Hừ, cô tưởng là nhà ông ta chọn cô vì tài năng của cô ư? Làm rồi, họ là những nhà sưu tầm gái đẹp hoàn toàn?...

Gã đưa lưỡi dao ra trước mắt nàng.

- Nếu cô thuộc loại đàn bà hạ cấp, chỉ biết quý trọng đồng tiền, thì tôi sẽ hủy hoại nhan sắc cô ngay!

Vừa nói, hắn vừa múa lưỡi dao, Thanh Trúc bắt đầu thấy sợ, sợ thật. Đầu óc nàng như tê cứng. Nàng không biết phải đối phó ra sao nữa, Trúc nhắm mắt lại. Đột nhiên, Trúc nghe tiếng hét. một tiếng hét rất quen.

- Buông cô ấy ra, cậu mà đụng đến một sợi lông chân của cô ấy là tôi cho cậu xuống địa ngục ngay!

Thanh Trúc mở mắt, đúng là Anh Kỳ! Chàng đang giận dữ xông đến. Đá ngay vào cánh tay của Hoàng Tâm. Hắn bị buộc phải buông Thanh Trúc ra. Hắn cầm dao quay lại phía Anh Kỳ. Thanh Trúc mất thăng bằng ngã lăn xuống đất nhưng không quên nói.

- Anh Kỳ, coi chừng hắn có dao đấy!

Gã Hoàng Tâm nghe vậy quay sang Trúc cười to. Thừa cơ hội, Anh Kỳ nhảy tới ôm chặt được hắn, cướp được dao. Thế là mấy người khác trong công ty ủa lên. Mọi người kèm chế ngay hắn, dùng dây điện cột chặt người hắn lại. Anh Kỳ quay sang Thanh Trúc, đỡ nàng dậy, kéo lại vạt áo cho nàng. Cườm tay nàng bị bóp chặt ban nãy sưng đỏ. Anh Kỳ xuýt xoa vuốt ve.

- Hắn đã làm em bị đau phải không?

Kỳ nói và định nhảy tới Hoàng Tâm, nện cho hắn một trận, nhưng ông Đạt đã ngăn lại.

- Con định làm gì nữa! không thấy nó đang say khướt ư? Thôi đừng làm ồn thêm việc, mau mau đưa Thanh Trúc đến bác sĩ Lý xem sao, rồi đưa cô ấy về nhà nghỉ đi. Còn chuyện ở đây

có người khác lo rồi.

Ông quay sang đám nhân viên còn lại.

- Ai về phòng nấy lo công việc đi, ở đây không có gì nữa hết!

Anh Kỳ đỡ lấy Thanh Trúc.

- Làm sao? Cô đi được chứ?

- Không sao cả.

Thanh Trúc nói, nàng đưa tay sửa lại mái tóc rối. Bây giờ Trúc đã lấy lại được bình thản. Đưa mắt nhìn Hoàng Tâm đang bị trói nằm lăn trên nền nhà. Hắn không còn vẻ gì là hung dữ nữa. Thay vào đấy là khuôn mặt đau khổ cùng cực. Nhất là đôi mắt. Đôi mắt tuyệt vọng làm cho Trúc thấy xót thương. Thanh Trúc đã quên mất chuyện Tâm dùng bạo lực trấn áp, quên cả lưỡi dao sắc kề sát mặt. Trúc chỉ thấy hắn như con thú bị sa bẫy, có một cái gì hùng hồn bị tráng. Nàng không chịu được, nàng bước tới, cúi xuống, tự động mở trói cho Hoàng Tâm. Anh Kỳ đứng kế bên, yên lặng, không can thiệp vào việc làm của Trúc. Ông Đạt cũng thế, ông nhìn Trúc với ánh mắt lạ. Còn những nhân viên khác thì họ đã bỏ về phòng cả rồi. Hoàng Tâm được cởi trói. Bây giờ hắn ngồi dậy, đang tựa lưng vào vách tường thở dốc. Thanh Trúc nhìn hắn một lần nữa, rồi quay sang Anh Kỳ.

- Thôi chúng ta đi nào!

Anh Kỳ giống như mới tỉnh lại từ cơn mơ, giật mình nắm lấy tay Trúc. Họ cùng bước ra cửa. Khi vào hắn trong thang máy, Thanh Trúc mới tựa người vào vách thở. Nàng cảm thấy mấy khớp xương như đau nhói.

Kỳ gọi một chiếc taxi, họ đến bệnh viện. Bác sĩ xem xét cẩn thận. Chỉ có một vết thương ngoại khoa. Băng bó xong, hai người rời bệnh viện, về phòng trọ của Thanh Trúc. Thời gian còn quá sớm, Trang Thanh chưa tan sở, trong phòng chỉ có hai người. Thanh Trúc ngả người trên salon hỏi:

- Hoàng Tâm là ai vậy?

Anh Kỳ ngồi xuống bên cạnh Trúc, nắm lấy tay nàng nói:

- Hấn là.... Hấn là người yêu cũ của Hải Yến!

- Vậy ư?

Thanh Trúc thấy quá đổi ngạc nhiên

- Anh ta yêu Hải Yến, yêu một cách say đắm. Sau ngày Hải yến về làm dâu nhà ông Đạt, hấn như điên loạn, ngày ngày uống rượu say mềm. Say là chạy đến công ty phá quấy. Hôm nay, Trúc đã xui xẻo, khi không lại gặp họa trên trời rơi xuống.

Thanh Trúc nhìn Anh Kỳ, rồi nghĩ đến Hoàng Tâm, đến Hải Yến. Trúc chưa hề gặp qua Hải Yến, nàng không biết Yến đẹp cỡ nào, nhưng Trúc đã nghe qua giọng nói của cô này, một giọng nói êm như ru. Nàng đoán chắc là Hải Yên phải rất đẹp, đẹp như thơ, như nước hồ thu.

Anh Kỳ chăm chú nhìn Trúc, chàng như ngẩn ra, những ngón tay của anh vuốt nhẹ mái tóc nàng, rồi đột nhiên Kỳ thả dài và kéo Trúc vào lòng mình. Môi anh đã đặt lên môi Trúc. Trúc cảm thấy hơi choáng váng. Vòng tay đàn ông ấy đã vòng qua người Trúc, một nụ hôn không thể tránh. Cũng không cần tránh. Tất cả như tan biến, không cần biết đến cái gì nữa. Yến cũng mặc, Tâm cũng mặc, công ty cũng mặc. Chỉ

có hai chữ còn tồn tại thôi, hai chữ đó như nhịp tim: Anh Kỳ!
Anh Kỳ! Anh Kỳ! Thật lâu, Thanh Trúc mới trở lại với thực tại. Nàng ngẩng lên với ánh mắt say đắm nhìn Kỳ.

- Anh nói là..... Anh có chuyện muốn nói với em cơ mà?

Anh Kỳ chột lắc đầu.

- Thôi, hôm nay không nói gì hết!

Thanh Trúc mỉm cười.

- Thôi được, tùy anh, nhưng mà, em đã biết anh là ai rồi!

Anh Kỳ có vẻ giật mình.

- Ai?

- Anh là nhân viên an ninh của công ty, nên có vẻ bí mật.

Kỳ nhìn Trúc thật lâu.

- Làm sao em biết?

- Lúc anh xông vào phòng cứu em, là em biết ngay thôi. Rồi anh còn nói là` anh không trực thuộc chính thức của công ty mà phòng nào cũng có quyền sử dụng anh cả. Như vậy không phải là nhân viên bảo vệ còn gì? Anh chậm hiểu thật.

Anh Kỳ lại nhìn Trúc.

- Có khi nào Trúc biết được lý lịch tôi, rồi Trúc nghỉ chơi với tôi không?

Thanh Trúc nhìn Kỳ với nụ cười, nàng đặt ngón tay lên môi Kỳ.

- Đừng nói lời kỳ cục như vậy.

- Nếu bây giờ tôi nói cho Trúc biết là tôi đã có vợ, có con, em còn chơi với anh không?

Thanh Trúc giật mình, mặt tái ra.

- Nếu thế thì không được, không được... em không thể chịu được chuyện đó.

Kỳ như rầu rĩ.

- Đây, em thấy đó. Tình cảm lúc nào cũng đòi hỏi điều kiện.

Thanh Trúc vội vã đẩy Kỳ ra, nhìn thẳng vào mắt của chàng.

Thanh Trúc nói như khóc.

- Nhưng mà có thật như vậy không? Anh có vợ thật rồi à? Nề nếp giáo dục gia đình không cho phép em làm làm điều đó, nếu thật sự là anh đã có vợ thì em sẽ xa anh, em không muốn bất cứ một người đàn bà nào khổ vì em. Em không chịu được một chuyện như vậy.

Anh Kỳ hỏi tới.

- Nếu thật vậy thì em sẽ xa anh?

- Vâng.

Thanh Trúc quay mặt đi. Rõ ràng là ta đã đi quá nhanh. Chưa tìm hiểu chàng một cách rõ ràng, đã vượt quá giới hạn bạn bè. Nhưng mà chỉ mới nghĩ đến chuyện xa chàng, không gặp mặt Kỳ nữa là Trúc đã cảm thấy đau khổ. Trúc suy nghĩ một chút, rồi quyết tâm hỏi:

- Anh Kỳ, anh yêu em chứ?

- Vâng.

Thanh Trúc thấy đau lòng, nước mắt ứa ra mi.

- Vậy thì? em sẵn sàng làm người tình của anh.

Anh Kỳ bàng hoàng, vội ôm lấy Thanh Trúc vào lòng, hôn lên mắt, trên mặt, trên môi Trúc.

- Anh chỉ đùa thôi, anh gạt em đấy, chứ anh có vợ, có con bao giờ? Em khỏi phải làm nhân tình cho anh, anh sẽ cưới em một cách đàng hoàng, hợp lệ, em biết không?

Thanh Trúc đẩy Kỳ ra. Nàng vừa mừng, vừa giận vì cái đùa dai của chàng.

- Cái gì? Anh cứ đùa mãi làm em hết hồn. Tại sao anh mãi bốn cột như vậy? Anh làm em giận quá. Thú thật với anh, em là gái đã có chồng!

- Vậy ư? Vậy thì anh xin làm tình nhân lại cho em vậy.

- Anh rõ thật là quá quắt! Quá quắt lắm rồi!

Thanh Trúc giận dữ định bỏ đi, nhưng Anh Kỳ đã kéo nàng trở lại, chàng hôn lên môi nàng, không để cho nàng có một cơ hội phản kháng nào cả.

- Em hứa với anh đi. Bất cứ điều gì xảy ra, em cũng không xa anh nhé.

Thanh Trúc làm ra vẻ ngập ngừng.

- Nhưng mà. Còn bà vợ của anh thì sao?

- Anh đã nói là chưa có vợ mà. Nếu có cho xe đụng anh chết

đi!

Thanh Trúc cười, rồi vùi đầu vào lòng Kỳ.

- Vậy thì, coi như không có chuyện gì đáng kể nữa hết.

- Nếu vậy, thì anh xin nói thật với em là?...

Anh chàng lại giở trò nữa đây? Thanh Trúc vội đưa tay lên bịt kín miệng Kỳ.

- Không cho anh nói gì hết. Anh đừng hòng phịa chuyện ra để nhát em nữa. Suốt ngày hôm nay em đã muốn đứng tim rồi, em không muốn nghe cái gì nữa cả.

Anh Kỳ nhìn Trúc, thở ra.

- Lạ thật! Tại sao anh gặp em chi vậy? Ai biểu em dễ yêu quá làm gì? Em làm anh ngờ ngẩn mất hồn. Em khó thương một chút thì đỡ cho anh biết bao.

Anh Kỳ xiết chặt đầu Thanh Trúc vào ngực mình. Trúc lắng nghe, tiếng tim của Kỳ đang đập rộn rã:

Yêu, được yêu! Yêu, được yêu!

CHƯƠNG 4

Ngày hôm sau, Thanh Trúc vẫn đi làm bình thường, không những thế, còn có vẻ vui hơn. Ông Đạt đã phải ngạc nhiên.

- Vậy mà tôi tưởng là cô phải nghỉ dưỡng sức một ngày chứ?

Trúc nhướn mày nói.

- Đâu cần như vậy? Ông tưởng tôi yếu đuối lắm ư?

Tôi không phải thuộc loại phụ nữ thấy chuột là hét đứng lên đâu nhé?

Ông Đạt nhìn Trúc với đôi mắt thán phục. Thanh Trúc trẻ tuổi lại đầy sức sống.

- Cô không những không yếu đuối mà còn cứng cỏi nữa. Khó có thể kiếm được một cô gái nào có thể bình tĩnh như cô trước sự nguy hiểm, không những thế, cô còn có tính rộng rãi, dễ tha thứ cho kẻ thù.

Thanh Trúc suy nghĩ.

- Tha thứ cho kẻ thù? Ông muốn đề cập đến chuyện tôi đã coi trời cho Hoàng Tâm đấy ư? Thật ra thì cũng không ý gì. Chỉ tại tôi không nhẫn tâm thấy cảnh một người đàn ông đầy cá tính như ông ấy lại phải nằm gô dưới đất. Ông không thấy sao? Ông ta đã nhìn chúng ta với cái nhìn buồn bã tuyệt vọng?

Ông Đạt chăm chú nhìn Trúc, không nói gì nữa. Nhưng câu chuyện đã gọi lại cho Trúc những hình ảnh của hôm qua.

- Còn cái ông Hoàng Tâm đó. Ông đã đối xử ra sao? Giao cho cảnh sát ư?

- Không. Tôi để cho cậu ấy tỉnh hẳn rượu, đưa cậu ấy về tận nhà.

Ông Đạt đốt một điếu thuốc, nhả khói, rồi tiếp:

- Thật ra thì Hoàng Tâm cũng là một thanh niên đầy tài năng. Hơn một năm trước, cậu ấy nào có để râu đầu, sống rất tự tin và hoạt bát. Cậu ấy tốt nghiệp khoa báo chí, thông minh, nhạy bén, chịu khó làm việc nhưng lại cao ngạo. Tiếc cái là gia đình chúng tôi làm cho cậu ấy buông xuôi hết mọi thứ.

Thanh Trúc kinh ngạc nhìn ông Đạt, nàng không ngờ, ông tổng giám đốc lại bộc trực như vậy.

Thanh Trúc nói.

- Tôi biết một phần nào sự việc. Thật ra không phải gia đình ông đã hại anh ấy mà là Hải Yến. Hoàng Tâm đang hận Hải Yến.

Ông Đạt liếc nhanh Thanh Trúc.

- Ai nói cho cô biết chuyện đó?

- Anh Kỳ nói.

Ông Đạt có vẻ suy nghĩ.

- Anh Kỳ à? Anh Kỳ trước kia là bạn thân của Hoàng Tâm. Cô thấy đó. Cuộc đời rất nhiều cảnh éo le. Hôm qua, tôi tưởng là

Anh Kỳ đã giết Tâm rồi đó chứ?

Thanh Trúc nói như biện hộ cho Kỳ.

- Anh Kỳ không bao giờ hành động như vậy đâu. Anh ấy chưa làm cho Tâm bị thương mà?

- Phải, chưa.

- Đó thấy chưa.

Thanh Trúc nói, nhưng rồi lại thở dài.

- Thấy anh Tâm cũng tội, tại sao anh ấy lại không quên Hải Yến đi?

- Với những người con gái như Hải Yến thì bất cứ người đàn ông nào cũng không thể dễ quên được đâu.

À, thì vậy! một ý niệm thoáng qua đầu Thanh Trúc. Cô ấy hẳn đẹp như tiên. Thanh Trúc lại nhớ tới ánh mắt lạc loài tuyệt vọng của Tâm. Trúc nghĩ, nếu ta là Hải Yến, ta sẽ không thay lòng đổi dạ đâu. Có một người yêu đầy chất đàn ông như Tâm đâu phải dễ? Sao còn đứng núi này trông núi nọ?

Rồi Thanh Trúc trở về phòng làm việc riêng của mình giống như mọi ngày. Một buổi sáng thật bận rộn. Hết tiếp điện thoại, lại đọc thư của khách hàng. không có lấy một phút rảnh rỗi. Không có thời giờ đâu để nghĩ đến chuyện tình của Tâm với Hải Yến.

Rồi thời gian cũng trôi qua thật nhanh. Buổi trưa đã đến. Chuông báo nghỉ trưa vừa reo là Thanh Trúc thấy khỏe hẳn. Mỗi ngày gần như Thanh Trúc chỉ chờ đợi giây phút này. Giờ phút tuyệt vời nhất trong ngày. Giờ phút có Anh Kỳ. Nghĩ tới Anh Kỳ, Thanh Trúc quên cả mệt. Nếu có Trang Thanh ở đây

chắc thế nào hẳn cũng nói.

- Con gái gì mà không biết xấu hổ. Mới quen nhau chưa bao lâu đã chết mê chết mệt rồi!

Tối qua tiếc thật. Trang Thanh không gặp được Anh Kỳ vì Thanh làm thêm ca hai, mãi đến thật khuya mới về đến nhà. Bấy giờ thì Kỳ đã về rồi. Phải chi Thanh trông thấy Kỳ thì ta có thể hỏi hẳn đánh giá Kỳ ra sao? Nếu hẳn chê ta sẽ cho Kỳ de. Nhưng được không? Thanh Trúc tự hỏi. Vì như có lần Thanh Trúc đã đánh giát tay phi công kia là dở, vậy mà Trang Thanh có chịu buông gã đâu? Tình yêu rõ thật kỳ cục.

Ra khỏi tòa nhà công ty, Thanh Trúc nhìn quanh, chẳng thấy Kỳ. Lúc gần đây Kỳ cứ ngại bạn đồng nghiệp họ nhìn thấy rồi xì xào nên thường hẹn gặp nàng ở góc phố. Thanh Trúc bước nhanh về phía đó. Đột nhiên có một người đàn bà chặn ngang.

- Chị đang tìm Anh Kỳ phải không?

Thanh Trúc ngạc nhiên. Đứng trước mặt nàng là một người đàn bà rất trẻ. Tóc xõa ngang vai, làn da trắng mịn, đôi mắt như mơ mộng, mũi nhỏ, miệng nhỏ. Một vẻ đẹp của người con gái thời xưa. Thanh Trúc như ngẩn ra. Nàng tự thấy mình đẹp, Trang Thanh cũng đẹp, nhưng so với người con gái trước mặt này thì chẳng ra gì. Bản năng như báo cho Trúc biết người đàn bà trước mặt là ai rồi.

- Chị là Hải Yến?

- Vâng. Còn chị là Thanh Trúc?

Thanh Trúc gật đầu. Hai người con gái tự hiểu lẫn nhau. Hải Yến lên tiếng.

- Tôi đã nhờ Anh Kỳ cho tôi mượn cô buổi trưa nay. Yển nói mà đôi mắt chớp chớp. Đôi mắt làm cho đàn ông như mê như mẩn.

Thanh Trúc thụ động hỏi.

- À, chị cần gặp tôi có chuyện gì ư?

- Vâng, để tôi mời Trúc dùng cơm trưa nhé? Rồi nói chuyện sau.

Họ cùng xuống phố. Cạnh đường có chiếc xe hơi con màu đỏ bóng loáng. Dù không sành về xe, nhưng Trúc cũng đoán được đây là một trong những loại xe đắt tiền. Yển mở cửa và Trúc chui vào ngồi cạnh tay lái. Yển cho xe nổ máy xong hướng về phía Nam Lộ. Suốt con đường chẳng ai nói gì với nhau. Xe ngừng trước một quán cơm Tây, họ xuống xe đi vào. Phòng ăn trang trí sang trọng, sàlên trải thảm, đèn lò mờ, các khung cửa sổ đều có phủ rèm che. Vừa ngồi xuống ghế, Hải Yển đã nói.

- Không phải tôi muốn tỏ ra sang trọng, nhưng đến đây ngồi, khung cảnh yên tĩnh dễ nói chuyện hơn.

Thanh Trúc ngồi yên. Nàng nghĩ đến Anh Kỳ. Phải chi nàng và Kỳ có đủ điều kiện tài chánh, đến đây ngồi mỗi ngày nói chuyện, hẳn khung cảnh hữu tình hơn. Nhưng vừa nghĩ đến đó, Trúc lại thấy áy náy. Cần gì phải như vậy. Nếu thật sự yêu nhau thì khung cảnh nào lại chẳng được? Anh Kỳ! chỉ cần có anh, là hủ tiểu bò kho cũng tuyệt vời rồi. Hải Yển gọi hai phần ăn nhẹ với cà phê. Thức ăn mang ra, nhưng chỉ có một mình Trúc ăn thôi, còn Yển chỉ uống cafe.

- Nghe nói hôm qua Hoàng Tâm đến công ty quây làm cô

phải một phen hết hồn?

Yến hỏi, Thanh Trúc giật mình, nhanh thật, mới đây mà ai cũng biết chuyện đó, Trúc vội nói.

- Cũng không có gì, ông ấy uống rượu say quá, nên không kiểm soát được hành động của mình.

Hải Yến chăm chú nhìn Trúc, rồi nắm lấy tay nàng. Cô ta có vẻ xúc động. Hải Yến dồn dập hỏi.

- Cô thấy Tâm ra sao? có xanh xao lắm không? tiêu tụy lắm hờ? Anh ấy nổi giận? Bị họ xúm lại đánh? Thanh Trúc, chị nói thật cho tôi biết đi, tôi không dám hỏi ai cả, tôi chỉ biết hỏi chị.

Thanh Trúc nhìn lên tròn mắt:

- Chị đã bỏ rơi anh ấy? Bây giờ còn quan tâm gì nữa? Chị hỏi để làm gì chứ?

Bàn tay Hải Yến xiết chặt lấy tay Trúc, nói như nghẹn lời.

- Tôi van Trúc, đừng nói thế, đừng trách móc tôi nữa.

Trúc thở ra.

- Vâng, anh ấy có vẻ tiêu tụy, nhưng còn hơn thế nữa, anh ấy như tuyệt vọng. Giống như... giống như một mảnh thú bị dồn vô đường cùng. Tuyệt vọng, đau khổ cùng cực.

Hải Yến ngồi yên, đôi mắt mở to đầy lệ, đôi môi cô ta run run.

- Vậy thì... vậy thì tôi phải đi tìm... tôi phải đi tìm ngay anh ấy.

Thanh Trúc trợn mắt.

- Chi vậy? Chị định làm cho anh ấy đau khổ hơn, ray rứt hơn ư?

Hải Yến nhìn Trúc, rồi đột nhiên nước mắt chảy dài. Nước mắt của nàng làm Trúc cũng phải xúc động. Trúc phải lấy giấy lau đưa cho Yến. Yến nói.

- Tôi bậy quá! Tôi thật yếu đuối. Tôi phải quên anh Tâm mới phải. Sao tôi lại khổ thế này.

Thanh Trúc vừa cảm động lại vừa thấy khó chịu.

- Tại sao chị lại làm dâu nhà ông Đạt? Vì tiền hay vì tình yêu?

Hải Yến ngẩng lên.

- Chị hỏi ư? Câu hỏi đó cứ lẩn quẩn trong đầu tôi mãi. Đến bây giờ tôi cũng không tìm ra được lời đáp. Nhưng có lẽ vì tiền thì hơn.

- Vì tiền?

- Vâng. Thanh Trúc có biết không? Bây giờ anh Võ Thế Nhâm đã tấn công tới tấp.

- Võ Thế Nhâm?

- Vâng, chồng tôi hiện tại đây, anh ấy là con cả của ông Đạt. Anh ấy với sự hỗ trợ của toàn bộ Công Ty Quyết Tiến. Nhâm biết tôi đã có người yêu, và người yêu của tôi là Hoàng Tâm bạn rất thân của Anh Kỳ. Mỗi ngày Tâm đều đưa tôi đến sở làm.

Hải Yến nhìn mặt Trúc rồi tiếp.

- Nhâm gặp tôi, rồi bắt chấp mọi thứ. Trong một lần tình cờ tôi cho Nhâm biết là tôi rất yêu loại hoa lan của xứ Hawaii. Vậy là hôm sau. Phòng làm việc của tôi đã chất đầy loại hoa này. Nhâm đã dùng điện thoại đường dài, liên lạc tận Hawaii mang hàng bằng đường hàng không sang cho tôi. Còn nữa. Nhâm đi tìm ở đâu một chiếc lọ thủy tinh thật đẹp, cắm hoa lan kia, đưa đến trước mặt tôi với mảnh giấy nhỏ.

Hải Yến mở ví ra lục lọi nói:

- Để tôi đưa cho Trúc xem, để Trúc hiểu được tại sao bấy giờ tôi lại chọn Nhâm.

Yến đưa mảnh giấy cất kỹ trong ví ra cho Trúc xem. Mảnh giấy được vẽ đầy hoa lan Hawaii với hàng chữ nắn nót.

"Hoa như lửa, tình như lửa

trọn đêm mang tới ngàn vạn cánh

Hoa như lửa, tình như lửa,

chỉ ngại đa tình chẳng được yêu. "

Thanh Trúc xúc động trả lại mảnh giấy cho Yến, nàng hiểu tại sao Yến bị lung lay tình cảm.

- Sau đó còn những sự kiện khác xảy ra nữa không biết Nhâm dò hỏi ở đâu, chàng biết tôi thích mặc áo lụa bằng tơ tằm. Thế là có một hôm, khi đến sở làm, tôi đã thấy trong phòng mình, nguyên cả một lô áo toàn tơ tằm, từ màu đen đến trắng. Tóm lại gần như sở thích của tôi có gì, Nhâm đều biết. Và chàng cố gắng làm hài lòng tôi. Tôi vừa định học cưỡi ngựa, là hôm sau toàn bộ phụ tùng yên cương, roi ngựa có đủ. Như vậy làm sao tôi chẳng xúc động. Có điều, chưa tiến được đến tình

yêu. Vì tôi rất yêu Tâm...

Hải Yến cúi nhìn xuống.

- Thanh Trúc hiểu không, hoàn cảnh gia đình tôi lúc đó rất nghèo. Cha mất sớm, mẹ thì bị xuất huyết dạ dày. Mấy đứa em còn đi học. coi như cả nhà chỉ sống dựa vào đồng lương của tôi. Cuộc sống quá khó khăn. Nhưng tôi vẫn yêu Hoàng Tâm. Anh ấy có hoàn cảnh bi đát hơn cả tôi. Mới ra trường làm biên tập cho một tòa báo nhỏ. Cuộc sống quần quật. Chúng tôi không có thời giờ cho nhau. Tình cờ gặp nhau thì kéo nhau đi ăn quà vặt. Ăn bột chiên, mì bò kho. Mùa đông, chúng tôi tìm cách vào phòng thể dục thể thao để trú lạnh. Còn mùa hè, đưa nhau bờ hồ nước ngọt để tán gẫu, để được muỗi đốt đỏ khắp người. Thanh Trúc thấy đó, khi con người nghèo khổ quá, thì chuyện tình yêu cũng mất đi thi vị. Đó là một sự tàn nhẫn mà ta phải đối diện thôi. Vì vậy Trúc đừng bao giờ lý thuyết suông. Cuộc đời này, nhân loại này, không làm sao chối bỏ được sự thật. Đó là cái giàu với cái nghèo.

Hải Yến ngưng lại, hóp một hóp cafe. Thanh Trúc yên lặng lắng nghe. Nàng chợt nghĩ đến Anh Kỳ. Họ đã cùng ăn mì bò kho, cá vò viên, cùng dạo bằng đôi chân trên phố. Kỳ chưa hề tặng cho Trúc một món quà gì. Có lần Kỳ đã nói: Đắt quá thì tôi không có tiền mua, còn rẻ quá thì lại không xứng với Trúc. Trúc cảm thông không hề đòi hỏi.

Hải Yến nói tiếp.

- Tôi biết là Trúc không đồng ý với tôi. Anh Tâm yêu tôi cũng như tôi yêu anh ấy. Nhưng có nhiều vấn đề không đơn giản. Chuyện lấy nhau đòi hỏi những điều kiện khác, đó là chưa nói còn ân nghĩa nữa.

- Ân nghĩa?

Hải Yến yên lặng một chút nói.

- Vâng. Thanh Trúc biết không? Một lần nọ, bệnh dạ dày của mẹ tôi trở nặng, người bị xuất huyết nhiều quá, phải vô máu. Trong lúc đó tôi bối rối, không biết phải chạy đâu ra tiền để mua máu, thì Nhân xuất hiện, một sự xuất hiện kịp thời. Chàng đã đích thân cho máu, cứu sống mẹ tôi.

Thanh Trúc nghĩ.

- Đúng rồi! Thế này thì làm sao trách được Hải Yến chứ? Thanh Trúc nghĩ. Có lẽ là một sự sắp xếp éo le. Bên nghĩa bên tình. Nếu trường hợp của ta chưa hẳn ta phải biết lựa ra sao?

Rồi nàng chợt hỏi:

- Bây giờ thì chị cần em giúp gì nào?

Hải Yến buồn buồn. Đôi mắt nàng như phủ lớp sương mù.

- Tôi muốn nhờ Thanh Trúc, điện thoại cho anh Tâm, hẹn anh ấy ra đây để tôi được gặp.

- Tại sao chị không đích thân gọi đây nói?

- Tôi đã từng làm thế, nhưng vừa nghe đến giọng nói của tôi là Tâm cắt dây ngay, tôi không làm sao nói chuyện được với Tâm.

- Sao không đi thẳng đến nhà?

Hải Yến chợt rùng mình.

- Tôi không dám. Trúc biết không? Anh Tâm mà giận lên, anh ấy hung dữ lắm. Tôi lại không dám mang thương tích về nhà

chồng.

Trúc như hiểu ra.

- Thế chị định nói gì với anh ấy?

Hải Yến buồn bã.

- Tôi cũng không biết. Tôi chỉ định khuyên anh ấy là hãy quên tôi đi. Hãy cố gắng đứng vững để xây dựng tương lai của mình.

- Chị nhầm liệu có đủ sức thuyết phục không? biết ông ấy có nghe lời chị nữa không? hay là... trừ phi...

- Trừ phi thế nào?

- Trừ phi chị bỏ Nhâm, để quay lại với anh ấy.

Thanh Trúc nói nhưng lại thấy hối hận ngay. Sao lại đề nghị đại

dột vậy? Khi không rồi muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta. Bậy thật!

Hải Yến nghĩ ngợi.

- Không được, làm gì thì chỉ nên làm sai một lần. Đừng để sai lần thứ hai. Giết một người chưa đủ sao lại giết thêm người thứ hai?

Thanh Trúc nhìn Yến. Đột nhiên có một tình cảm mãnh liệt, đây nữ tính xuất hiện trong lòng nàng khi nhìn người đàn bà trước mặt đau khổ, đáng thương. Có ai muốn như vậy bao giờ?

Trúc nói.

- Chị Yến, tôi thấy thế này nhé. Hành động thông minh nhất của chị hiện nay là nên quên Tâm đi, hãy dành hết tình cảm và lý trí cho tình yêu người chồng. Vì tôi nghĩ là, sớm muộn gì rồi Tâm cũng quên được chị. Ngày nào đó, anh ấy sẽ gặp một người con gái khác, rồi anh ấy sẽ yêu. Thời gian bao giờ cũng là liều thuốc màu nhiệm.

- Trúc tin như thế?

Thanh Trúc gật đầu khẳng định.

- Vâng. tôi nghĩ là anh Nhâm cũng yêu chị không kém Tâm đâu. Nếu không thì anh ấy đã không làm được nhưng chuyện điên rồ mà chị đã kể. Vì vậy, chị mà xa anh Nhâm nữa thì chuyện sẽ càng rắc rối hơn.

Hải Yến suy nghĩ thật lâu, rồi nhìn lên. Hình như Hải Yến đã tìm được cho mình một thái độ dứt khoát, nàng xiết chặt tay Trúc nói:

- Cám ơn Trúc, Trúc đã cho tôi những ý kiến quý báu. Tôi có thể là bạn của Trúc được chứ?

- Dĩ nhiên, tôi có cảm nghĩ như chị đã là bạn của tôi từ lâu

Hải Yến thở dài:

- À Trúc có biết là tôi khổ lắm không? Nhiều lúc muốn tìm một người bạn để tâm sự, mà không tìm ra. Anh Nhâm tuy yêu tôi nhưng tôi không thể nói hết mọi chuyện cho anh ấy nghe được, Trúc hiểu chứ?

Thanh Trúc gật đầu rồi nhìn vào đồng hồ, Hải Yến đứng dậy, nàng nói.

- Để tôi đưa Trúc về công ty. Làm thư ký cho ông già chồng tôi, không phải là dễ phải không?

Thanh Trúc cùng Hải Yến bước ra khỏi quán ăn, ngồi vào xe Trúc thất mãc.

- Em không hiểu sao, mấy cô thư ký ở công ty Quyết Tiến đều trở thành dâu con nhà ông Tổng Giám đốc cả vậy?

Hải Yến vừa nổ máy vừa nói:

- Cái đó cũng đâu có gì lạ đâu? Họ đã sàng lọc trong số hàng trăm hàng ngàn cô gái tìm việc làm. Cuối cùng mới tìm được một người ưng ý làm thư ký riêng. Rồi thì... Người nhà ông Đạt dưới sự giúp sức của cả công ty, chỉ cần ra tay là được ngay, làm gì có đối thủ.

Rồi Hải Yến quay lại nhìn Trúc cười.

- Biết đâu chừng, rồi Trúc sẽ gia nhập hội họ Võ cả thôi.

Tới đây Thanh Trúc lắc đầu cương quyết.

- Tôi hà không bao giờ!

Hải Yến liếc nhanh về phía Trúc, rồi không nói gì cả. Nàng lại hướng mắt về phía trước, ra chiều suy nghĩ.

CHƯƠNG 5

Về tôi công ty, ngồi vào bàn làm việc thật lâu, mà Thanh Trúc vẫn không lấy lại được bình thần. Trúc cứ nhớ mãi bóng dáng của Hải Yến. Con người ở đâu mà lại dịu dàng, như thơ, như nhạc. Ngay chính Trúc khi tiếp xúc mà vẫn thấy ngất ngây chứ đừng nói đến người khác phái. Trách nào Hoàng Tâm, đã yêu Yến như ngây như dại. Nhưng sau câu chuyện của Yến, Trúc lại thấy anh chàng Nhâm, cũng là một nhân vật khá hay. Những đóa hoa lan Hawaii, những tấm áo lụa tơ tằm. Rồi chuyện hiến máu. Rõ ràng, nếu ta ở địa vị của Hải Yến, thì cũng khó xử thôi. Không, không phải thế. Thanh Trúc lắc đầu xua đuổi. Ta sẽ chẳng chọn ai hết. Chọn Anh Kỳ thôi.

Anh Kỳ! cái tên xuất hiện trong đầu là Thanh Trúc không thèm nghĩ đến ai nữa hết.

Nàng trông ngóng đợi chờ. Tại sao suốt một ngày hôm nay, Kỳ linh đâu mất, tìm mãi mà không thấy? Hay là chiều nay, chắc sau khi tan sở, Kỳ sẽ đón ta trước cửa? Thanh Trúc thấy nhớ Kỳ vô cùng, nhớ đến độ muốn gọi dây nói. Nhưng mà số máy của Kỳ là bao nhiêu? Ta cũng không biết. Thanh Trúc thấy ngượng ngùng. Thế này mà kể lại cho Trang Thanh biết, sẽ bị hấn mắng cho một trận.

Có tiếng chuông điện thoại reo. Thanh Trúc vội cầm lên nghe.

- Alô! Ai đấy? Đây là phòng thư ký riêng của Tổng Giám đốc. Ông tên là gì? Ông cần tìm ai?

Bên kia yên lặng một chút. Chỉ có tiếng thở. Hay là Anh Kỳ? Anh chàng này hay đóng kịch lắm. Thanh Trúc nói lớn qua ống nghe.

- Sao! ai thế? không trả lời tôi cúp máy à nghe.

Bên kia đầu dây, không phải giọng nói của Anh Kỳ, làm Trúc hơi thất vọng.

- Khoan đã, đợi một chút. Cô là Thanh Trúc ư?

- Vâng.

- Tôi là Hoàng Tâm đây.

Thanh Trúc giật mình

- À!

Vừa mới nói chuyện với Hải Yến xong thì Tâm gọi đây nói tới, một sự thật bất ngờ. Hẳn định nhờ Trúc giúp đỡ, nhưng rồi sực nhớ đến lưỡi dao trên tay của Tâm hôm qua, Trúc rùng mình hỏi.

- Anh cần gì?

Giọng nói bên kia từ tốn không hùng hổ như hôm qua.

- Tôi điện thoại đến để xin lỗi cô chuyện hôm qua. Xin lỗi nhé cô Trúc, không hiểu hôm qua tôi có làm cô bị đau chỗ nào không. Nếu có, tôi mong sao nó cũng không nặng lắm.

Giọng nói của Tâm có vẻ bức rức, Trúc vội trấn an:

- Không sao đâu, anh yên tâm.

Tâm nói như giải thích.

- Hôm qua tôi uống rượu say quá, tôi hơi buồn lại say rượu không biết có làm gì nông nổi không? Có lẽ hôm qua tôi đã làm cô hết hoảng?

- Có nhưng ít thôi.

Thanh Trúc thành thật nói. Tâm thở dài.

- Sau khi tan sở, cô có thể cho tôi được gặp, nói chuyện một chút không?.

Thanh Trúc vội vã nói.

- Ồ, không được. Sau khi tan sở, tôi bận lắm.

Nàng nghĩ cái giờ sau khi tan sở là giờ dành cho Anh Kỳ. Trúc cũng không muốn chen vào chuyện của Tâm và Hải Yến nữa. Bên kia yên lặng một chút rồi nói.

- Cô sợ tôi sẽ gây ra chuyện khiếp đảm nữa ư? Hôm nay tôi không uống rượu. Tôi muốn gặp cô chỉ để xin lỗi. Cô có thể quên giùm hình ảnh khủng khiếp của tôi hôm qua không?

Trúc nói.

- Tôi đã quên rồi! Tôi biết được chuyện của anh, tôi hiểu anh nên không trách. Nhưng vì hôm nay tôi có cái hẹn.

- Với Anh Kỳ phải không?

Trúc ngạc nhiên. Nhưng rồi hiểu ra. Ông Đạt đã nói Anh Kỳ và Tâm trước kia là đôi bạn thân kia mà. Thanh Trúc thành thật.

- Vâng.

Có tiếng cười lớn của Tâm trong máy.

- Vậy là tôi hiểu rồi. Vậy mà cô dám lớn tiếng là sẽ không bao giờ làm dâu nhà họ Võ. Ha ha ha! Lại thêm một cô thư ký thờ thần tài.

- Ha ha ha! Thôi được rồi, tôi không quấy rầy cô nữa. Cứ đi hẹn hò với con nhà giàu đi!

Thanh Trúc không hiểu Tâm định nói gì.

- Cái gì? Khoan ngắt điện thoại, anh phải nói rõ cho tôi nghe. Cái gì con nhà giàu? Anh Kỳ chỉ là một nhân viên bảo vệ của Công Ty Quyết Tiến.

Tiếng cười trong máy càng chói tai hơn.

- Ha ha ha!... Cô nói cái quỷ gì thế? Thằng Võ Hiếu Kỳ mà làm công cho Công Ty Quyết Tiến à? Có nằm mơ không vậy? Hay là cô cũng say say như tôi hôm qua?

Võ Hiếu Kỳ?

Thanh Trúc ngơ ngác. Không biết mình có nghe lầm không?

Thanh Trúc nhắm mắt lại. Nàng có cảm giác như tất cả máu trong người chạy ngược xuống chân. Chợt Trúc hiểu ra khi nghĩ về những việc đã xảy ra trước đó. Từ chuyện đánh cá. Thua sẽ là vợ Kỳ, mà ăn thì Kỳ phải chịu làm chồng. Ngay từ đầu, Kỳ đã đem Trúc ra đùa bỡn. Rõ ràng Trúc ngây thơ quá, trẻ con quá. Cái gì cũng không biết, cứ nhắm mắt mà bước thẳng vào cái lưới đã giăng sẵn. Cái khuôn mặt làm ra vẻ rầu rĩ, đói ăn. Cái cười làm ra vẻ bí mật. Một nhân viên quèn, một trưởng phòng chiêu đãi, rồi một nhân viên ngoài biên chế. Tức thật. Dám lừa dối ta. Mà ta lại ngây thơ một cách cả tin

thế. Thanh Trúc yên lặng suy nghĩ. Có tiếng của Hoàng Tâm.

- Sao thế? Làm sao cô lại yên lặng như vậy?

Thanh Trúc tỉnh lại

- À, hiện ông đang ở đâu đấy?

- Tôi đang ở phòng điện thoại công cộng trước cổng công ty cô đây.

- Vậy thì anh hãy đợi đấy, tôi sẽ tới ngay!

Thanh Trúc gác máy rồi cầm lấy ví tay chạy ngay ra cửa. Vừa tới ngoài, suýt tí nữa nàng đã đâm sầm vào người của Anh Kỳ vừa bước vào.

Kỳ nắm lấy tay Trúc hỏi:

- Em... Em làm sao thế? Đi đâu vậy? Sao mặt mày tái xanh như vậy? Em bệnh rồi à?

Thanh Trúc vùng vẫy khỏi tay Kỳ. Nàng nói như khóc.

- Mặc tôi!

Rồi Trúc xông vào thang máy, Kỳ đuổi theo, nhưng Trúc đã đóng cửa lại. Trúc bấm nút, thang xuống tận lầu một, và nàng chạy ngay đến bên điện thoại công cộng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Thanh Trúc đã có mặt bên bờ hồ với Hoàng Tâm. Tâm vẫn để râu quai nón, vẫn đôi mắt dữ, nhưng cử chỉ và thái độ của chàng đã bình thản, nghiêm chỉnh hơn. Họ bước qua cầu, men theo con đường quanh co. Hôm nay không phải là ngày nghỉ, nên rất vắng khách, chỉ có tiếng chim kêu trong khung cảnh vắng lặng. Tâm lên tiếng

trước:

- Tôi nghĩ là cô hẳn đã biết chuyện của chúng tôi?

- Vâng.

Thanh Trúc trả lời một cách máy móc, vì đầu nàng bây giờ chỉ tập trung vào hai chữ "Anh Kỳ". Tâm nói tiếp.

- Có lẽ cô không có một ấn tượng tốt về tôi? Hôm qua lúc tôi đến Công Ty Quyết Tiến, không phải để kiểm chuyện, mà là tại vì...

Tâm bậm môi một chút nói tiếp.

- Tôi biết là ông Đạt vừa mới tìm được một thư ký mới. Tôi đã theo dõi cô mấy ngày liền, tôi cũng thấy cô cùng đi với Anh Kỳ. Tôi đã nghĩ là phải cứu lấy cô, trước khi cô bị tiền bạc lôi cuốn, phải đưa cô ra khỏi nơi đó.

Thanh Trúc nghiêng nghiêng mái tóc

- Tiền bạc lôi cuốn? Làm gì có chuyện đó. Họ có đưa tiền bạc ra để lèo tôi đâu! ngay cả chuyện ăn cơm, nhiều lúc tôi còn phải trả tiền.

Rồi nhìn thẳng vào mắt Tâm, Trúc hỏi

- Anh có chắc Anh Kỳ là con trai của ông Đạt không? Hay anh định phá chúng tôi?

Tâm kinh ngạc nhìn Trúc, như nhìn một vật lạ.

- Cô làm bạn với hắn mà hoàn toàn không biết hắn là ai ư? Hắn là gì mà tên họ? cha mẹ là ai? nhà ở đâu? cô có vẻ sống mới quá vậy. Với chuyện như vậy không lẽ tôi gạt được cô?

Không tin cô cứ đi hỏi biết ngay mà. Hay là cô điện thoại cho gia đình ông tổng giám đốc đi. Cô chỉ cần hỏi Anh Kỳ, là biết ngay hắn có phải là người nhà họ Võ không? có điều tôi hơi ngạc nhiên, tại sao Kỳ lại giấu tông tích của mình với cô như vậy? không phải chỉ có hắn mà mọi người ở Công Ty Quyết Tiến, nếu không là cô đã biết rõ sự thật từ lâu.

Thanh Trúc nhớ lại từng đoạn phim cũ. Từ chuyện quen nhau với Kỳ trong thang máy. Sự nhạy cảm và che giấu. Câu đánh cá kỳ cục. Thái độ trưng giỡn cười cợt. Lúc nào cũng như đùa. Đến thái độ như "mất hồn" không có tiền trả tiệm ăn mì bò kho, nghèo khổ, càng nghĩ Trúc càng thấy tức tối, bức dọc. Đúng rồi. Hắn đã dùng nàng như một thứ tiêu khiển. Hắn đã đạo diễn và quay nàng như chong chóng. Rồi đứng một bên, lặng lẽ thưởng thức tài nghệ đóng kịch của chính mình. Có lẽ hắn còn về nhà huênh hoang về thành quả của chính mình. Chứ nếu không làm sao bà Đạt lại phải mò lên tận phòng nàng để xem chân xem cẳng. Bây giờ thì Thanh Trúc coi như hiểu hết rồi! Tất cả sự bí mật đã bật mí hết. không có gì thần kỳ nữa. Hứ! Thanh Trúc bức tức. Có điều nàng vẫn không hiểu tại sao. Tại sao Anh Kỳ lại phải giấu giếm tông tích mình như vậy?

Tâm suy nghĩ một chút chợt nói.

- Thôi tôi hiểu rồi, hắn định đóng vai của tôi đấy?

Thanh Trúc ngạc nhiên.

- Đóng vai anh?

- Vâng, hắn phải đóng vai người nghèo khổ trước, rồi sau đó mới hiện thân ra là một công tử nhà giàu có. Làm như vậy, cô sẽ thấy rõ sự khác biệt của hai thế giới khác nhau giống như

chuyện cổ tích "Hoàng tử da cóc". Khi cô phát hiện ra hẳn không phải là con cóc xấu xí mà là một hoàng tử đẹp trai, thì cô sẽ sung sướng biết chừng nào. Cô sẽ thấy quý trọng những gì mình đang có trong tay. Hoàng Tâm thở dài.

- Cô có hiểu chưa hả Thanh Trúc? Nếu trước kia Hải Yến không gặp tôi, mà ngay từ đầu đã gặp Nhâm, thì chưa chắc Yến đã ngạc nhiên, đằng này tôi chỉ là thằng nghèo rớt mồng toại, làm bạn với tôi chẳng có lấy một cái gì hết. Trong khi đến với Nhâm thì hoa lan Hawaii, tulipe của Hòa Lan. Rồi mọi thứ cái gì Nhâm cũng giống như ảo thuật gia, hô biến là có ngay. Có thể Hải Yến không để ý đến sự tốn kém để có những cái đó. Nàng chỉ xúc động vì sự cất công của Nhâm để mang lại niềm vui cho nàng. Nhưng nếu không có tiền thì làm sao hành động được như vậy? Thế là Nhâm đã chinh phục được Yến. Còn tôi, tôi như bị xa xuống địa ngục. Thanh Trúc hiểu tôi nói gì chứ?

Tâm nhìn sang Trúc với ánh mắt buồn thảm, giọng nói của anh chàng như nghẹn lại.

- Phải nó là nhà ông Đạt, người nào cũng thông minh. Họ có đủ mọi thứ, nên làm cái gì cũng dễ dàng. Trước kia họ cần tiền, cần thế lực. Từ một công ty nhỏ xíu, họ khuếch trương, mở rộng, nuốt hết những công ty nhỏ để trở nên ngày nay. Bây giờ họ đã có mấy thứ đó, họ quay sang sưu tầm gái đẹp.

Thanh Trúc nhìn Tâm. Tâm đã trình bày mọi thứ có tình có lý.

Tâm đã phơi bày một sự thật theo sự phân tích của chàng.

- Theo anh thì thủ đoạn của họ khá cao và quỷ quyệt?

Tâm nói với tiếng thở dài, vẻ đau khổ.

- Nếu không thủ đoạn cao làm sao có ngày nay? Cô nên nhớ rằng tôi với Hải Yến yêu nhau hơn bảy năm, vậy mà họ chỉ chen vào có mấy tháng là tình chúng tôi phải tan vỡ. Cô không biết Hải Yến đâu! Hải Yến rất yếu đuối và ngây thơ. Trước ngày họ Võ nhúng tay vào, tôi tin là nếu là hàng trăm xe tăng đến để kéo cô ấy ra khỏi tôi, chưa chắc đã chia rẽ nổi tôi và nàng.

Thanh Trúc nói nhanh.

- Tôi đã gặp Hải Yến rồi.

- Thế à?

Tâm chau mày, Trúc phải giải thích thêm.

- Mới trưa nay thôi, cũng vì chuyện quậy phá của anh nên cô ấy đến gặp tôi để thăm hỏi.

Tâm có vẻ quan tâm.

- Thế ư? Cô ấy có nhắc đến tôi không?

Thanh Trúc nhìn khuôn mặt xanh xao của Tâm nói.

- Có, Hải Yến chỉ nói về anh thôi. Cô ấy cũng nói là không biết đến bao giờ anh mới có thể đứng vững trở lại.

Tâm nhắm mắt lại, ngời thừ ra như pho tượng đá. Thật lâu mới ngẩng nhìn lên, khuôn mặt tái mét. Trúc phải kêu lên.

- Ồ, anh làm sao thế?

Tâm hần học nói.

- Không sao, tôi chỉ thấy hơi nhức đầu một chút, tí nữa rồi sẽ khỏe thôi.

- Sao anh không đi khám bệnh?

Tâm nói.

- Đâu cần, đây là chúng bệnh thuộc về tâm linh, bác sĩ không trị liệu được đâu. Lần nào cũng vậy. Bệnh phát ra đều có dính líu ít nhiều đến Hải Yến.

Rồi Tâm nhìn thẳng vào mắt Trúc.

- Có thật cô ấy muốn tôi sống vững vàng trở lại không?

- Vâng.

- Nếu thế thì cô ấy phải biết nên làm gì?

- Ý anh muốn nói là Hải Yến phải bỏ chồng để trở lại với anh ư?

Tâm gật gù nói, chàng cần nhẹ môi.

- Ờ, sau đó tôi sẽ ruồng bỏ cô ta trở lại.

Thanh Trúc ngạc nhiên.

- Ruồng bỏ Hải Yến? Anh đang nói gì đấy chứ? Con người anh rõ tàn nhẫn. Anh không còn yêu Hải Yến, mà anh đang căm thù cô ấy, anh chỉ nghĩ đến chuyện báo thù thôi.

Thanh Trúc nhìn Tâm nhiệt thành. Chuyện của cô và Anh Kỳ như bỏ quên đâu mất. Trúc tiếp.

- Anh Tâm, anh làm như vậy là sai, là tầm bậy lắm anh hiểu không?

Tâm cười nhạt.

- Tôi đã nói với cô rồi, chuyện tình cảm là chuyện khá phức tạp. Từ yêu biến thành hận thù đã có bao xa? Vâng, tôi căm thù Hải Yến, vì Hải Yến đã bỏ rơi tôi, nhưng tôi thù nhà họ Võ hơn nữa. Vì họ biết Yến không phải là của họ mà vẫn cố đoạt cho bằng được.

Thanh Trúc thành thật nhận xét.

- Anh nói như vậy là không công bình. Trên nguyên tắc, thì mọi người đều có quyền tán tỉnh, theo đuổi các cô gái chưa chồng cả.

Tâm nói với giọng giận dữ

- Cô cũng nghĩ như vậy ư? Cả nhà họ đều biết chuyện tôi với Hải Yến, con trai họ lại là bạn của tôi, vậy mà họ lại hành động như vậy, họ đâm sau lưng tôi, cô hiểu không?

Thanh Trúc can đảm lắc đầu.

- Nhưng Hải Yến bấy giờ chưa phải là vợ của anh mà? Trên phương diện tình yêu, phải nói là trên cuộc chiến tranh giành tình yêu, mạnh được, yếu thua là lẽ thường. Thất bại là phải chấp nhận sự yếu kém của mình. Anh cũng đâu phải là người cuồng si đâu. Bằng chứng là sau cuộc thua Nhâm, trái tim anh nguội lạnh. Anh chỉ nghĩ đến chuyện trả thù.

Tâm nói như hét.

- Tại sao cô nói như vậy?

Cái hình ảnh hôm qua lại trở về trong đầu Trúc. Bàn tay Trúc lại bị Tâm chụp lấy. Tâm chụp đúng cánh tay bị thương hôm qua, Trúc đau chảy nước mắt, Tâm vẫn không buông, Tâm tiếp tục hét.

- Cô là tù phạm của nhà họ Võ rồi. Họ đã hốt hồn cô, nên cô phải nói giúp cho họ. Cô cũng giống như Hải Yến thôi. Những con cừ non đang chờ nộp mạng...

Thanh Trúc cắn răng chịu đau hét.

- Tôi không phải là tù nhân của họ đâu. Có điều tôi bất bình. Tôi không muốn anh trút tội cho người ta một cách vô tội vạ. Tại sao anh không bình tĩnh nhận định lại mình xem? Chuyện mất Hải Yến cũng phần nào là lỗi ở anh chứ? Lúc mẹ Yến bệnh nặng, anh làm gì? Sao không có mặt ở nơi ấy? Sao để cho Nhâm tiếp máu cho mẹ Yến thay vì anh làm việc đó?

Tâm chồm người tới nhưng không buông tay Trúc ra. Tâm nói như rít qua kẽ răng.

- Tại sao ư? Vì tối hôm ấy tôi bận đi săn tin. Tôi phải kiếm tiền để nuôi gia đình, chứ đâu được may mắn như người ta, ngủ trên nệm ấm chăn êm, trực bên điện thoại để được kêu tới. Và lại chưa hẳn câu chuyện kia là sự thật. Một khổ nhục kế. Có thể mẹ của Hải Yến đã được mua chuộc. Bà ta thích Nhâm hơn là thích tôi. Vì Nhâm giàu có Yến lấy Nhâm gia đình sẽ sống sung sướng hơn. Cô có hiểu không? Gia đình của Hải Yến bây giờ đang sống trong biệt thự có vườn hoa. Bà mẹ Yến lại có cả bác sĩ tư để chăm sóc. Tất cả chỉ là màn kịch. Cô ngây thơ lắm. Cô không hiểu gì hết. Cô thử suy nghĩ một chút xem. Mẹ của Hải Yến đột ngột ngã bệnh nặng. Lúc ấy tôi không có ở nhà, cũng không có ở tòa soạn thì Nhâm lái xe như bay đến, đưa bà ta vào bệnh viện quen. Máu O là máu dễ kiếm nhất, vậy mà bệnh viện to như vậy cũng không có. Phải dùng máu của Nhâm. Chuyện đó có dễ tin không? dễ tin không chứ?

Thanh Trúc không dám tin những gì Tâm vừa nói, nhưng

cũng không muốn phủ nhận. Biết đâu... biết đâu... Những tay làm kinh doanh là những tay tính toán ghê gớm, nhưng nàng vẫn nói.

- Không, tôi không tin những chuyện như thế. Tâm nói như hét.

- Cô còn biện minh cho họ ư? Có lẽ vì vậy mà cô mới tin Anh Kỳ chỉ là một công nhân bình thường, cô quay lại trường đại học hỏi xem, có phải mấy năm trước, Kỳ đã đỗ đầu trong cuộc thi vào trường chính trị kinh doanh không? Hẳn đã giở thủ đoạn chính trị với cô mà cô không biết. Cô lại cả tin hẳn.

Thanh Trúc đau quá hét.

- Anh buông tay tôi ra không? Anh làm tôi đau quá.

Tâm như sực nhớ lại, mới buông tay Trúc. Trúc vừa cúi xuống để lộ vết thương hôm qua nơi ót còn đỏ. Tâm nhìn xuống nói nhanh.

- Cái này chắc không phải do tôi.

- Không phải do anh thì là ai?

Thanh Trúc cố dằn nhưng nước mắt cứ chảy dài. Thật ra thì vết thương ở trong tim nàng đau hơn trên tay. Nàng khóc vì một lý do khác, nhưng Tâm không hiểu. Một cái có để được khóc thôi.

- Anh muốn giận ai thù ai thì cứ thù, nhưng đừng đem tôi ra làm cái thùng rác để trút cơn giận của anh!

Tâm yên lặng, vết thương sau ót, ở cổ tay, ở vai. Như vậy là hôm qua ta đã quá thô bạo. Tâm thấy hối hận, chàng lấy chiếc khăn mùi xoa trắng chưa xài trong túi ra, chậm lấy nhưng

giọt nước mắt cho Trúc.

- Xin lỗi... và xin hứa từ đây về sau sẽ không bao giờ động đến một sợi lông chân nhỏ của Trúc nữa.

Thanh Trúc ngờ vực.

- Anh nói sao? Chúng ta còn gặp nhau nữa ư?

- Tại sao không? Dù gì chúng ta cũng đã quen nhau rồi.

Thanh Trúc nói.

- Ồ! một cuộc làm quen kỳ cục, tôi chưa hề quen với ai bằng phương pháp dưới mũi dao cả.

Tâm nói một cách thành thật.

- Thôi bỏ qua đi. Lúc đó tôi như điên rồi. Mà đã điên thì đâu biết mình đã làm gì?

Tâm lại chậm mắt cho Trúc.

- Nhưng dù sao tôi biết, cô khóc đây không phải là vì vết thương tôi gây ra mà là vì tôi đã vạch trần bộ mặt thật của Kỳ. Tôi nói đúng không?

Nghe vậy Trúc càng nức nở hơn. Khóc như chưa bao giờ được khóc vậy. Đột nhiên Tâm lại vòng tay qua ôm đầu Trúc vào ngực mình. Chàng như một người lớn đang vỗ về bé con đang khóc. Chàng vỗ vỗ nhẹ lên lưng Trúc một sự cảm thông một thứ tình cảm "đồng bệnh tương lân" cũng có thể có thứ gặp gỡ muộn màng.

Tâm nói.

- Khóc đi, hãy khóc nữa đi! Khóc cho đã thèm đi Trúc. Khóc

rồi sẽ làm Trúc vui bớt đau khổ.

Trúc khóc và lấy khăn của Tâm lau nước mắt. Trúc vẫn còn nằm yên đó, một lúc, Trúc mới ngẩng đầu lên, dừng cảm nói.

- Tôi sẽ không khóc nữa. Sẽ không vì chuyện không đáng khóc mà khóc.

Thanh Trúc nhìn thẳng vào mặt Tâm nói.

- Anh cũng thế, từ đây về sau anh đừng nên khóc nữa.

Tâm cười buồn.

- Tôi ư? tôi không khóc về chuyện đó. Nhất là từ khi tôi biết rõ mọi việc.

Thanh Trúc nói.

- Tôi không tin. Nước mắt đàn bà thường chảy ra ngoài, nhưng đàn ông lại cho nước mắt chảy trong lòng.

Trúc lắc đầu nói.

- Anh đừng tưởng rằng tôi chưa thấy anh khóc, nhất là hôm qua.

Tâm cũng lắc đầu nói.

- Cô thông minh thật. Thật ra thì đàn bà nhạy cảm hơn, nhất là đàn bà thông minh dễ thấy tự ái bị tổn thương hơn. Nhưng họ chỉ khóc một chút là hết ngay.

Trúc nói.

- Tôi thấy đàn ông cũng thế. Đàn ông mà càng tâm thương chừng nào họ sống khỏe chừng ấy.

Hai người chăm chú nhìn nhau. Trúc chột đứng dậy.

- Trời sắp tối rồi, tôi phải về nhà thôi.

Tâm kéo tay Trúc trở ra và nói.

- Vâng, sao? Tôi có thể mời cô dùng cơm chiều nay chứ?

Thanh Trúc nói.

- Hôm nay thì không được. Thú thật với anh, hôm nay tôi chẳng thiết ăn uống gì cả. Từ lúc có sự xuất hiện của anh, mọi chuyện xảy ra một cách dồn dập làm tôi nhức đầu. Tôi cần phải nghỉ ngơi một chút cho cái đầu nó lắng xuống.

- Có lẽ Thanh Trúc hận tôi lắm, vì sự xuất hiện của tôi đã làm đảo lộn toàn bộ đời sống của Trúc?

Thanh Trúc nói.

- Không đâu. Tôi rất mừng vì sự xuất hiện của anh. Nhờ anh mà tôi rõ hết mọi việc. Nhưng anh đừng quan tâm điều đó vì sự thật rồi sẽ được vén lên, có điều sớm hay muộn thôi. Anh chỉ là một yếu tố.

- Chỉ tại vì tôi sợ để kéo dài thời gian, Trúc đi khá sâu vào lãnh vực tình cảm, rồi khó rút chân ra được.

Tâm nói đúng. Trúc hơi giật mình. Anh Kỳ! cái tên vẫn làm Trúc nhói đau mỗi khi nhắc đến. Trúc thở dài.

- Thôi được, mai tôi sẽ dùng cơm với anh. Nhưng mà... anh có tiền chứ?

Tâm cười nhẹ.

- Một bữa cơm có bao nhiêu, tôi đủ trả mà.
- Hiện anh đang làm gì?
- Tôi có một dạo bị thất nghiệp. Nhưng bây giờ thì tôi đang phụ trách ngoại vụ cho một công ty du lịch...
- Nhưng hình như anh cũng chẳng đến sở đều đặn?
- Vâng, nếu không phải ông chủ của công ty du lịch đó là bạn bè thì tôi đã bị đuổi việc lâu rồi.

Thanh Trúc lẩm bẩm.

- Người tự ái không thể vì miếng ăn mà sống.

Tâm hỏi.

- Cô nói gì thế?
- Thanh Trúc nhìn Tâm.
- Tại sao anh không trở lại với nghề cũ. Anh tốt nghiệp ban báo chí cơ mà. Đất dụng võ của anh ở ngành đó chứ?

Tâm chau mày đưa tay lên những cọng râu.

- Cô nghĩ là tôi cần phải trở lại nghề báo ư?
- Tôi muốn anh là một người đàn ông.

Thanh Trúc vừa nói xong lại thấy hối hận ngay. Có liên hệ gì đến ta đâu? Sao ta lại tài lạnh như vậy?

- Tôi không đòi hỏi như vậy vì tôi không có quyền, có điều... có lẽ vì cái bản chất độc lập của tôi, tôi tưởng mình giỏi hơn người khác. Không ngờ vừa bước vào đời tôi đã bị quật ngã

ngay. Không biết những ngày tới sẽ ra sao? Không biết là tôi có thể đứng dậy được không? Tôi muốn tìm một gương mẫu. Ví dụ như có người nào đó, bị té đau hơn tôi, mà họ vẫn có thể đứng dậy được. Đứng dậy một cách dũng cảm, thẳng thắn đương đầu với cuộc đời. Giá có người như vậy thì tôi nghĩ rằng trên đời này chẳng có gì là đáng sợ nữa hết.

Tâm nhìn Thanh Trúc thật lâu. Rồi sau đó họ cũng quay về đến gì Đài Bắc. Thanh Trúc cũng cho Tâm biết địa chỉ của mình, để Tâm đưa về đến tận chung cư.

Màn đêm đã phủ kín thành phố. Ánh đèn đủ màu trên các biển quảng cáo lấp lánh. Cả thành phố là một rừng đèn. Thanh Trúc chợt tự hỏi.

- Tại sao lại một tập hợp lớn thế này mà có người lại thành công, thành công một cách rạng rỡ trong sự nghiệp? Còn có người lại thất bại triền miên?

Họ đã tới cổng chung cư, Trúc nói:

- Nhà tôi ở tầng bảy, số 7A đấy.
- Có thể cho luôn số điện thoại không?

Thanh Trúc đọc số cho Tâm ghi, Tâm nói.

- Sáu giờ tối mai, tôi sẽ đến đón cô.
- Vâng. Thanh Trúc gật đầu, vừa định nói điều gì, thì có tiếng người chạy đuổi phía sau. Nàng quay lại. Thì ra là Anh Kỳ. Kỳ đang chạy ra khỏi chung cư, anh chàng có vẻ giận dữ nắm lấy vai Trúc, vừa nhìn Tâm hét.
- Cậu bắt cóc cô ấy đi đâu thế?

Tâm ngẩng mặt lên cười.

- Tôi bắt cóc? Ha ha ha! không biết là ai định bắt cóc ai đây nhé?

Kỳ vung tay đâm lên múa múa trước mặt Tâm.

- Tôi cảnh cáo cậu đấy. Cậu nên tránh xa cô ấy ra một chút, cậu đừng đến đây kiếm chuyện. Tôi sẽ không buông tha cậu đâu.

Tâm cười nhạt quay sang Thanh Trúc.

- Vậy ư? như vậy thì có lẽ tối nay cô sẽ gặp nhiều rắc rối đấy. Nhưng tôi nghĩ mọi người đều phải tự giải quyết vấn đề riêng của mình. Hôm nay Trúc phải nói chuyện thẳng thắn với Anh Kỳ. Còn tôi, tôi đi đây, hẹn mai gặp lại.

Thanh Trúc bắt tay Tâm.

- Vâng, mai gặp.

Tâm không buồn nhìn Anh Kỳ, quay lưng bỏ đi, bóng chàng đã khuất trong màn đêm. Kỳ sững sờ nhìn theo, rồi quay qua Trúc. Chuyện gì đã xảy ra? Có một bóng đen thoáng qua tim chàng.

- Suốt buổi tối Trúc đi đâu vậy? tôi đã ở đây đợi Trúc. Hắn đã nói gì? Em đừng nên gặp hắn nữa, hắn nguy hiểm lắm đấy, đừng để hắn...

Thanh Trúc gỡ tay Kỳ ra, lặng lẽ bước vào thang máy. Kỳ đuổi theo, tựa vào tường nhìn Trúc, Kỳ chợt thấy lo lắng.

- Hắn đã nói gì? Em đang giận anh? Vì anh là con trai của Võ Văn Đạt phải không?

Thang máy đã lên đến lầu bảy. Thanh Trúc lặng lẽ về phòng mình lấy chìa khóa mở cửa. Vừa vào trong, nàng định đóng cửa lại, nhưng Kỳ đã lách vào. Trúc định đòi co, nhưng Trang Thanh đang đứng ở sau lưng nàng, cười nói.

- Làm gì thế Thanh Trúc. Cô có biết là người ta ngồi ở đây suốt buổi chiều đợi cô không? đợi đến nóng cả ruột! Có chuyện rắc rối hay hiểu lầm từ từ nói. Đừng có hờn giận kiểu trẻ con như vậy.

Thanh Trúc quay mặt lại quắc mắt.

- Mi biết gì mà nói? Nói cho mi biết, hần không phải là con người hần là quý.

Kỳ đã bước được vào cửa, chàng thuận tay đóng cửa lại. Bước đến bên Trúc, Kỳ nói:

- Hãy cho anh mấy phút giải bày được chứ?

Thanh Trúc lớn tiếng.

- Anh khỏi giải thích gì hết, tôi không cần nghe đâu.

Trang Thanh với lấy chiếc ví trên bàn trang điểm, đi ngang qua Trúc, cười nói.

- Tôi có chuyện cần ra ngoài một chút, mấy người ở nhà nói chuyện nha, đừng cãi lộn. Thanh Trúc, mi phải hứa với ta là đừng làm lớn chuyện nha.

Thanh Trúc quay lại nắm lấy tay Trang Thanh không buông.

- Mi cố tình lẫn trốn bỏ tao lại. Tao không thể ở lại đây với hần một mình được.

Trang Thanh gỡ tay Trúc ra vừa bực vừa buồn cười.

- Tao không cố tình lẩn tránh, tao có hẹn riêng, biết không? Tụi tao không giống bọn bây đâu. Cứ bận rộn luôn, nên mỗi dịp gặp nhau quý còn hơn vàng. Tao phải đi ngay kéo trễ hẹn. Thanh Trúc, mi có phước mà chẳng biết hưởng.

Trang Thanh thoát khỏi sự níu kéo của Trúc. Bỏ ra ngoài. Trong phòng còn lại hai người. Kỳ và Thanh Trúc. Một không khí căng thẳng bao trùm cả hai người. Thời gian như chậm trôi qua. Thanh Trúc đi về phía bàn trang điểm, đặt ví lên bàn, rồi chải tóc. Xong, nàng bước tới giường, cởi giày, ngã lên, rồi như chuẩn bị ngủ, hoàn toàn chẳng hề để ý gì đến sự hiện diện của Kỳ. Kỳ yên lặng theo dõi, thái độ lạnh lùng của người yêu. Chuyện xảy ra trong hai ngày qua, như những cơn dông bão đã quét đi tất cả mọi nét vui tươi trên mặt nàng. Kỳ nghĩ tới mà xúc động. Chàng lảng lảng bước tới, ngồi xuống thảm, bó gối nhìn Trúc. Kỳ nói, giọng nhỏ nhẹ.

- Thanh Trúc này. Em hãy nghe anh nói này. Anh đã lừa em. Đúng! Nhưng hoàn toàn không một ác ý nào cả, vả lại, mấy hôm nay, anh đã mấy lần định nói thật với em. Nhưng lần nào vừa mở miệng là em ngăn lại, em bảo là không muốn nghe gì cả.

Thanh Trúc quay mặt vào trong, đồng thời lấy gối che cả tai lại. Kỳ chợt nổi giận. Chàng chồm người lên, giật lấy chiếc gối, rồi kéo vai Trúc, để Trúc đối mặt với mình, lớn tiếng:

- Em phải nghe anh nói này!

Thanh Trúc trừng mắt nói:

- Tôi đã bảo là tôi không muốn nghe. Hãy mang cái giọng

lưỡi đóng kịch của anh đi lừa gạt những cô gái khác đi, đừng quấy rầy tôi nữa.

- Tôi đã chọn em và không quấy rầy ai hết.

Thanh Trúc khịt mũi.

- Tầm phào! Thật buồn cười cho việc anh đang đóng kịch của anh. Tại sao không sử dụng nó trên sân khấu, đi đóng phim mà lại đem gạt một đứa con gái nhà quê như tôi làm gì?

- Đừng nói một cách bi thảm như vậy, em nên nhớ em chưa phải là nhà quê nhé? Em cũng không phải là còn bé bỏng. Đồng ý là anh có dối em, nhưng chưa hề gạt.

Thanh Trúc lại định quay mặt đi, nhưng Kỳ giữ chặt không cho. Chàng nói nhanh và rất lớn.

- Anh nói cho em biết nè, em cũng biết là gia đình anh đã liên tục cưới ba cô thư ký riêng. Mỗi cô thư ký đều được tuyển chọn trong số hàng trăm hàng ngàn người đến dự tuyển. Tất cả đều có năng lực, lại phải đẹp. Lần khi có em dự tuyển, cả nhà anh đã nói đùa: "Lần này tuyển thư ký là để chọn vợ cho Anh Kỳ" Thật ra thì anh rất bức mình với những câu nói tương tự như vậy. Và anh đã thề là bạn gái mà anh sẽ chọn có thể ở bất cứ thành phần nào cũng được. Nhưng anh sẽ không lựa mấy cô thư ký, vì tò mò, anh vẫn có mặt theo dõi. Anh đã đọc một số hồ sơ dự thi. Trong đó có hồ sơ của em. Và không hiểu sao anh lại có cảm tình với em nhất. Điều đó không phải vì em đẹp nhất. Những người dự tuyển có người còn đẹp hơn cả em. Trình độ thì em cũng thuộc loại bình thường, em chỉ mới tốt nghiệp phổ thông thôi, nhưng anh đã bị em lôi cuốn vì em phản ứng nhanh chóng, đối đáp lanh lẹ, cộng thêm một chút óc khôi hài và ngang bướng. Em biết không lúc đó anh

rất mong là em không được tuyển dụng, vì nếu vậy, anh có quyền tán tỉnh một cô thư ký. Không ngờ em lại lọt vào mắt xanh của cha anh và trở thành thư ký riêng của người.

Kỳ ngừng lại một chút. Thanh Trúc không còn quay người đi, nàng nằm yên. Mấy ngón tay Thanh Trúc vẫn vờ bèo gối và lắng nghe.

- Em cũng nên biết là, gia đình anh đã cưới liên tục ba cô thư ký. Nhưng điều đó đâu phải là tạo được hạnh phúc gia đình trọn vẹn đâu! Những người đàn bà có bản lĩnh thường thích điều khiển chồng. Bên cạnh đó do sự khác biệt về nề nếp sống giàu nghèo, nên khi vào nhà, họ lại biến thành một người khác, tham lam, cãi bướng, đòi hỏi. Họ chen vào cả sự nghiệp của chồng. Họ muốn nắm quyền. Kết quả là tạo ra những điều nghịch lý. Hai bà mợ dâu tôi như vậy rồi kể đến phiên chị dâu tôi là Hải Yến.

Kỳ ngưng lại một chút nhìn Trúc. Trong khi Trúc lại châu mày suy nghĩ. Nổi bực dọc trong người nàng tăng. Họ đã chọn phải những nàng dâu tranh giành quyền lực, đòi hỏi đủ thứ. Rồi họ nghĩ là tất cả con gái trong đời này đều như vậy cả sao?

Kỳ chậm rãi nói tiếp.

- Thanh Trúc đã gặp Hải Yến rồi đấy. Thanh Trúc cũng đã gặp Hoàng Tâm. Ông anh tôi lúc theo đuổi Hải Yến, anh ấy phải cực khổ vô cùng. Cả nhà phải ra tay phụ lực. Phải thành thật mà nói, Hải Yến là một trong những cô thư ký đẹp nhất, dễ thương nhất. Không phải chỉ có anh Nhâm, mà ngay cả anh khi thấy chị ấy cũng phải động lòng. Hải Yến có cái đẹp dịu dàng, yếu đuối, nhiệt tình, nhất là rất dễ xúc động. Bây giờ Yến đã có người yêu là Hoàng Tâm. Tâm một thời là bạn

rất thân của tôi. Lúc anh Nhâm say đắm Yến, anh ấy bất chấp mọi thứ. Còn tôi, thì tôi cũng nghĩ là chuyện đua tranh trong tình yêu là chuyện mạnh được yếu thua tự nhiên, nên cũng không góp ý. Mãi đến khi anh Nhâm đã đoạt được Hải Yến, cưới làm vợ thì bị kích mới bắt đầu.

Thanh Trúc bất giác quay lại nhìn Kỳ. Câu chuyện liên hệ đến Hải Yến bất giác lôi cuốn sự chú ý của nàng.

- Tính tình của anh Nhâm và tôi hoàn toàn không giống nhau. Tôi sống hướng ngoại nhiều hơn. Anh Nhâm thì lại trong tim, ít nói, thích suy nghĩ. Khi anh ấy lấy vợ, chúng tôi đều nghĩ là anh ấy đã đạt được hạnh phúc. Nhưng Hoàng Tâm giống như một bóng ma, lúc nào cũng đứng giữa hai người. Hải Yến lấy chồng nhưng vẫn không quên được tình cũ. Chị ấy thường núp nơi vắng vẻ chảy nước mắt. Thịnh thoảng lại thơ thẩn, lấy bút ra, hoặc viết tên của Tâm hoặc viết hàng chữ: "Tình này không hiểu sao xóa được. Mới nghĩ đến mà đã vào tim"

Thanh Trúc hiểu ra rồi. Thì ra Kỳ lúc ngồi ở quán ăn, đã viết câu này trên giấy đặt món ăn. Câu ăn cắp được của Hải Yến vậy.

- Anh Nhâm biết được chuyện này, sẽ buồn lắm, nhưng không nói cho ai biết cả. Em có biết là anh ấy đã khổ như thế nào không? Ngay từ nhỏ, anh và anh ấy khăng khít nhau nhất, nên chuyện của anh ấy thế nào, anh đều biết. Có một lần, anh đã đau khổ nói với anh "Kỳ này, nếu sau này em có yêu ai, thì hay nhất là em đừng nên để họ biết được lý lịch của mình mà nên chinh phục. trái tim cô ta trước. Hay nhất là đừng để đồng tiền giúp em đạt được mục đích. Hãy để cho người em yêu, yêu chính em chứ không phải yêu những cái

chung quanh mà em có" Em hiểu không? Những câu nói đó của anh Nhâm, ảnh hưởng rất lớn tới anh. Anh cũng đã nhìn thấy gương của hai bà mẹ dâu, rồi nhìn thấy cảnh của anh Nhâm và Hải Yến. Vì vậy, sau đó anh thề là khi nào, anh cũng sẽ không để cô ta biết là anh có tiền. Anh phải tỏ ra là một người nghèo, hoặc đủ ăn thôi.

Thanh Trúc cắn môi, không nói, nhưng lòng lại cảm thấy buồn bực hơn. Thì ra, anh đã coi ta là cá mè một lượt như họ. Anh đã nghĩ là tôi có thể bị lừa mất vì tiền, nên anh ta cố nguy trang lấy mình. Anh sợ đàn bà chỉ là một lũ đào mỏ.

Kỳ chậm rãi nói tiếp:

- Lần đầu tiên, gặp em trong thanh máy, đó không phải là sự gặp gỡ có sắp xếp. Lúc đó, anh chưa định tán tỉnh em, anh chỉ muốn đùa một chút cho vui. Thử xem em là người thế nào? Anh đã làm ra vẻ thiếu não, buồn phiền, một sự thiệt thòi của cấp dưới, tép riu. Không ngờ, em chẳng những không xem thường anh, em lại còn động viên, nhiệt tình thông cảm. Thái độ thuần khiết, ngây thơ, trong trắng thương người của em làm anh cảm động, anh thấy xấu hổ. Em biết không, ngay lúc đó em đã chinh phục được anh.

Thanh Trúc yên lặng nhìn Kỳ. Không biết con người thích đóng kịch này, đang nói thật hay lại đùa cợt nữa đây? Nhớ tới chuyện xảy ra liên tục từ hai tháng trước, Trúc vẫn thấy giận. Giận đến độ muốn cắn cho Kỳ một cái nên thân.

Kỳ nhìn Trúc buồn bã.

- Sau đó, gần như mỗi ngày ta đều gặp mặt nhau. Anh rất muốn nói thật mọi chuyện cho em biết. Nhưng anh Nhâm đã ngăn lại. Cha cũng đồng ý với cách làm của anh Nhâm. Cha

có kinh nghiệm đời nhiều, và mẹ cũng đã nói với anh: "Con hãy cưới cho được một cô vợ thật sự, chứ đừng cưới một sắc đẹp không hồn về nhà" Cả nhà đã hỗ trợ anh. Kiếm cho anh mấy cái quần Jean cũ, mấy cái áo sòn vai. Họ còn vét sạch cả túi áo anh, để anh không còn dư dả. Bắt buộc, anh phải cứ thế diễn mãi diễn tới.

Kỳ ngưng lại, tựa đầu vào gối.

Thì ra, cả nhà họ đã sắp đặt. Họ đã đề cao cảnh giác. Sợ ta như sợ con rắn độc. Họ đã xem ta một cách tầm thường. Họ sợ ta chỉ có tham tiền. Vậy là họ đã lầm rồi, lầm to rồi.

Kỳ tiếp tục nói.

- Trúc à, em biết không? Sau đó chuyện đóng kịch trở thành một cực hình đối với anh. Anh thấy em ngây thơ trong trắng như một tờ giấy. Anh nói bậy nói bạ, em cũng tin theo, em không hỏi, không thắc mắc làm anh thấy mình là một tay lường gạt. Anh biết, làm thế là sỉ nhục và chạm tự ái em. Vì vậy đã mấy lần anh định thú thật với em, nhưng lại thôi. Anh sợ mở miệng ra sẽ làm em tự ái. Anh biết em, con người nhạy bén và dễ xúc động. Anh như sa chân. Càng lâu càng không dám nói. Hôm anh quyết tâm phải nói thôi, nhưng rồi Tâm lại đến và...

Kỳ đau khổ ôm lấy đầu.

- Nhìn thấy em vừa mệt mỏi vừa bị đau, anh muốn điên lên. Anh làm sao nói được nữa chứ? Thanh Trúc, anh đã lừa dối em bởi anh sợ em chỉ vì tình yêu và địa vị mà yêu anh. Đó là cái nhìn phiến diện. Anh xin lỗi. Anh đã đánh giá sai lầm làm em cảm thấy tủi nhục. Rồi để tự xóa cái tự ty mặc cảm của mình, anh lại bày ra một chuyện nói dối khác. Anh bảo là anh

đã có vợ. Anh càng làm em buồn, em khóc. Anh, nói gì em nhớ không?

Thanh Trúc mím môi không nói.

- Anh đã nói, bất cứ lý do gì, em cũng không được xa anh, và em đã hứa. Em nhớ không? Bây giờ, Thanh Trúc em hãy tha thứ cho anh. Anh thú nhận là anh sai, anh không ngờ em lại trong sáng và hiền lành thế này.

Thanh Trúc vẫn yên lặng Kỳ càng bối rối nắm lấy tay Trúc.

- Em hãy nói đi Trúc, nói cái gì đi!

Trúc vẫn yên lặng, như đang nghĩ ngợi điều gì xa xăm.

- Nói đi, hoặc chửi mắng anh đi, chứ đừng có yên lặng thế này.

Thanh Trúc vẫn yên lặng. Nhưng trong đầu nàng lời của Tâm như lặp đi lặp lại.

- Cô đã bị gia đình họ mê hoặc, cô đã trở thành nô lệ cho họ, cô giống như Hải Yến thôi. Rồi cô cũng sẽ biện minh cho họ - Hả! giả vai nghèo khổ, rồi sau đấy lột xác thành hoàng tử giàu sang. Làm như thế mới khiến cô nhận thức được sự sai biệt lớn giữa giàu với nghèo. Rồi Trúc lại nhớ đến lời của Kỳ trong lần gặp đầu tiên.

- Tôi đánh cá với cô là chỉ trong vòng ba năm là cô sẽ về làm dâu nhà ông Tổng Giám đốc thôi.

Ngay lần đầu tiên gặp mặt Kỳ đã khôn khéo kéo nàng nằm trong tay của chàng. Một cách tự phụ, cao ngạo, Kỳ đã tưởng là mình ngon ư? Tức thật, vậy mà sao mình lại ngu ngơ thế, không động não một chút để rơi ngay vào cái bẫy dọan sẵn

của Kỳ. Rồi Trúc lại nghĩ đến Hải Yến Giọng nói buồn buồn của Yên với lời nhủ nhủ.

- Biết đâu rồi Trúc sẽ về với nhà họ Võ như chúng tôi chừng ấy chúng mình sẽ thân hơn cả bạn bè.

Trúc càng nghĩ càng thấy rối, càng thấy bức mình, tức tối, tự ái dồn dập! Kỳ đưa tay nâng cằm của Trúc lên, buộc Trúc phải nhìn thẳng vào mặt chàng.

- Thanh Trúc! Em hãy nhìn anh nè, Thanh Trúc.

Trúc thực động nhìn Kỳ.

- Nãy giờ anh đã nói nhiều quá rồi, em đã nghe đã hiểu anh chưa? Em tha thứ cho anh chứ?

Thanh Trúc nhìn Kỳ chăm chăm. Rồi nàng cũng nói, nhưng giọng nói của nàng như vọng lại từ hư vô, một giọng nói xa lạ cả với Thanh Trúc nữa.

- Tôi không quen anh. Võ Hiếu Kỳ. Trước kia tôi có quen một thanh niên, tên anh ta là Anh Kỳ, anh ấy hiền hòa thật thà, siêng năng, tôi thích anh ấy, tôi yêu anh ấy. Nếu anh ấy làm gì sai, tôi sẵn sàng tha thứ nhưng bây giờ thì anh ấy đã biến mất. Còn anh, anh là Võ Hiếu Kỳ, thì tôi lại hoàn toàn không quen!

Mặt Kỳ đổi sắc, chàng có vẻ đau khổ.

- Em nói gì thế, Thanh Trúc?

Trúc nói một cách bình thản.

- Tôi muốn nói là tôi không quen với anh, và không hiểu sao anh lại đến đây gây rắc rối cho tôi.

Kỳ chồm qua nâng lấy mặt Trúc.

- Em có quyền giận anh, nhưng em không có quyền bảo là không quen anh.
- Rõ ràng tôi không quen anh, vì anh là Võ Hiếu Kỳ!
- Thì cũng là Anh Kỳ.

Thanh Trúc cương quyết phủ nhận.

- Không phải Anh Kỳ. Anh Kỳ thích đùa, thích giỡn, nhưng không có dụng ý đâu. Anh Kỳ biết quý trọng tôi, không coi tôi như một thứ dễ giải trí. Anh Kỳ đa tình nhưng hiền lành, không mưu toan thiệt hơn. Anh không phải là Anh Kỳ của tôi, anh chỉ là một thứ mạo nhận.

Kỳ nhìn Trúc giận dữ, nhưng rồi chàng cố nén xuống.

- Thôi được rồi, coi như Hiếu Kỳ là tay quỷ quyết ranh ma. Chúng ta nên quên hẳn đi, nhưng anh vẫn là Anh Kỳ mà?

Thanh Trúc nói như khóc.

- Không, anh chính là Hiếu Kỳ, một con người xa lạ. Anh đã giết chết Anh Kỳ, cũng như giết chết cả tôi.

Kỳ cảm thấy hơi thở mình trở nên nặng nề, chàng cố nuốt lấy nước bọt, cố dẫn lòng xuống.

- Thanh Trúc, em hãy biết điều một chút chứ?
- Lúc nào tôi không biết điều?
- Vậy tại sao em không nhìn tôi? Tôi họ Võ, nhưng đâu phải lỗi ở tôi đâu? Tại sao em lại làm khó làm dễ như vậy? Nếu

không vì yêu em, tôi đến đây để van xin em làm gì chứ?

Thanh Trúc mím môi, tiếp tục giữ thái độ yên lặng. Kỳ nhìn Trúc thật lâu, rồi đặt môi mình lên môi Trúc nhưng Trúc vẫn không phản ứng. Nàng như trở thành một pho tượng bằng sáp, khiến Kỳ phải ngẩng lên. Rồi Trúc cũng nói, nhưng với một thái độ giận dữ.

- Anh định làm gì thế?

- Định làm lại nhưng ngày cũ của ta.

Hai mắt nàng trừng trừng nhìn Kỳ, Thanh Trúc cắn môi.

- Giữa chúng ta không có quá khứ. Anh không có quyền đụng đến tôi nữa.

Kỳ không đợi Trúc nói tiếp, chàng chồm tới ôm lấy Trúc đặt môi mình lên môi nàng một lần nữa. Trúc bắt đầu vùng vẫy. Nàng vùng vẫy một cách cật lực. Trúc hét.

- Ông Hiếu Kỳ! Nếu ông ý lại mình là con ông chủ Công ty Quyết Tiến, định cưỡng bức tôi, thì ông cứ làm, tôi yếu đuối không đủ sức chống trả lại ông đâu!

Kỳ đành lui tay, buông Trúc ngã xuống giường. Chàng ngơ ngàng nhìn Trúc. Cô nàng như một con tôm đang nằm co rúm, trông thảm hại. Thanh Trúc nói:

- Xin vĩnh biệt, Anh Kỳ!

Hai chữ "Anh Kỳ" của Trúc làm cho Kỳ xúc động, chàng nhào người tới, nhưng lần này chỉ nắm lấy tay của Trúc. Bàn tay lạnh buốt. Kỳ giật mình, chàng lại sờ mặt Trúc cũng thế. Trúc bệnh rồi chăng? Kỳ lo lắng.

- Để anh đưa em đến bệnh viện nhé?

- Không cần. Đừng có giờ trò tiếp máu cũ. Tôi không dễ xúc động đâu.

Kỳ không hiểu.

- Cái gì là tiếp máu? Em đang sốt, em bệnh rồi cơ mà?

Thanh Trúc chống trả.

- Không có bệnh gì hết. Chỉ tại tôi mệt, tôi cần ngủ một chút, anh có đi ra không?

Kỳ ngồi xuống giường và nói.

- Anh sẽ ở đây canh chừng cho em, bao giờ Trang Thanh về, anh sẽ đi.

Chàng nhìn Trúc một cách đau xót. Tại sao nàng lại hung dữ như vậy. Nhưng tại sao ta lại nổi nóng, lại gây với nàng? Trúc đang bệnh, Trúc không khỏe cơ mà...

Trúc nằm đấy, yên lặng. Có lẽ nàng đã quá mệt, nàng cần phải ngủ thật. Nhìn khuôn mặt mệt phờ của Trúc, Kỳ không đành được. Chàng đưa tay vuốt lấy những cọng tóc lòa xòa trước trán của Trúc, làm Trúc giật mình. Nàng mở to mắt:

- Tại sao anh chưa đi chớ?

- Anh đã nói là ở lại canh cho em mà? Bao giờ Trang về anh sẽ đi.

Trúc đẩy tay một bên, nàng ngồi dậy lắc đầu. Trúc nói, giọng thật bình tĩnh.

- Kiểu này, nếu không nói chuyện đàng hoàng, dứt khoát

chắc anh không đi. Được rồi, Anh nghe tôi nói đây này. Sáng mai tôi sẽ đến công ty Quyết Tiến, bàn giao tất cả công việc mà tôi đang làm dở, rồi tôi sẽ xin nghỉ việc. Còn anh, không cần biết anh là Anh Kỳ hay Hiếu Kỳ thì chuyện của anh với tôi cũng đã chấm dứt. Yêu cầu anh đừng quấy rầy tôi nữa, hãy chừa đất cho tôi sống với.

Kỳ tròn mắt nhìn Trúc, nhưng rồi Kỳ nói:

- Chuyện đó để mai tính. Bây giờ em không khỏe, em lại đang giận, anh không muốn tranh luận với em. Mai khi em đã khỏe, ta sẽ nói chuyện.

Thanh Trúc cương quyết.

- Không. Nếu anh không đi thì chúng ta phải dứt khoát ngay trong hôm nay. Tôi đang khỏe chứ không bệnh hoạn gì cả. Anh từ Anh Kỳ biến thành Hiếu Kỳ. Chuyện đó không phải chỉ là một sự lường gạt, mà còn là một sỉ nhục đối với tôi. Ngay từ đầu tôi đã nói với anh rồi. Tôi không thể là người nhà họ Võ và bây giờ vẫn giữ ý định đó. Tôi không thể làm bạn với người mà ngay từ giây phút đầu đã coi thường, nghi ngờ, khi dễ tôi. Vì vậy coi như mọi chuyện giữa chúng ta đã dứt khoát kết thúc. Và tôi cũng nghĩ là chuyện đó cũng chẳng thiệt hại gì lắm cho anh. Rồi cha anh lại sẽ mở một kỳ thi tuyển khác. Anh lại có hàng ngàn khác đẹp hơn tôi, giỏi hơn tôi.

Kỳ cắt ngang.

- Làm ơn, đừng nói một cách châm biếm như thế. Anh không muốn nghe gì hết, anh chỉ muốn hỏi em, tha thứ cho anh hay không?

Thanh Trúc lắc đầu:

- Đây không phải là chuyện tha hay không tha thứ, mà là chuyện nhân cách được tôn trọng hay không. Trên căn bản, tình cảm tôi bị nghi ngờ, khinh bỉ. Nếu bây giờ tôi vẫn tiếp tục làm bạn với anh thì chúng ta sẽ không còn được niềm vui cũ, cái cảm giác bị khinh rẻ kia sẽ mãi lảng vảng trong đầu. Tôi không thể yêu anh, tôi chỉ còn thù hận và chỉ có ý niệm phục thù. Không phải chỉ thù anh mà cả gia đình anh, vì mọi người đã liên kết nhau lại để đối đầu với tôi.

Thanh Trúc lắc đầu.

- Đó anh thấy không? Hiếu Kỳ như vậy tôi làm sao yêu anh được nữa chứ?

- Anh là Anh Kỳ.

Thanh Trúc cắn môi nói.

- Thôi được Anh Kỳ. Tôi bây giờ không còn yêu anh nữa.

Kỳ ngơ ngác:

- Thế bây giờ ý em muốn thế nào? Em muốn anh phải cắt đứt quan hệ với gia đình ư?

Thanh Trúc nói.

- Nói đùa ư? Có cắt đứt thì anh vẫn là Hiếu Kỳ. Anh đừng ngây thơ như vậy. Anh tưởng là sau khi tôi bị làm nhục rồi tôi vẫn có thể làm bạn với anh ư? Anh coi thường tôi quá. Anh đã biết là tôi hay tự ái, ngang bướng, vậy mà anh vẫn giờ trò, lỡ giờ trò rồi thì ngưng đi, đằng này anh lại kéo dài, bất chấp hậu quả.

Kỳ nhìn Trúc, rồi như hiểu ra. Không phải chỉ là một sự giận hờn nhất thời, mà là một sự chấm dứt. Mọi sự tại ta cả, Kỳ nghĩ. Một mình tạo ra rắc rối, bây giờ không thể chữa được. Kỳ hiểu thế, và đứng dậy. Chàng nhìn Trúc một lần nữa.

- Ý em muốn nói là mọi chuyện không còn cứu vãn được nữa phải không?

- Vâng.

Kỳ hỏi.

- Em có biết làm vậy là tàn nhẫn lắm không? Xưa tới giờ anh chưa hề chịu thua ai, chưa hề van xin ai, cũng chưa bị ai làm đau khổ thế này. Em quả là một cô gái có trái tim bằng đá, vừa lạnh lùng vừa sắc bén, em quả đáng sợ.

Thanh Trúc nhếch mép:

- Cảm ơn sự ca ngợi của anh.

Kỳ cả thấy như trong tim có một sợi dây, đang càng lúc càng thắt chặt nhưng rồi, tự ái của người đàn ông bắt đầu dấy lên trong đầu chàng. Nói đã hết lời mà Trúc vẫn lạnh như băng vậy thì thôi. Kỳ lắc đầu, bước ra cửa. Nhưng khi đến cửa Kỳ có cảm tưởng như có tiếng gọi của Trúc.

- Anh Kỳ! Hãy quay lại với em.

Kỳ quay lại. Nhưng chẳng có gì cả. Thanh Trúc vẫn ngồi yên ở đấy như pho tượng. Kỳ lắc đầu, mở cửa và bước nhanh ra ngoài.

Tiếng cửa đóng lại làm Trúc giật mình. Trúc nhìn lên. Cửa đã khép kín. Nhưng tiếng vang vẫn còn đâu đây. Tiếng cửa đóng như tiếng đinh đóng. Thanh Trúc ngã vật xuống

giường. Bây giờ nàng mới thấy muốn khóc và Trúc khóc thật. Nàng nức nở, nước mắt cứ chảy mãi không thôi.

CHƯƠNG 6

Thanh Trúc giật mình thức dậy. Mặt trời đã lên thật cao. Căn phòng như ngập đầy ánh nắng ấm áp đầu thu. Nàng mệt mỏi quay người lại, cảm thấy đầu nóng như búa bổ, mũi lại nghẹt. Thanh Trúc mở mắt ra, thấy Trang Thanh đang nhìn nàng với nụ cười.

- Sao? Dậy rồi hở? Mi mê sáng suốt đêm làm tao hết hồn.

Trúc hỏi.

- Tao mê sáng? Làm gì có chuyện đó?

- Thật mà, mi sốt một cách khủng khiếp, tao phải nhét cho mi một viên Aspirine mi không nhớ sao?

Thanh Trúc có vẻ thiếu ngủ.

- À! tao không nhớ.

Trúc thở dài nhìn đồng hồ, thốt lên.

- Hơn 10 giờ rồi ư? Sao mi không gọi tao dậy để tao đến công ty bàn giao công việc?

Trang Thanh vừa sắp xếp lại chăn mền, vừa nói.

- Hãy yên tâm. Mà cứ nghỉ ngơi hai ngày, tao đã điện thoại đến công ty xin phép cho mi nghỉ bệnh, sau đó đích thân ông Tổng Giám đốc gọi dây nói lại đây, bảo mi cứ yên tâm dưỡng

bệnh, có nghỉ năm, ba hôm cũng không thành vấn đề.

Thanh Trúc bực mình.

- Hừ. Tao không có ý xin phép nghỉ bệnh, tao muốn nghỉ việc luôn.

Trúc đứng lên định bước đi, nhưng đôi chân như nhũn ra, nằng đành phải quay trở lại giường. Thanh thấy vậy nói.

- Xem kìa, con người chú đâu phải máy móc đâu? Bệnh hoạn, thương tật gì cũng không biết. Cả ngày bòn lết đến nơi này, chạy qua nơi khác. Chiều tối qua mi đi đâu vậy?

Thanh Trúc khịt mũi nói.

- Đến hồ lớn. Có lẽ bị nhiễm lạnh ở nơi ấy. Cảm nhẹ thôi, chắc chỉ cần một viên Tylenol là xong.

Trang Thanh nói.

- Mi đừng đụng tí là sử dụng tân dược. Để ta nấu nước đường gừng cho mi uống là khỏe ngay.

- Mi làm giống như mấy bà lang già quá.

Trang Thanh vừa nói vừa bước vào nhà bếp.

- Ồ vậy mà hiệu nghiệm lắm đấy.

Chỉ một lúc sau mùi gừng với đường thơm phức từ nhà bếp đã tỏa ra. Thanh Trúc miễn cưỡng bước vào phòng tắm. Lúc trở lại phòng ngoài thì Trang Thanh đã để sẵn tô chè gừng trên bàn, kèm theo ổ bánh mì với cái trứng ốp la.

- Ăn đi, bệnh không nên để bụng đói, yếu sức lắm.

Thanh Trúc chợt nhớ ra. Chiều hôm qua mình chưa có một hạt com trong bụng. Vừa về đến nhà lại gặp Kỳ rồi cãi nhau, đôi co nên chẳng buồn ăn uống gì nữa. Trúc ngồi vào bàn, bắt đầu ăn.

- Trang Thanh, sao hôm nay mi cũng không đi làm? Mi đã ăn gì chưa?

Thanh vừa vươn vai vừa nói.

- Tại mi cả thôi. Tối nghe mi hát bài mê sáng, tao không ngủ được. Sáng dậy thấy mi nằm thêm thiếp, tao bỏ đi không đành nên đã xin phép nghỉ một ngày ở nhà với mi. Còn chuyện ăn sáng? Mi biết bây giờ là mấy giờ chưa? Gần 11 giờ rồi còn ăn nổi gì?

Thanh Trúc cười nhẹ.

- Ở gần tao cũng bức mình dữ lắm phải không?

Trang Thanh tựa người vào ghế, chăm chú nhìn Trúc và nói.

- Đúng. Mi lại gây lộn với anh Kỳ phải không?

- Hết rồi!

- Không cứu vãn được à?

- Tao nghĩ là không.

Trang Thanh đứng bật dậy, nhìn Trúc như nhìn quái vật.

- Tao không hiểu mi nghĩ sao? Anh Kỳ có chỗ nào xấu đâu? Hẳn hội đủ mọi điều kiện. Ở cái xã hội ngày nay âm thịnh dương suy. Con gái nhiều hơn con trai. Mi cứ bày chuyện "em chả, em chả" thêm mấy năm nữa thì sẽ thành gái già đó

nha em gái! Tao thấy anh Kỳ vừa đẹp trai nè, có học nè, lại đa tình nữa. Mi còn chê hấn chỗ nào?

Thanh Trúc chau mày.

- Chuyện dài dòng lắm, mi không hiểu nổi đâu.

Trang Thanh bước tới, chống tay lên bàn, nhìn Trúc.

- Tao không hiểu ư? Chỉ tại vì anh Kỳ là con trai của Họ Võ. Con trai Tổng Giám đốc mà đóng kịch nghèo khổ để đeo đuổi mi chứ gì?

- Tại sao mi biết?

- Người ta đã ngồi ở đây suốt cả buổi chiều để chờ mi, người ta kể hết cho tao nghe.

Thanh Trúc hóp một hóp chè.

- Đấy, mi thấy đó, hấn đã khi dễ, làm nhục tao như vậy, hỏi sao tao còn có thể chơi với hấn được nữa chứ?

Trang Thanh trề môi.

- Hứ! Đừng có làm cao như vậy. Thật tình tao không hiểu nổi mi. Miệng mi lúc nào cũng nói là hấn lòng gạt, nhưng tao thấy đâu phải thế, hấn chỉ giấu giếm cái xuất thân, cái thân thế của hấn, cái đó đâu phải là lòng gạt, là sỉ nhục? Nếu như hấn là một thằng nghèo khổ, tứ cố vô thân mà đội lốt công tử để chọn người, thì rõ thật là lòng gạt đấy. Hấn hành động như vậy là tốt, chứ không xấu đâu.

Trúc cắt ngang.

- Trang Thanh. Anh Kỳ hôm qua cho mi hết bao nhiêu tiền,

mà mi nói giúp cho hần đỡ thế?

Trang Thanh nổi khùng:

- Mi chỉ giỏi ăn nói bậy bạ. Tao chỉ muốn giúp mi mà mi còn xuyên tạc, nói xấu tao ư?
- Tại sao mi phải giận? Mi không thấy rằng người ta đã nghĩ là tao chỉ nói chuyện tình yêu, hôn nhân dựa trên tiền bạc thôi sao?

Trang Thanh trở mặt.

- Tại sao mi cứ nghĩ thế? Tao thấy mi hơi làm cao.

Thanh Trúc nói một cách cố chấp.

- Tao không nghĩ thế. Mi hiểu gì về gia đình nhà họ Võ? Họ đã hại biết bao nhiêu người? Họ áp dụng chiến thuật cá lớn nuốt cá bé trên thương trường và tình trường. Họ đã đoạt người yêu của kẻ khác. Họ không bao giờ thấy chuyện đó là sai. Họ hành động một cách ích kỷ. Thí dụ điển hình như Anh Kỳ đấy. Hần đeo đuổi tao, nhưng trước đó hần đã cảnh giác đủ thứ. Mãi cho đến lúc mọi chuyện bại lộ, hần định giải quyết như kiểu của mi. Cười trừ là xong. Chính vì nghĩ thế nên hần mới dám làm. Càng ngày hần càng đóng kịch cách lộ liễu hơn. Hần lại nghĩ là hần không sai, giống như điều mi đã nghĩ. "Chỉ có kẻ nghèo đội lốt nhà giàu mới là có tội. Còn ngược lại không phải là lường gạt". Cái quan điểm sai lầm đó đã đi vào tiềm thức mọi người. Coi như mặc nhiên đúng. Nhưng với tao là khác. Lường gạt thì bao giờ cũng là lường gạt. Không tin cậy tao, qua mặt tao đã là lường gạt. Mấy năm nay quan niệm sống của gia đình họ Võ dựa trên quan niệm sai lầm đó. Họ tự tung tự tác, họ muốn làm gì thì làm, ai cũng

cho là hợp lý. Nhưng tao thì không được. Tao phải chỉnh họ
Tao phải cho họ thấy chưa hẳn họ có tiền tài là có tất cả.

Trang Thanh ngồi xuống, gọt một quả táo cho Trúc, nàng lắc
đầu nói:

- Thanh Trúc, tao thấy tính mày ngang ngang làm sao ấy.
Nhưng mày làm vậy, thiệt thòi rồi sẽ thuộc về mày. Hãy nghe
tao đi, Anh Kỳ là một thanh niên mà bao nhiêu cô gái ao ước.

- Nhưng tao thì không bao giờ mê loại con trai đó.

Trang Thanh tò mò nhìn Trúc cười nói.

- Tao hỏi thật mày nè. Giả sử như Anh Kỳ là một thằng nghèo
rót mồng toi, không những chỉ nghèo thôi, mà hẳn còn là một
tên tội phạm. vượt ngục, một kẻ đang bị truy nã. Nói tóm lại
là một kẻ xấu, thì sao? Mi có yêu hẳn không?

Thanh Trúc hóp một hóp trà, suy nghĩ.

- Nhưng ít ra tao cũng không có mặc cảm bị lường gạt.

Trang Thanh hét.

- Rõ tầm bậy. Mi vừa cố chấp vừa ngang bướng một cách vô
lý. Có lẽ mi đọc tiểu thuyết nhiều quá, mi không tưởng và
chẳng có một tí kinh nghiệm gì về cuộc đời này. Thôi ăn táo
đi rồi lên giường nằm ngủ. Tao còn phải ra chợ kiếm cái gì về
nấu ăn. Tối ngày cứ ăn ở hàng quán hoài ngán quá.

Thanh Trúc vừa cắn táo vừa nói.

- Mua ít thôi nhé. Chiều nay tao không dùng cơm nhà, tao đi
ăn cơm khách đấy.

Trang Thanh ngạc nhiên.

- Hờ. Ai mời mi vậy?

- Cái anh chàng kẻ dao ở cổ tao hôm trước, anh chàng Hoàng Tâm đấy.

- Là anh chàng hôm qua đưa mi đến Hồ lớn đấy à?

- Ờ.

Trang Thanh đứng lại, suy nghĩ một chút, cười nói.

- Không chơi với con nhà giàu, xuống làm bạn với anh nhà nghèo ngay. Thanh Trúc, tao không ngờ mày lại khác người. "Yêu nghèo khinh giàu". Tao thấy ở ngoài chợ còn một anh ăn mày, áo quần rách rưới, mày có cần không, tao mang về cho mày xem mắt nhé?

Thanh Trúc cũng cười nói.

- Thôi đừng nói chuyện tầm phào nữa. Hoàng Tâm không phải là người yêu của tao, mà hắn là người yêu cũ của Hải Yến.

Trang Thanh lắc đầu:

- Tao thật không hiểu quan hệ của chúng mày quá phức tạp. Thanh Trúc, hôm nay mi không có quyền đi đâu hết. Mi chưa khỏi bệnh, còn mệt. Tao có trách nhiệm trước cha mẹ mi về mi. Vì vậy mi và Tâm, nếu có thể hãy ở lại nhà ăn cơm. Tao sẽ mua đủ thức ăn cho hai người. Còn nếu cần, chỉ nháy mắt một cái, tao sẽ rút lui ra quán cà phê, dành phòng lại cho chúng bây.

Thanh Trúc bực tức.

- Đừng có nghĩ bậy. Tao đâu phải loại gái phóng đãng, hết yêu tay này lại sang tay khác. Với anh chàng Tâm này, tao chỉ muốn khuyến khích anh ấy đứng vững trở lại thôi.

Trang Thanh nhún vai.

- Mi làm chuyện đó một cách nguy hiểm. Nếu tao là đàn ông, có một cô nào đó vừa đẹp vừa giỏi bày trò khích lệ tao thì tao rất sẵn sàng để "quên mình là ai", tao sẵn sàng thuận phục.

- Mi lại nghĩ bậy nữa rồi.

Thanh Trúc đứng dậy định đi tìm cái gì đó để đánh Thanh, nhưng Thanh đã lĩnh được ra cửa.

Thanh cười nói:

- Đấy nhé, bây giờ mi vui rồi đấy.

Trang Thanh đã ra ngoài, Trúc dọn dẹp chén đĩa xuống bếp rửa sạch. Căn phòng của hai người, dù sao cũng khá thơm mát. Sau khi quét dọn sạch sẽ Trúc thấy mệt mỏi lại lên giường nằm. Nàng đi vào giấc ngủ bao giờ không hay. Một giấc ngủ thật dài. Khi Trúc tỉnh dậy thì trời đã sụp tối.

Giấc ngủ có tác dụng tốt. Trúc thấy khỏe hẳn. Nàng thay chiếc áo màu mỡ gà, ngồi ở phòng khách, như chờ đợi. Hoàng Tâm đến rất đúng hẹn, Trang Thanh tiếp đón niềm nở. Thấy Trúc với nét tiêu tụy, Tâm có vẻ hối tiếc.

- Ngay từ hôm qua, tôi đã thấy là Trúc có vẻ không được khỏe, cần phải khám bệnh ngay, vậy mà Trúc lại không chịu, nói là không hề gì.

Thanh Trúc chỉ cười nói.

- Trang Thanh đây. Thầy thuốc gia đình kiêm y tá.

Trang Thanh tiếp lời.

- Kiêm cả quán gia nữa, kiêm nhà bếp, kiêm thư ký.

Vừa kéo ghế, Thanh nói tiếp.

- Anh Tâm ngồi chơi nhé, để đầu bếp Trang Thanh này đi trở tài đây.

Tâm ngồi xuống tò mò nhìn căn phòng, rồi nhìn theo Tranh Thanh, nói với Trúc:

- Có một người bạn tri âm ở chung thế này cũng vui đấy chứ?

Rồi như nhớ sự ra, Tâm hỏi:

- Còn chuyện giữa Trúc với Hiếu Kỳ, đã giải quyết đến đâu rồi?

Thanh Trúc nhìn xuống.

- Mọi chuyện đã cắt đứt.

- Thật không?

- Thật chứ, tôi đã nói chuyện dứt khoát với Kỳ. Anh ấy lại là con người cao ngạo, nên suốt ngày hôm nay, cũng không thấy ông ấy điện thoại đến hỏi han gì cả.

Tâm nói như khích tướng.

- Trúc có thấy tiếc không? Có lẽ Trúc đang mong đợi điện thoại của Kỳ? Tôi thấy hình như Trúc vẫn mê hẩn. Trúc đã đầu tư vào đấy quá nhiều tình cảm, đâu dễ một ngày một buổi mà quên được Kỳ?

Thanh Trúc không đáp. Nàng có cái cảm giác ngượng ngùng của người bị nhìn thấy tim đen. Trang Thanh đã bước ra với thức ăn trên tay. Trúc vội chạy đến phụ giúp. Sắp xếp đĩa, chén bày biện. Trang Thanh rõ đảm đang, làm luôn một hơi năm món ăn và món súp mùi thơm cảm dỗ đến nhức mũi. Thanh Trúc thích thú reo lên:

- Trang Thanh mi đúng là thiên tài, tao không ngờ mi lại làm bếp tuyệt vời thế.

Trang Thanh chỉ cười.

- Thiên tài ư? Thời buổi này đa số các cô các bà đều đi lăm, đều ngồi bàn giấy nên cái chuyện xuống bếp con con, cũng được coi như thiên tài. Không biết đây là tiến bộ hay thoái bộ nữa.

Rồi Thanh nhìn Tâm hỏi:

- Anh có cần một chút rượu không?

Thanh Trúc cản ngăn.

- Không được. Đừng cho anh ấy uống rượu. Ông ấy mà có rượu là đổi tánh ngay, không được đâu.

Trang Thanh cười:

- Chỉ có rượu thuốc thôi, rượu thuốc uống hẳn không say đâu.

Tâm nghe đến rượu là nổi con ghien.

- Vâng. Nó giống như nước đường thôi. Thanh Trúc, cô cũng cần uống một chút, nó trị được bệnh cả đấy.

Trang Thanh mang ra một bình rượu thuốc, lấy thêm ba cái ly, mọi người cùng uống, cùng ăn. Có rượu, có cơm, mọi chuyện phiền muộn và khách sáo như bay mất. Có lẽ vì hơi chuech choáng một chút, cũng có thể vì mỗi người có một tâm sự riêng, nên rượu tác động mạnh hơn. Trang Thanh trở nên thích cười truyền nhiễm ngay cho Trúc rồi cho Tâm. Thanh Trúc vừa cười vừa nói.

- Anh Tâm này. Tại sao anh lại để râu làm chi vậy?

Thanh cũng góp ý.

- Đúng vậy! Lúc mở cửa tôi đã giật mình. Tưởng là gặp một con đười ươi chứ.

Tâm đưa tay lên vuốt râu:

- Bởi vì miệng tôi nó hơi xấu, nên phải dùng râu che.

Thanh Trúc nói:

- Anh hãy cạo râu đi, tốt hơn.

Tâm lắc đầu:

- Không được, vì miệng tôi thuộc loại miệng thỏ.

Trang Thanh chồm tới, như muốn vạch râu của Tâm.

- Đâu nào, anh hãy vạch ra xem miệng thỏ thế nào? Anh ấy không phải miệng thỏ đâu, mà là mỏ vịt. Hay là mỏ beo? Không phải. Tâm chỉ có râu chứ không có miệng.

Thanh Trúc ngồi ngay người lại, rót thêm cho mỗi người một ly. Tâm nói:

- Có một hôm, tôi cùng một bạn gái đi ăn tối. Cô ta chột nhìn

tôi chăm chăm, mà quý vị cũng biết là cái miệng của tôi là bộ phận xấu xí nhất trong số mấy giác quan. Tôi ngượng ngáp nói: "Đừng có nhìn cái miệng của tôi như vậy". Cô ta nói: "Cái miệng của anh đẹp nhất, tôi thích nó". Sau đó cô ta nhìn đôi tôi, cũng khen đẹp. Bậy thật, hai đôi tôi rất ngắn. Quý vị biết không, nếu nó chịu dài thêm ba phân nữa thì tôi đã cao một thước tám. Anh em nhà họ Võ nhờ có cặp đôi mà họ thi chạy, chơi bóng rổ và cả chuyện của gái đều xuất sắc cả. Tôi rất thù hai cái chân của tôi, vậy mà cô ấy lại khen làm tôi khoái chí vô cùng.

Thanh Trúc và Trang Thanh cười. Hai người cười ra nước mắt. Tâm tiếp tục nói.

- Chuyện đến đây chưa kết thúc.

- Vậy thì anh kể tiếp đi.

- Một tuần lễ sau, tôi lại gặp cô ấy trong một quán cafe. Cô ta đang ngồi cạnh một nam ca sĩ, tôi lại nghe cô ấy nói: "tôi thích nhất giọng hát của anh, thích cả những lời tán hươu tán vượn của anh". Anh chàng ca sĩ kia như được đưa lên mây xanh. Tôi không dẫn được, bước tới làm ngay một bài hát:

Năm nào tháng nào ngày nào đó.

Có cái miệng nhỏ cho thịt thỏ,

gặp ai cũng khen vui chết bỏ,

để người được khen mừng hết ngó.

Cả bàn cười vỡ bụng. không khí vui vẻ tràn ngập.

- Anh Tâm này, giọng hát của anh cũng khá đấy chứ?

- Đúng ra có quyền dự tuyển làm ca sĩ phải không?
- Vậy thì hát thêm vài bản nữa đi?
- Được thôi.

Tâm lại tiếp tục hát:

Nâng rượu lên mà hát

Cuộc đời được bao năm

Ví như là sương sớm

Trôi đi mọi ưu phiền.

Thanh Trúc chồm tới lắc mạnh vai Tâm:

- Đừng hát mấy bản nhạc buồn như vậy. Chúng ta đang vui cơ mà. Chúng ta sẽ không bao giờ buồn. Không bao giờ thất chí, ưu sầu, phải không? Vậy thì hãy hát những bài hát vui vẻ lên. Anh Tâm còn đợi gì nữa mà không hát?

Hoàng Tâm lại tiếp tục hát:

Trên bàn một hũ rượu bồ đào

Màu đỏ tuyệt vời hấp dẫn ghê

Tâm mãi nặng nề chiếc vỏ cứng

Trèo cả bảy tầng đến chán ghê

Có hai cô gái. Hai hoa đẹp

Ngật nghẽo cười chê Tâm xấu quê

Này này chó có cười như thế

Rượu chưa say đâu, chỉ có người.

Rồi Tâm gục xuống bàn. làm ra vẻ như say thật. Thanh Trúc kê mặt lên lưng Tâm, mắt chột đỏ. Trong khi Thanh lại hát tiếp hai câu cuối của Tâm.

Này này chó có cười như thế

Rượu chưa say đâu, chỉ có người.

Giữa lúc mọi người đang "quên cả chính mình" thì chuông cửa đột ngột reo. Trang Thanh vẫn tiếp tục hát. Vừa hát vừa bước ra mở cửa?. Còn Trúc vẫn nằm áp mặt trên lưng Tâm. Cửa mở, Anh Kỳ bước vào với bó hoa hồng nức mùi hương. Thấy cảnh tượng trước mặt, chàng ngẩn ra, buông cả bó hoa rơi xuống sàn nhà. Thanh Trúc ngược mặt lên, thấy ngay chàng. Khuôn mặt nàng đỏ gấc. không hiểu đỏ vì rượu hay vì lý do khác. Nàng cầm ly rượu trên bàn lên bước tới bên Kỳ, hát:

Trên bàn có một hũ rượu bồ đào

Màu đỏ tuyệt vời và hấp dẫn ghê.

Kỳ giật lấy ly rượu, giận dữ:

- Máy người bày trò gì thế?

Tâm cũng đã ngẩng đầu lên, hẩn chầm chậm bước tới, một tay bá lấy cổ Trang Thanh, một tay vòng qua cổ Trúc.

- Mi không thấy tụi tao đang làm gì à?

Kỳ trừng mắt:

- Mi không được đụng tới cô ấy.

Tâm hôn lên má Trang Thanh rồi hôn lấy Trúc, và nói.

- Chứ không phải mi sao? Chúng tao đang mở hội mừng. Mừng cho một cuộc đời mới.

Rồi quay qua Thanh Trúc, Tâm nói như hỏi.

- Mừng cho chúng ta thoát khỏi ám ảnh của nhà họ Võ. Cho ta trở lại con người của chính mình, phải không Thanh Trúc, cô còn chần chờ gì nữa mà không đuổi gã này ra ngoài, để hân quý rầy cuộc vui của chúng ta?

Thanh Trúc nhìn lên với nụ cười say:

- Anh đến đây làm gì? Anh đi đi, để chúng tôi hát.

Kỳ nắm lấy tay Trúc:

- Em đã say rồi!

Tâm vội kéo tay Trúc ra khỏi tay Kỳ, khiến Trúc mất thăng bằng rơi vào lòng hắn. Tâm giữ chặt lấy Trúc, trùng mắt với Kỳ.

- Mi không có quyền đụng đến cô ấy, cô ta không muốn thấy mặt mi nữa.

Kỳ không chịu được, hướng mắt về phía Trúc.

- Thanh Trúc. Em nói rõ đi, nếu thật sự em thích hắn thì giữa chúng ta coi như chấm dứt, tôi sẽ không đến quấy rầy em nữa, nếu còn đến, tôi sẽ không phải là người. Anh nói là làm đấy. Em cho biết dứt khoát đi.

- Biết dứt khoát?

- Phải.

Thanh Trúc nhìn Tâm, nhìn Thanh rồi nhìn Kỳ. Trúc cười say nói.

- Xin vĩnh biệt.

Kỳ cảm thấy các cơ bắp trên mặt chàng như căng ra. Kỳ trừng mắt nhìn Trúc, nhìn Tâm, rồi nhìn chiếc bàn với thức ăn vương vãi. Chàng lắc đầu, rồi cương quyết quay người đi. Đi một mạch ra cửa. Thanh Trúc ngồi bệt xuống sàn nhà, lượm bó hoa lên. Nàng cười ngất nghêo bên đóa hoa và vừa cười vừa hát nho nhỏ:

Này này chó có cười như thế...

Rượu chưa say đâu chỉ có người.

CHƯƠNG 7

Mấy ngày liền Thanh Trúc không đến văn phòng công ty. Trong những ngày đó, Trúc cảm thấy thật lười. Ngoài giờ ăn ngủ, thỉnh thoảng ra phố với Tâm, Trúc chẳng có việc gì để làm nữa? Trúc không đến công ty. Thật ra đó là một cách để lánh mặt. Cái quyết định thôi việc lúc đầu đã bị lung lay. Việc làm đâu phải dễ kiếm? Nhưng nếu không xin thôi việc thì phải ăn làm sao, nói làm sao với ông Đạt, với những người trong Công Ty và với cả Anh Kỳ?

Trong những ngày này, Tâm hôm nào cũng đến. Tâm trở thành một khách thường xuyên trong nhà của Trúc và Thanh. Sự hiện diện của anh chàng cũng có cái hay là xóa đi cái không khí căng thẳng và buồn phiền. Tâm lại thích cười thích hát và sẵn sàng mang lại những tiếng cười không ngớt cho Thanh và Trúc. Tâm ít khi nhắc đến công việc của mình. Mọi người không buồn hỏi. Giữa bộ ba bây giờ đã xây thành một mối tình cảm diệu kỳ. Họ giống như anh em ruột thịt. Thỉnh thoảng, Tâm mang rượu về, Trúc và Thanh tửu lượng không bao nhiêu, nhưng cũng uống, kết quả là cả ba cùng say, cùng cười, cùng hát. Nhưng rồi, cũng phải đối diện với sự thật. Sáng hôm ấy Thanh Trúc quyết định. Nàng phải đến Công Ty Quyết Tiến để quyết định dứt khoát. Trúc đã chải chuốt, ăn mặc gọn gàng trước khi đi.

Bước vào thang máy, Thanh Trúc thấy hơi nhói đau. Cũng nơi này Trúc đã quen với Anh Kỳ. Nhưng thôi chuyện đã đi vào quá khứ. Trúc bước ra khỏi cầu thang. Vừa tới giờ làm

việc. Mọi người thấy nàng đến đều gật chào. Ngay ông quản lý cũng đến bắt tay nàng.

- Sao? Khỏi bệnh rồi chứ? Lúc này trời nóng lạnh thất thường, dễ ngã bệnh lắm. Nhưng cô nghỉ mãi, công ty cũng kẹt. Công việc rồi bù lên.

Thanh Trúc chỉ mỉm cười và nàng cũng thấy mọi người đã nhìn nàng với ánh mắt khác hẳn. Trúc vào phòng làm việc. Ông Tổng giám đốc chưa đến. Nàng đặt ví xuống bắt đầu sắp xếp lại sổ sách, chứng từ. Phân loại và cột lại từng bó một, để thư ký mới có đến, họ sẽ dễ tiếp thu hơn. Thư ký mới? Thanh Trúc vừa nghĩ đã chững tay lại. Cô ấy sẽ như thế nào? Đẹp? Dễ thương? Lôi cuốn? một đối tượng khác của Anh Kỳ.

Đang lúc phân vân suy nghĩ thì chuông trên bàn reo vang. Vậy là ông Tổng Giám đốc đã đến. Trúc thấy tim đập mạnh. Trúc bước vào phòng Tổng Giám đốc. Ông Đạt không ngồi trên bàn, ông ấy đang ở phòng tiếp khách hút thuốc. Giọng nói của ông ta đầy quyền uy.

- Qua bên này Thanh Trúc, qua đây ngồi nói chuyện dễ hơn.

Thanh Trúc ngoan ngoãn bước qua. Ông Đạt đã tắt thuốc, chăm chú nhìn Trúc.

- Sao, hết bệnh chưa?

- Dạ.

- Bệnh bình thường hay tâm bệnh?

Ông Đạt hỏi thẳng làm Trúc cảm thấy ngượng, nhưng rồi nàng cũng nói.

- Có lẽ cả hai. Nhưng hôm nay tôi đến đây là để xin thôi việc.

Tôi đã sắp xếp hồ sơ mọi thứ trong lúc chờ đợi ông Tổng Giám Đốc tìm được người mới. Tạm thời ông có thể nhờ cô Giang ở phòng giám đốc kiêm nhiệm một thời gian được chứ?

- Cô đã quyết định thôi việc? Nghĩ kỹ rồi chứ?

- Vâng.

Ông Tổng Giám Đốc thêm một điều thuốc, chậm rãi nói:

- Thôi thì cô có quyền tự do của cô, tôi cũng không ép. Nhưng tôi nghĩ cô nên cân nhắc thiệt hơn. Công việc ở thành phố Đài Bắc này không phải dễ kiếm đâu. Tiền lương ở đây lại cao hơn nơi khác, công việc cũng tương đối. Mấy ngày qua, cô quả có giúp cho tôi một số việc, tôi thấy cô cũng là một thư ký giỏi. Nếu cô có thể phân biệt rõ ràng giữa tình cảm và công việc thì cứ ở lại làm. Bằng không tùy ý cô.

Thanh Trúc suy nghĩ.

- Chuyện này thấy cũng khó. Nếu cứ ở đây, tôi sợ không thoát khỏi tay Anh Kỳ.

Ông Đạt chậm rãi.

- Anh Kỳ, nó đi rồi.

- Đi đâu? Anh ấy bỏ đi đâu?

Ông Đạt nói.

- Nó xin tôi cho nó chuyển qua văn phòng đại diện ở Thái Lan. Nó ra đi một cách cương quyết và gấp gáp thành thử tôi như bị mất một cánh tay. Cô nghĩ mà xem, tôi có hai thằng con trai. Đứa lớn cưới Hải Yến, đứa nhỏ lại bỏ đi, em trai thì

cũng có gia đình sự việc riêng. Cháu trai lớn nhất mới 13 tuổi. Như vậy tôi còn ai tin cậy để làm việc chứ?

Thanh Trúc nhìn ông Đạt không nói. Ông Tổng Giám đốc có vẻ suy nghĩ, như bất mãn một điều gì đó.

- Con người nghĩ cũng lạ. Lúc về già, lại thường sợ chuyện chia ly. Tôi rất quý thằng Kỳ, nó đi rồi tôi như mất một cánh tay. Bình thường, những công chuyện quan trọng của công ty là do nó quyết định. Còn thằng con trai lớn của tôi, tính nó giống mẹ, nó nho nhã, hiền lành quá. Chỉ có Kỳ là giống tôi thôi. Làm việc phải cương quyết và tham vọng. Tôi không có cho cô biết, chứ văn phòng nó nằm ở lầu năm đấy. Lầu năm là đầu não kế hoạch của công ty. Kỳ là tổng phụ trách của bộ phận đó. Vì vậy nó mà bỏ đi là coi như tôi bị bỏ ngỏ một bộ phận. Nhưng nó đã quyết định, tôi giận tôi mắng nó vô trách nhiệm nó vẫn cương quyết, không lay chuyển nổi. Nó như vậy đó. Lầm lằm lì lì. Lần đầu tiên tôi thấy nó kém vui. Nó chỉ mang theo một số quần áo. Mẹ nó đuổi theo đến tận phi trường nhưng nó nói, con đi qua bên ấy làm việc, chứ đâu có phải là chuyện sinh ly tử biệt gì đâu mà mẹ lo, mẹ cản? Rồi con sẽ trở về mà. Nói xong là nó bỏ lên máy bay.

Thanh Trúc tròn mắt. Chợt thấy muốn khóc. Nàng không biết nói gì trong hoàn cảnh này.

- Cô buồn chuyện cả gia đình tôi đóng kịch gạt cô ư? Trúc ạ, chúng tôi chưa hề làm gì để gạt cô hết.

Nghe ông Đạt nói, Thanh Trúc ngạc nhiên nhìn lên.

- Lúc cô mới đến, chúng tôi cũng chưa rõ cô thế nào, Anh Kỳ cũng chẳng lừa dối cô. Lúc đầu nó đóng kịch thật đấy. Nhưng sau đó khi hiểu cô. Nó chỉ tìm đủ mọi cách bảo vệ cô.

Cô nghĩ lại xem có đúng không? Bằng không nó làm sao khổ sở như vậy? Nếu nó chỉ xem cô như một trò đùa, nó không thật yêu cô thì tội gì nó phải bỏ ra nước ngoài? Nó cũng đâu phải là xấu xí đến độ không có bạn gái. Điều kiện của nó đâu phải là không có người yêu!

Thanh trúc đứng yên. Ông Đạt đứng dậy.

- Thôi được rồi, cô đã quyết định xin thôi việc thì tôi cũng không ép cô. Tôi không giữ cô lại đâu. Còn nếu cô ở lại làm thì tốt. Tôi không còn thích thú gì trong chuyện tuyển thư ký nữa. Nếu cô không làm, tôi sẽ chọn một bà thư ký riêng khoảng bốn mươi tuổi, có kinh nghiệm phụ việc cho tôi cũng được.

Thanh Trúc chột đứng dậy, nói

- Tôi sẽ ở lại... làm việc cho ông.

Ông Đạt gật đầu, rồi lấy trong túi áo ra một phong thư đưa cho Trúc.

- Đây là bức thư của Kỳ giao cho mẹ nó lúc ở phi trường, nhờ đưa lại cho cô. Tôi cũng không biết nó viết gì. Nhưng nếu cô thấy không thích thì có quyền vứt vào sọt rác.

Thanh Trúc cầm bức thư trong tay, quay nhanh về phòng cài cửa lại cẩn thận, rồi mới nhìn phong thư:

Gởi cho cô Thanh Trúc.

Kỳ gởi.

Nàng dùng kéo cẩn thận cắt đầu thư. Bên trong là mấy dòng chữ viết vội.

Chỉ cần một tiếng "Vĩnh biệt"
 Là chúng ta xa nhau ngàn trùng
 Nghĩ lại chuyện cũ đáng buồn
 Sao ta lại sẵn sàng như thế?
 Chuyện chẳng có gì lại cứ xa nhau.
 Chuyện chẳng có gì lại cứ giận hờn
 Đèn nhà ai thấp sáng
 Không gian vẫn như mọi ngày
 Mây trắng vẫn cứ bay.
 Không nói xa mà xa biên biệt

Lòng cứ hỏi mãi lòng
 Sao chỉ nghĩ tới thôi mà nỗi buồn đã vào tim?

Chỉ có mấy hàng chữ như vậy mà Thanh Trúc cũng cảm thấy ứa nước mắt. Thanh Trúc lấy vạt áo lau lệ, rồi nhìn xuống thư, ở đây có thêm vài dòng chữ:

Tái bút: Nếu mà... Nếu mà lúc nào đó Trúc thấy nhớ tới anh chàng lên tiếng gọi "Thang máy, đợi với. " thì Trúc có thể gọi điện thoại viên liên cho một người họ Võ tên là Võ Hiếu Kỳ. Hắn sẽ quay trở lại ngay. Nhưng xin lưu ý một điều là... trong vòng một tuần lễ mà Trúc không gọi thì coi chừng hắn nhớ Trúc quá... hắn sẽ có một người bạn tóc vàng khác đấy.

Thanh Trúc kéo phẳng bức thư, rồi đặt vào học bàn. Cứ đọc đi đọc lại mãi. Gần như thuộc lòng. Đôi lúc, Trúc thấy xúc

động, nhắc ống nghe lên định gọi ngay sang Thái Lan. Nhưng nghĩ sao nàng lại ngưng. Chính ta đã bức chàng bỏ đi, ta không muốn nhìn thấy chàng, ta đã cắt đứt. Bây giờ... Nhưng mà Kỳ cũng đâu cần ta lắm đâu? Chàng còn đe dọa nữa cơ mà? Nếu trong vòng một tuần, ta không điện thoại, thì không nên gọi nữa, chàng đã có cô gái tóc vàng. Nói khác đi, Kỳ chỉ chờ ta trong vòng một tuần lễ thôi. Qua thời hạn là coi như dứt! Một thái độ kẻ cả, ngạo mạn, thái độ của con trai ông Tổng Giám Đốc.

Thế là Thanh Trúc xếp phong thư lại, bỏ vào ví. Mọi thứ như không còn gì, một khoảng trống. Nhiều lúc Trúc đặt tay lên máy nói rồi lại rút tay về. Không được, điện thoại ở đây có máy phụ, chỉ cần ta quay số là ông Tổng giám đốc sẽ biết ngay. Có gọi ra ngoài. Nhưng gọi cho Kỳ để làm gì? chứng tỏ ta là một đứa con gái yếu đuối ư? Không, không! Nếu cần lắm đợi sau một tuần lễ sẽ gọi.

Sự phân vân, giằng co khiến Thanh Trúc bối rối. Trong giây phút rảnh rỗi, Trúc đã cầm bút bi nguệch ngoạc lên giấy máy cái vòng tròn, nhỏ có lớn có. Với mấy chữ: "Tương tự, tương tự"! Rồi Thanh Trúc tỉnh ra, đỏ mặt. Thật xấu hổ, tại sao cứ mãi nghĩ đến chàng? Trúc vò mảnh giấy lại, ném vào sọt rác. Ngày hôm ấy trôi qua thật chậm. Việc làm ít, nghe đâu nói lại không nhiều có lẽ đã có sự dằn dò trước của ông Tổng Giám đốc, nên mọi việc đã đi thẳng không qua tay Trúc ư?

Cuối cùng rồi giờ tan sở cũng đến. Thanh Trúc về tới nhà thì cũng thấy Trang Thanh và Tâm đang có mặt ở nhà bếp. Họ đang cùng nấu ăn. Bữa nay đặc biệt Tâm mang cả rượu đến. Lại là rượu champagne. Thanh Trúc ngồi xuống mép giường vừa cười giã vừa hỏi.

- Hôm nay có gì mà ăn mừng thế?

Tâm bước ra, tựa tay lên tường nói.

- Có chứ. Chúc mừng sự làm lành trở lại giữa cô và Anh Kỳ.

Thanh Trúc thấy bực mình.

- Ai nói với anh là tôi với Anh Kỳ đã làm lành?

- Rõ ràng là cô nào có thôi việc đâu?

Thanh Trúc lớn tiếng.

- Đồng ý là tôi không thôi việc. Nhưng Anh Kỳ đâu còn ở đây đâu? Anh ấy đã đi Thái Lan rồi.

Tâm nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ.

- À! Đấy chẳng qua là một trong 36 chúc thôi.

Trúc chau mày.

- Anh nói sao? Anh nghĩ là...

Tâm vừa cười vừa nói.

- Không nghĩ gì hết. Đó là kế thứ 36. Tẩu vi thượng kế. Bỏ đi là tốt nhất. Cô đừng nói với tôi là cô đã quên anh ta. Cô cũng đừng nói là cô sẽ không nhớ tới Anh Kỳ nữa. Cô thấy đó, có tiền, lợi biết bao nhiêu. Khi nào cần, ra đăng ký chuyển bay ngay là co quyền bay qua Thái Lan, làm một màn "bỏ xứ" để Trúc phải bối rối, phải có cảm giác chia ly. Và ở đây rõ ràng là đã có sự nhúng tay của ông Tổng giám Đốc. Ông ta sẽ làm ra vẻ buồn rầu là không giữ được thằng con trai của mình ở lại. Hừ! Nếu trước kia, tôi cũng có tiền có thế, tôi cũng làm một màn kịch bỏ qua Thái Lan để Hải Yến phải cuống lên. Thì biết

đâu tôi đã không mất nàng?

Tâm đưa tay lên vuốt lấy râu, lẩm bầm.

- Họ cũng hay thật đấy, có ngay vé máy bay, trong khi chúng ta, muốn đi nước ngoài, thủ tục ít ra cũng phải một tháng.

Thanh Trúc như tỉnh mộng.

- Hay là Anh Kỳ chưa đi, anh ấy vẫn còn ở Đài Bắc. Ồ! nhưng không được....

Tâm bình thản trở lại, nheo mắt nhìn Trúc.

- Làm gì cô phải thắc mắc chuyện đó? Nếu cô còn yêu hắn thì dù hắn có ở đâu vẫn giống như ở bên cạnh cô thôi. Còn nếu cô không còn yêu hắn, thì mọi sự sẽ ngược lại. Thanh Trúc này, hãy tỉnh táo trở lại, hãy can đảm lên, đừng để tôi cho là cô khiếp nhược. Bây giờ tôi cho cô biết một tin vui nhé. Trúc biết tại sao tôi mang Champagne đến đây làm gì không? Tôi đã trở về tòa báo làm việc.

- Thế ư?

Thanh Trúc thấy vui hẳn lên. Nàng nhìn Tâm. Anh chàng Tâm hung dữ, hôm nào kề dao vào cổ nàng đã biến mất. Bây giờ đứng trước mặt nàng là một anh chàng Tâm đĩnh đạc, nghiêm trang. Nàng bước xuống giường tạm quên đi Anh Kỳ, Trúc nói.

- Tuyệt quá! Vây là tuyệt quá! Rồi anh sẽ vươn lên, cái ông chủ nhiệm báo kia cũng tốt với anh quá hử?

Tâm nói.

- Vâng, ông ấy lúc nào cũng tốt với tôi. Tôi đã hứa với ông ấy

là tôi quyết tâm phấn đấu. Nghiêm chỉnh làm việc trở lại xin ông ấy tạo cho tôi một cơ hội. Cho tôi một tháng làm thử không ăn lương, nếu không tốt sẽ cho thôi việc, nhưng ông ta bảo, "Thôi khỏi cần thử gì hết, thấy thái độ của cậu là tôi biết cậu đã lành bệnh". Thế là tôi nhận vào làm.

Trang Thanh bước ra với chiếc váy nấu ăn, vỗ tay nói.

- Ê, mấy người đợi tôi nấu xong, dọn xong mời mấy người lên ăn u? Phải phụ mang chén đĩa ra chứ?

Thanh Trúc và Tâm chạy vội xuống bếp, mang thức ăn lên. Tất cả đều đã vào đấy. Trang Thanh chợt đưa ngón tay lên nói.

- Còn nữa, còn thiếu một món.

Trang Thanh bước tới học tủ, lấy đèn cầy ra, đặt ở giữa bàn và tắt hết điện, chỉ chừa lại hai ngọn đèn nhỏ bên cửa sổ. Không khí trở nên thơ mộng. Bên ngoài khung cửa sổ, đèn ngoài phố hắt vào. Tâm khui chai rượu Champagne, tiếng nổ tiếp nối tiếng vỗ tay. Chàng rót ra ba ly nhỏ, nâng ly lên nói.

- Cảm ơn cả hai vị, nhưng cảm ơn nhất là Thanh Trúc. Cô đã cứu tôi thoát khỏi vũng lầy. Tôi bây giờ mới biết là trong cái xui nhiều lúc có cái hên...

Tâm bỏ lửng câu nói. Chàng bung ly nốc cạn. Thanh Trúc và Trang Thanh cũng cạn theo, Trúc nói:

- Hay quá, vậy là bây giờ, cả ba chúng ta đều có công ăn việc làm cả rồi chứ?

Trang Thanh rót thêm một ly, nâng cao.

- Nào, chúng ta cùng mừng, chúc cho tất cả những người thất

nghiệp đều có việc làm. Những người thất tình không còn thất tình nữa.

Tâm nốc cạn ly xong đặt tay lên tay Trang Thanh nói.

- Tôi chỉ cạn cho chuyện thứ nhất thôi, còn chuyện thứ hai thì không được, hai chữ thất tình nghe nó làm sao ấy!

- Anh nói thế là sao?

- Yêu là trạng thái tình cảm, vì thế đã yêu thì không có chuyện mất, không có thất tình. Cái mà người ta gọi là thất tình chỉ có nghĩa là yêu nhưng yêu một mình thôi.

- Anh nói nghe trừu tượng quá.

Tâm nói.

- Không, cụ thể lắm chứ. Cô cũng thế, cô hãy dang xa cái tay phi công ấy đi. Nếu thật sự hấn yêu cô, hấn sẽ không bao giờ để cô khổ như vậy đâu. Hấn phải tìm cách giải quyết chứ không kéo dài thế này.

Trang Thanh có vẻ bối rối.

- Làm sao anh biết tôi đau khổ?

Tâm đưa tay lên sờ lấy mặt Thanh.

- Cô cười vẫn không giấu được nỗi cô đơn mà!

- Ồ!

Thanh Trúc chen vào, nàng kéo tay của Tâm lại.

- Tôi thấy anh biết vấn đề ấy!

Tâm quay sang Trúc.

- Vấn đề gì? cô nói rõ xem.

- Tôi thấy là anh gặp ai cũng khuyên người ta nghỉ chơi với bạn trai ra. Chuyện hạnh phúc hay không là chuyện riêng của người ta, tại sao anh chen vào làm gì?

Tâm lắc đầu.

- Thanh Trúc ơi Thanh Trúc, nếu cô lỡ sa xuống hố sâu quá, cô không rút nổi Anh Kỳ, thì cô cứ điện thoại ngay cho hấn chưa muộn mà.

- Gọi điện thoại ư?

Thanh Trúc giật mình nhìn Tâm, không lẽ anh chàng đã đọc được thư của Kỳ gửi cho ta?

- Vâng, cô cứ điện thoại đến nhà họ Võ, nói với ông Đạt cho gọi anh Kỳ trở về là bảo đảm trong vòng buổi tối nay, Kỳ sẽ xuất hiện trước mặt cô ngay.

Thanh Trúc trợn mắt, trong khi Tâm đột nhiên nổi giận.

- Cô phải tỏ ra cứng cỏi một chút chứ.

Tâm nói và dẫn ly rượu champagne lên bàn, làm rượu đổ ra tung tóe.

- Cô phải thấy là có người đã đau hơn cô mà vẫn đứng dậy được, còn cô? Cô cứ muốn chui xuống địa ngục. Cô muốn nghe tôi kể lại chuyện tôi cho cô nghe một lần nữa ư?

Thanh Trúc thụ động nâng ly rượu lên, nói.

- Không, không cần, tôi sẽ không gọi đây nói đâu.

Tâm gật gù, tiếp tục uống, nhưng có vẻ suy nghĩ. Rồi đột nhiên Tâm nhìn lên cười nói:

- Đúng ra, tôi không có quyền can thiệp vào chuyện tình yêu của quý vị. tôi có vẻ ích kỷ và bá quyền. Tôi bị mất tình yêu, nên muốn mọi người đều phải mất người yêu. Cái bệnh này không bình thường. Thôi đừng để ý đến lời tôi nữa. Trúc và Thanh, mấy cô là chủ nhân của chính mình, muốn làm gì thì cứ làm, đừng g để bị ảnh hưởng của tôi, rồi sau này hối hận nhé.

Tâm đứng dậy, đặt ly xuống, định bỏ đi. Trang Thanh ngạc nhiên:

- Anh làm gì thế? Thức ăn chưa hết cơ mà?

Tâm nói một cách buồn thảm.

- Tôi không thể ở lại đây. Ở đây, có bạch lập, có rượu Champagne, có bóng tối và cả hai cô. Hình ảnh này làm tôi xúc động. Tôi đau lòng vì có hai người con gái ở đây. Nhưng họ đều cười đều khóc cho người khác. Còn nụ cười và tiếng khóc của người dành cho tôi trước kia, thì nay đã thuộc về người khác. Xin lỗi...

Tâm đi về phía cửa, dáng đi lảo đảo như say thật.

- Tôi phải đi, phải đi tìm một cô bạn gái, một người có thể nói với tôi. "Tôi thích cái miệng của anh, cái cặp đùi của anh...".

Trang Thanh đuổi theo, kéo tay Tâm lại.

- Đừng đi đâu cả. Anh hãy ở lại đây dùng com, tôi sẽ nói được với anh là: tôi thích miệng anh, tôi thích đùi anh vậy...

Tâm quay lại bàn, chăm chú nhìn Thanh.

- Em nói dối, em không hề trông thấy miệng tôi, vì tôi để râu cơ mà.

Trang Thanh nhướn mày cười.

- Ha ha! vậy mà tôi tưởng là anh đã say, không ngờ anh quá tỉnh.

- Say? Làm sao say được?

Tâm lại hớp một hớp rượu, chàng bắt đầu ăn, và mắt thì hết nhìn Thanh lại nhìn Trúc.

- Nhưng nói tỉnh thì rõ ràng tôi cũng không tỉnh lắm. Nếu tôi say, chắc chắn là tôi phải hôn cả hai người nhưng nếu tôi tỉnh thì chắc chắn tôi không có mặt ở đây đâu.

Trang Thanh và Thanh Trúc nhìn nhau, rồi không hẹn cùng nhìn về phía Tâm. Tâm như không hề để ý đến cái nhìn của hai người, trở giọng hát.

Tâm mãi nặng nề chiếc vỏ cứng

Trèo cả bảy tầng đến chán chê

Có hai cô gái hai hoa đẹp

Ngật nghẻo cười chê Tâm xấu què.

CHƯƠNG 8

Tiếp nối những chuỗi ngày dài. Cuộc sống của Thanh Trúc trôi qua với những nỗi buồn mênh mang. Công việc ở công ty chạy đều. May là cũng khá bận rộn nên giúp cho Trúc quên lãng phần nào. Trúc không nói ra, không cho ai biết, chuyện bức thư của Anh Kỳ vẫn mang theo trong ví nang. Thỉnh thoảng rảnh rỗi là Trúc lại mang ra đọc. Có điều Trúc không dám sử dụng đến điện thoại cho cuộc nói chuyện với Anh Kỳ. Trúc hiểu, điều đó phần nào do ảnh hưởng của Tâm. Nàng sợ Tâm chê mình yếu đuối, không cương quyết, vẫn còn ham muốn chui vào nhà họ Võ. Thanh Trúc cố nén lòng, không gọi điện thoại. Một ngày, hai ngày, một tuần, một tháng rồi hai tháng. Ngày tháng lần lượt trôi qua. Và chuyện gọi điện thoại cho Anh Kỳ cũng dần dần mất tính nôn nóng. Thỉnh thoảng, Trúc vẫn đặt câu hỏi trong đầu. Có nên gọi điện thoại cho Anh Kỳ về không? Nàng biết chỉ cần điện thoại, là coi như cuộc đời nàng rồi sẽ gắn liền với gia đình ông Đạt trở lại. Nhưng mà... Nhưng mà... Hình như Anh Kỳ chỉ kỳ hạn cho Trúc có một tuần cơ mà. Nếu rủi gọi đi mà Kỳ đã có bạn gái ở nước ngoài, thì có phải là tự rước lấy nhục không? Thôi thì tốt hơn không nên gọi gì hết. Bên cạnh đó, sự thay đổi của Tâm thật đáng cổ vũ. Chỉ đi làm trở lại có một tháng mà Tâm đã trở thành một cây bút khá gắn bó với tòa soạn, được chủ nhiệm tin dùng. Chàng gom góp tiền lương mua được chiếc xe gắn máy trả dài hạn. Với chiếc xe, và chiếc máy ảnh cũ kỹ, suốt ngày Tâm săn tin khắp nơi, chỉ tối mới đến dùng cơm chung với Trúc và Thanh. Cơm xong, lại vác máy xuống

đường. Nhiều lúc về thật khuya, Tâm lại rất tự nhiên gọi đây nói tới, hỏi có thể cho phép một anh chàng vì sẵn tin quá mệt, ghé qua ngồi nghỉ một chút không? Và trong những hôm như vậy, hai người đành mặc áo ngủ ra mở cửa cho Tâm vào. Anh chàng chỉ ngoan ngoãn ngồi ở salon nghỉ ngơi một chút. Trang Thanh thì tẽ nhị hơn, pha một ly sữa nóng hay làm một cái trứng cho Tâm, Những lúc như vậy, Thanh Trúc tò mò hỏi:

- Sao? Hôm nay có tin gì đặc biệt lắm phải không?

Tâm lúc nào cũng nhiệt tình.

- Có chứ. Có một bà già 60 tuổi, hôm nay làm lễ cưới với bạn của cháu nội bà ta mới 28 tuổi.

Trang Thanh vừa cười vừa nói.

- Nói dóc. Làm gì có chuyện kỳ cục như vậy? Bên đảng trai ai mà chịu cho làm chuyện đó?

- Bên đảng trai thì có gì trở ngại đâu, vì chú rể là con mồi cô mà. Tôi có đến phỏng vấn hỏi tại sao chú lấy vợ thì chú ta lại ngây thơ hỏi tôi: "Nếu không cưới vợ làm sao có nhà ở? Làm sao có con?" tôi phải giải thích cho cậu ta biết là nếu lấy một người vợ bằng tuổi với mình thì mới mong có con có cháu. Vậy mà cậu ta vẫn chưa hiểu, hỏi lại như vậy phải đợi những 30 năm nữa cưới vợ được sao?

- Nghĩ rõ tức cười.

Trang Thanh và Thanh Trúc đều cười. Trúc tò mò hỏi:

- Thế chú rể có yêu cô dâu không?

Tâm cười nói.

- Ồ, cô bạn gái. Cô thấy trên đời này đâu phải đám cưới nào cũng do tình yêu mang tới đâu.

Thanh Trúc đỏ mặt cãi buống:

- Tôi đánh cá với anh đấy. Tôi nói là 80% người ta lấy nhau là vì tình đấy.

Trang Thanh bước tới nắm tay bạn.

- Cái tật ham đánh cá của mi cũng không chừa.

Tâm đã uống cạn ly sữa, sáng khoái trở lại nói:

- Đừng giận, tôi cũng tin các bạn sẽ lấy chồng bằng tình yêu. Tôi cũng cầu cho những người yêu nhau trên đời này đều lấy được nhau. Ngày mai, tôi sẽ cố đi săn tin về tình yêu cho các bạn hay.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Tâm nói:

- Hôm nay có một tin thật giật gân. Có một bà cãi nhau với chồng. Đợi lúc không có chồng ở nhà, bà ta đã nhảy lầu từ tầng thứ năm xuống đất tự tử. Thôi may ông chồng vừa tan sở về đến. Thấy có người nhảy lầu, ông phóng tới cứu, không ngờ lực rơi lớn quá nên ông ta bị đè ngất xỉu. Kết quả, bà vợ không chết, còn ông chồng? Khi xe cứu thương tới, ông chỉ kịp nói với vợ một câu: "Bà ác quá, sao bà lại nghĩ ra cách giết tôi một cách kỳ cục như vậy?" rồi tắt thở luôn.

Tâm đứng dậy nói nhanh:

- Chết chưa, này giờ quên mất. Phim chưa đưa vào phòng tối, mai phải lên mặt báo rồi. Thôi chào quý vị, tôi phải đến tòa soạn ngay. Bye, bye!

Tâm giống như một con lốc cuốn đi. Hai người con gái còn lại cũng không làm sao chộp mắt được. Họ bàn tám mãi chuyện người đàn bà nhảy lầu giết chết chồng, chuyện bà lão cười trai to, rồi cười ngặt nghẽo. Sáng hôm sau vừa thức dậy là họ giành nhau tờ báo. Tờ báo có Tâm cộng tác, lật từ trang ngoài vào trang trong, cố tình tìm những bản tin trên, nhưng không có gì cả. Trang Thanh lắc đầu nói:

- Cái anh chàng Tâm khéo bịa chuyện để phá tụi mình.

Thanh Trúc tiếp lời.

- Về phương diện này Tâm và Anh Kỳ khéo giống nhau.

Trang Thanh quay sang nhìn bạn

- Thanh Trúc, hình như mi chưa thể quên Kỳ được, mi còn yêu hấn phải không?

Thanh Trúc thở dài, thay áo đi làm.

- Không. Tao đã quên anh ấy, quên lâu rồi.

Trang Thanh tiếp lời:

- Chỉ sợ mi quên không được thôi...

Thanh Trúc chẳng đáp, đi vào phòng tắm.

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua. Mọi việc rồi qua đi. Công việc ở văn phòng khá bận rộn, về nhà có Trang Thanh và Tâm pha trò. Cuộc sống coi như tạm ổn, nếu không nghĩ đến quá khứ đến tương lai.

Sắp cuối thu, trời bắt đầu trở lạnh. Lạnh thường khiến cho tình cảm con người xuống cấp, dễ nhớ nhưng hơn, dễ buồn

phần hơn. Không phải chỉ có những người trẻ mà người già cũng vậy. Lúc này, Thanh Trúc thấy ông Đạt cũng trở nên ít nói hơn, già hơn. Trong mấy buổi họp của ban giám đốc công ty mà Trúc và thư ký Giang có bốn phen ghi chép biên bản, nàng phát hiện đề tài thường quay quanh mấy vấn đề, có cần phải giải tán phòng kế hoạch không? Giá dầu tăng, giá chi phí sinh hoạt tăng. Mấy xí nghiệp cũ cần cải tổ vì tiến bộ khoa học kỹ thuật. Thanh Trúc vừa ghi chép mà vừa thấy buồn buồn. Cái lý do chính không phải vì phòng kế hoạch sắp giải tán mà là vì Kỳ. Thanh Trúc đã nghĩ, Kỳ chỉ đi một ít lâu thôi. Không ngờ anh chàng lại bỏ đi luôn không về.

Buổi trưa hôm ấy, Thanh Trúc bước ra cửa công ty, định sang quán ăn bên kia đường tìm món gì lót dạ, thì chợt thấy có chiếc xe quen thuộc đậu bên đường. Chiếc xe du lịch màu đỏ. Thanh Trúc còn đang ngơ ngác thì Hải Yến đã thò đầu ra cửa xe gọi:

- Thanh Trúc, lên xe này, tôi đã đợi Trúc từ lâu rồi.

Thanh Trúc bước lên xe. Hải Yến trong chiếc áo rộng màu tím tươi mát như một đóa sen mới nở. Hải Yến có vẻ mập khỏe ra. Họ cũng đến cái quán ăn Tây cũ. Trúc gọi một phần sandwich, còn Hải Yến một ly rượu với món salad bò. Trong lúc chờ đợi họ nhìn nhau. Hải Yến mở lời trước:

- Thanh Trúc, nghe nói lúc gần đây cô thường gặp Tâm lắm.

- Ờ

Trúc nhìn Yến dò xét. Không lẽ Hải Yến không còn yêu Tâm mà vẫn ganh tị chuyện đó ư?

- Thế Trúc đã yêu anh ấy chưa?

Yến hỏi nhỏ. Giọng hỏi thật êm, Trúc buột miệng:

- Có lẽ tôi thích anh ấy.
- Có thích hơn là thích Anh Kỳ không?
- À!

Thanh Trúc do dự, nhưng rồi nhìn thẳng Yến.

- Chuyện đó có liên can gì đến chị?

Hải Yến bung ly rượu lên hộp nhẹ:

- Tôi cũng không biết là có liên hệ không. Nhưng chuyện tôi làm dâu nhà họ Võ đã khiến Tâm căm thù nhà họ Võ cùng cực. Anh ấy lúc nào cũng nghĩ đến chuyện trả thù. Anh Kỳ trước khi đi còn nói với tôi. Tội ai làm nấy chịu sao lại bắt người khác chịu thế cho? Lúc đầu tôi không hiểu cậu ấy nói gì. Nhưng bây giờ, nghe nói Trúc và Tâm rất thân nhau, tôi mới hiểu ra.

Rồi Yến nhìn Trúc, thái độ thành khẩn:

- Thanh Trúc, nếu Trúc thật sự yêu Tâm và ngược lại Tâm cũng thật sự yêu Trúc, thì tôi rất vui, rất sung sướng mà chúc mừng cho hai người. Ngược lại nếu Tâm gần Trúc chỉ với mục đích là báo thù nhà họ Võ, vì họ đã cướp lấy người yêu của anh ấy, và Tâm đoạt lại để trả đũa, thì Trúc nên coi chừng. Tình trạng đó rất nguy hiểm, rất thất lợi cho Trúc.

Thanh Trúc bàng hoàng. Rõ ràng nàng không hề nghĩ đến điều đó. Trúc cố hồi tưởng lại chuyện giữa mình và Tâm. Vâng, đúng là Tâm đã căm thù nhà họ Võ. Mỗi lần nghe Trúc nhắc đến tên Kỳ là Tâm như lồng lên. Nhưng lúc quen Tâm đến giờ, Trúc thấy Tâm có bao giờ bày tỏ tình yêu với nàng

đâu! Trúc nghĩ mãi mà không ra. Có thể, Tâm đã ngầm tỏ bày mà Trúc không để ý. Cái đó thì cũng khó nói. Vì Trúc thấy Tâm đối với Thanh và nàng đều như nhau. Vậy thì chưa phải đâu, chưa phải.

Thanh Trúc nhìn lên.

- Chị yêu tâm. Chưa có gì nguy hiểm đâu.

Hải Yến thờ dài.

- À! Vậy thì tôi yên tâm. Thanh Trúc, thật ra tôi gặp Trúc là để cảm ơn sự chuyển biến mà Trúc đã giúp cho Tâm. Tôi cứ ngỡ là đã hết thuốc chữa. Bây giờ thấy Tâm không còn uống rượu phá phách, làm việc trở lại như người bình thường, tôi rất vui mừng cho Tâm cũng như cho tôi.

Thanh Trúc nhìn thẳng vào mắt Yến:

- Thế chị còn yêu anh ấy không?

Hải Yến có vẻ suy nghĩ.

- À! Có lẽ còn, nhưng không phải là tình yêu như trước, mà là một sự lo lắng, để ý. Sau lần nói chuyện với Trúc lần trước, tôi về và suy nghĩ rất lâu, rất kỹ. Tôi thấy Trúc nói đúng. Tâm sẽ gặp một người con gái khác yêu và quên dần tôi. Còn tôi? Tôi đã có chồng. Tôi phải biết yêu quý những gì mình có. Vì vậy, tôi đã cố gắng quên Tâm và phục vụ chồng tôi. Chuyện đó không khó khăn lắm. Vì chồng tôi là một người không đòi hỏi lắm. Gần đây, chúng tôi sống rất hạnh phúc với nhau. Chàng tỏ ra chiều chuộng, quan tâm, chăm sóc tôi. Còn tôi...

Hải Yến đỏ mặt nói tiếp:

- Qua tháng sáu sang năm, tôi sẽ làm mẹ.

Trúc vừa kinh ngạc vừa vui.

-Ồ! Vậy thì mừng cho chị, chị Hải Yến.

Hải Yến vui vẻ, đôi má vẫn còn ửng đỏ.

- Đấy Thanh Trúc thấy không? Con người thật ra sống cũng rất đơn giản. Thời gian và không gian có thể chữa lành nhiều thứ. Sau khi biết mình sắp có con, tôi không còn nghĩ tới điều gì nữa cả. Tôi dồn hết tất cả vào việc chăm sóc cho bào thai. Tôi sẽ cố tạo cho con tôi có được một gia đình vui vẻ hạnh phúc. Thanh Trúc, sau này rồi cô cũng phải vậy thôi.

Ta ư? Thanh Trúc suy nghĩ. Ngay bây giờ ta còn chưa biết "tình sẽ về đâu" cơ mà? Mọi chuyện đang rối tung lên đâu. Anh Kỳ, Anh Kỳ! Những tiếng gọi như dồn dập trong lòng. Anh Kỳ! Chúng ta đang làm gì thế? Anh Kỳ, anh hãy quay về đi! Quay về đi anh! Trúc nghĩ mà mắt chợt ướt. Bỗng nhiên, nàng thấy không thể ngồi nán lại được nữa, nàng muốn trở lại công ty ngay. Phải gọi điện thoại cho chàng. Gọi ngay đừng chần chờ gì nữa.

Hải Yến tiếp tục nói.

- Tôi cũng rất mừng khi biết được chuyện giữa Trúc và Tâm. Nếu Trúc thấy chuyện đó không có gì là nguy hiểm, nếu Trúc có thể khẳng định là Tâm yêu Trúc thật thì Thanh Trúc cũng nên quên Anh Kỳ, quên một cách sạch sẽ. May là giữa Trúc với Kỳ cũng chỉ mới quen nhau mới có mấy tháng thôi.

Thanh Trúc mở to mắt. Nàng không hiểu rõ Hải Yến định nói gì. Chỉ mơ hồ nghe Yến đề cập đến tên Anh Kỳ. Vâng, Anh Kỳ! Dù chúng ta chỉ mới quen nhau mới mấy tháng, nhưng tôi không làm sao quên được anh. Anh Kỳ!

- Thanh Trúc! Trúc có nghe tôi nói gì không?

Hải Yến đột nhiên hỏi, làm Thanh Trúc như bưng tỉnh dậy. Phải trở về công ty ngay, để gọi đây nói cho Kỳ.

- Vâng, tôi đang nghe đây.

- Vậy, thì nghe đây... Anh Kỳ sắp cưới vợ rồi.

- Sao, chị nói sao?

Trúc bàng hoàng, Hải Yến cúi xuống, mở ví, lấy ra một bức ảnh đặt lên bàn.

- Sáng nay, chúng tôi vừa nhận được thư của Anh Kỳ. Cậu ấy bảo là không chịu nổi sự cô đơn ở nước ngoài. Lại cho biết là mới quen một cô gái rất dễ thương, dịu dàng, ngoan ngoãn. Kỳ nói cái gì cũng nghe theo, không hề làm khó làm dễ hay dằn dặt chàng. Kỳ bảo lúc này Kỳ vui lắm, không còn buồn bức như xưa, và mong mọi người đều được như vậy. Kỳ rồi sẽ lấy vợ. Cậu ấy gửi cả bức ảnh của cô bạn về, cô ấy người lai Hoa Mỹ. Tên là Susie.

Thanh Trúc cúi nhìn xuống. Cô gái trong ảnh mặc chiếc áo hai mảnh, đứng bên hồ bơi. Thân hình khá hấp dẫn. Mái tóc nâu đang quấn cao, để lộ chiếc cổ trắng, mũi cao, đôi môi gợi cảm. Chẳng có một dáng dấp gì là Á Đông. Nhưng phải nói là rất đẹp. Thanh Trúc nhìn, nhìn mãi. Nhưng mọi thứ như mờ dần. Đầu óc cũng tê cứng đi. Có một cái gì đó đang đâm thẳng vào tim, đau nhói. Tại sao vậy? Tại sao lại như vậy? Thanh Trúc ném trả bức ảnh cho Yến, rồi vội vã đứng dậy chạy ra khỏi quán. Hai Yến ngạc nhiên nhưng rồi cũng đuổi theo hết:

- Thanh Trúc, Thanh Trúc. Cô làm sao thế? Đợi tôi một chút,

tôi sẽ đưa Trúc về công ty!

Thanh Trúc không nghe thấy gì hết. Nàng cứ đi mà không biết mình đang đi đâu. Nước mắt ràn rụa chảy xuống mặt. Không biết, không thấy gì hết. Mọi thứ như hoàn toàn vô nghĩa. Những hòn gạch đỏ trên vỉa hè như những giọt nước mắt màu đỏ. Mọi cái đều đã hết. Đã chấm dứt. Thanh Trúc đi mãi như thế, thật lâu, thật lâu...

- Ồi coi chừng

Một tiếng hét làm Trúc sực tỉnh dừng bước trước cái hố sâu. Nàng nhắm mắt vịn tay vào cây cột điện bên đường, và tự nhủ: mọi người đi qua chắc họ cho là ta đang điên? Có thể, có thể... Trong lúc như mê như tỉnh Trúc nghe đâu đây như có tiếng ai:

- Thanh Trúc! Thanh Trúc! Mi đúng là một đứa ngu. Người ta đã không thèm nhớ đến mi, người ta đã quên, sắp vui duyên mới. Người ta bỏ đi không hề viết cho mi một lá thư. Vậy mà sao mi lại buồn? Lại khổ, mi khóc làm gì chứ? Điên thật! Tại sao mi cũng không chịu quên. Ném thật xa hẳn ra khỏi vùng nhớ. Thanh Trúc ạ làm sao phải mày châu ử dột chi vậy, mi thật là khủng, mi...

Thanh Trúc ngưng lại, bỗng nhiên nàng thấy nhớ lại những câu chê bai của Tâm. Và hình như có một chiếc dù che trên đầu. Có người đứng bên cạnh, chiếc áo tím nhạt.

- Hải Yến!

Hải Yến với giọng nói dịu dàng đầy vẻ thông cảm.

- Đừng day đọa mình nữa, Thanh Trúc. Trúc đã làm tôi rối lên, lái xe chạy lòng vòng tìm Trúc. Xin lỗi nhé, Trúc. Đúng ra

tôi không nên cho Trúc biết những chuyện đó.

Thanh Trúc vội cắt ngang, giả vờ như bất cần.

- Không, chị không có lỗi gì cả. Cảm ơn chị đã cho biết, như thế tôi sẽ cố gắng học theo chị. Dồn hết tình cảm của mình cho Tâm, phải không?

Nghe đến cái tên Tâm, hình như Hải Yến hơi chững lại. Nàng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, Yến chỉ vuốt lấy mái tóc của Trúc nói:

- Thôi lên xe đi, tôi sẽ đưa Trúc về nhà.

- Không, tôi còn phải về công ty làm việc.

- Thôi, Trúc đang thế này, làm sao làm việc được? Vả lại mọi người đều thấy tôi đem xe đến đón Trúc rồi. Cha tôi hẳn nghĩ là tôi với Trúc có chuyện riêng, người sẽ không trách chuyện Trúc bỏ việc đâu.

Thanh Trúc nhìn xuống bộ quần áo ướt, yên lặng. Ăn mặc thế này vào công ty, thế nào cũng bị người ta đánh giá.

Hải Yến đã hỏi địa chỉ, đưa Trúc về tới tận nhà. Trúc hỏi:

- Chị lên nhà ngồi chơi một chút nhé?

Hải Yến suy nghĩ một chút, lắc đầu.

- Thôi khỏi vô, rủi gặp Tâm càng rắc rối thêm. Tôi biết lúc này Tâm có mặt thường xuyên ở nhà Trúc mà.

Trúc nhìn vào đồng hồ nói.

- Không sao đâu, bây giờ mới ba giờ hơn. Sau bảy giờ Tâm mới đến đây.

Thế là Hải Yến đành lên nhà. Nhưng thật bất ngờ. Khi cả hai bước vào nhà, Tâm đã có mặt ở đấy, không những chỉ có Tâm mà có cả Trang Thanh.

Vừa trông thấy Tâm, Hải Yến muốn rút lui nhưng không còn kịp. Tâm đã ngồi ngay lại.

- Ồ! không ngờ lại gặp cô ở đây? Sao lúc này khỏe chứ?

- Dạ khỏe, cảm ơn anh, Nghe nói anh đã có việc làm em mừng cho anh.

Tâm nhún vai.

- Hừ. Chưa đến đôi chết đói nhưng cũng không giàu có như người ta.

Hải Yến ngồi yên lặng. Tâm đưa mắt ngắm nghía người yêu cũ. Chàng có vẻ ngạc nhiên trước sự đổi thay ở Yến. Không còn trạng thái ủ dột, buồn thảm, tiêu tụy như trước, mà là một nhan sắc mặn mà tươi mát, kết quả của cuộc sống hạnh phúc, đầy đủ. Tâm chợt thấy ganh tức, bức dọc.

- Gia đình chồng cô có vẻ khéo nuôi quá hử? Lúc này thấy cô mập ra đấy.

Hải Yến ngược mắt lên nhìn, đôi mắt như van xin.

- Tôi xin anh mà. Tại sao anh cứ thù hằn người ta, hận người ta hoài vậy? Bây giờ anh đã có bạn bè mới, có công ăn việc làm, có cuộc sống bình thường như xưa.

Hải Yến biết mình không diễn đạt được điều muốn nói.

Nhưng chắc chắn Tâm hiểu, nên tiếp.

- Anh đừng bức dọc về chuyện định mệnh đã giật mất cái anh đã có trong tay. Biết đâu rồi anh sẽ có được sự đền bù khác hay hơn, đẹp hơn phải không anh?

Tâm chăm chú nhìn Hải Yến và nói.

- Anh chỉ có thể hứa là không hận em nữa thôi. Sao thế nào?

- Bây giờ em sống vui? Hạnh Phúc chứ?

- Vâng, điều duy nhất làm em cảm thấy không vui bây giờ là anh không vui, không hạnh phúc. Nếu anh có đủ cả hai thứ đó, thì em hạnh phúc hoàn toàn.

Tâm có vẻ kinh ngạc nhìn Yến.

- Em học được ở đâu mấy lời khách sáo đó chứ?

Hải Yến lắc đầu. Cử chỉ rất thành thật, cương quyết.

Tâm đã nhìn thấy nơi người yêu cũ một thái độ dứt khoát, không bịn rịn. Yến chợt đứng lên, nhìn Trúc.

- Thôi, tôi về.

Không ai nói gì với nhau, cũng không ai giữ Yến lại. Yến bước ra ngoài. Gian phòng chìm vào yên lặng. Yên lặng đến độ nghe cả tiếng cầu thang máy đang chạy xuống bên ngoài. Sau đó là tiếng xe nổ máy. Trang Thanh là người đầu tiên lên tiếng.

- Thanh Trúc, sao không đi thay áo đi?

Thanh Trúc chợt tỉnh. Chuyện làm cho Trúc ngẩn ngơ không phải là màn chớp nhoáng vừa rồi giữa Hải Yến và Tâm mà là chuyện Anh Kỳ. Anh Kỳ sắp cưới vợ. Trúc thấy đau khổ, trái

tim như nhức nhối. Bây giờ mọi cái mới bắt đầu thối. Trúc bước tới giường ngã vật xuống. Thanh bước tới, lắc đôi vai bạn.

- Sao vậy? Thanh Trúc, chuyện gì đã xảy ra?

Trúc lắc đầu, cắn lấy môi. Không gì có thể khiến Trúc đau khổ thế này. Nàng nắm chặt lấy chăn, co rúm lại. Trang Thanh sợ hãi, quay sang cầu cứu Tâm.

- Anh Tâm, anh lại xem Trúc nó làm sao này!

Tâm vẫn còn đứng ngẩn ngơ từ lúc Hải Yến bước đi, nghe Trang Thanh gọi vội tỉnh ra chạy đến.

- Thanh Trúc, cô thấy thế nào?

Thanh Trúc chậm rãi quay lại, nước mắt làm nhòe cả mắt.

Nàng chột đưa tay ra nắm lấy tay Tâm, đau khổ hỏi.

- Anh Tâm... Anh có yêu tôi không? Anh có muốn lấy tôi không?

Tâm kinh ngạc. Vừa mới bị một cú sốc với Hải Yến bây giờ lại đến Thanh Trúc. Chàng nắm chặt lấy tay Trúc, không biết phải nói thế nào. Trang Thanh cũng ngẩn ra bên cạnh, mặt tái hắc. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ. Mọi chuyện không thể ngờ được.

CHƯƠNG 9

Đêm đã về khuya. Tiếng gõ lóc cóc của em bé rao bán hủ tiếu như những điệp khúc buồn khắc khoải bi ai của một đêm trần trọc không ngủ được Thanh Trúc và Trang Thanh cùng nằm trên giường chưa có ai chớp mắt lấy một phút. Hình ảnh xảy ra ban chiều như cứ lảng vảng đâu đây. Anh Kỳ, cô gái hai dòng máu Susie. Còn Trang Thanh, tình cảm giống như một áng mây đầy mâu thuẫn. Thanh đã ở trên áng mây đó. Muốn leo xuống không được. Cứ như ở mãi trên mây thế này cũng không được. Lạnh quá, lạnh phát run. Thanh thấy cô đơn làm sao. Thanh Trúc đột nhiên thở dài. Trang Thanh cũng thở dài.

Trúc giật mình quay sang bạn, lắc vai:

- Này Trang Thanh, mi chưa ngủ ư?

- Ờ.

Thanh chỉ ờ thôi, làm Trúc thở ra:

- Trang Thanh ơi, tao buồn muốn chết. Tao không biết rồi cuộc đời sẽ đi về đâu nữa.

Trang Thanh quay lại nói.

- Mi đã tỏ tình với Tâm rồi? Yêu tâm đi, anh ấy rất tốt, anh ấy rất thích mi.

Thanh Trúc có vẻ suy nghĩ.

- Anh Tâm ư? Anh ấy có yêu tao đâu? Anh ấy chỉ có mục đích là đoạt người yêu của Anh Kỳ thôi.

Trang Thanh quay lại, bật ngọn đèn trên đầu giường. Trong cái ánh sáng mờ mờ, Thanh ngắm Trúc.

- Mi đã khóc?

Thanh Trúc nhìn bạn, vuốt mấy dòng nước mắt dưới má Trúc.

- Mi cũng thế?

Trang Thanh ngã xuống gối, vùi đầu vào gối.

- Thanh Trúc, tao có một điều muốn nói với mi.

- Điều gì?

- Tao với anh chàng phi công đã cắt đứt.

- Bao giờ?

- Hai tháng trước đây.

Thanh Trúc nói như reo lên.

- Ồ! cảm ơn trời phật, mi cũng đã quyết đúng. Sao không cho biết sớm? Để tao cứ nghĩ lo cho tụi mày. Ai là người quyết định thế? Mi à?

Trang Thanh ngẩng lên nhìn bạn. Rồi đột nhiên nàng vòng tay qua ôm lấy Trúc.

- Phải! Mà Thanh Trúc này, mi có thật sự cần phải lấy Tâm không?

Thanh Trúc tròn mắt như chột hiểu.

- Trang Thanh, có phải mi định nói với tao là...

Trang Thanh nói nhanh.

- Không phải. Tao nghĩ là, Tâm đã thích cả hai chúng ta. Nhưng vì anh ấy như con chim bị đạn qua một lần, nên lúc nào cũng dè dặt. Anh ấy đã từng với ý định báo thù mà đeo đuổi, tán tỉnh mi, nhưng rồi nghĩ lại, thấy làm thế là hèn.

- Tại sao mi biết chuyện đó?

Anh Tâm nói cho tao biết.

- À.

- Nhưng rồi, chiều hôm nay, chuyện đã tiến đến một khúc quanh mới, anh Tâm lại gặp Hải Yến, rồi lại nghe mi đích thân tỏ bày tình yêu với anh ấy.

Thanh Trúc ngạc nhiên:

- Hở tao thực nói thế?

- Ừ mầy đã hỏi anh Tâm là yêu mầy không? Có muốn cưới mầy làm vợ không? Đối với bọn đàn ông được nghe những câu như vậy không có gì tuyệt cho bằng.

- Ồ!

Thanh Trúc thất thần, trừng mắt nhìn Trang Thanh. Hai người con gái cứ thế nằm nhìn nhau, không ai nói nhau gì cả. Một lúc thật lâu, Trúc mới kéo bạn lại sát mình khóc:

- Cả hai ta đều ngu. Hai đứa đều là chị em với nhau. Tại sao mi không nói cho tao biết? Mi phải nói thẳng cho tao biết

chư?

Trang Thanh cũng khóc.

- Tao không dám. Mi lúc nào cũng là vai chính trong vở kịch này, còn tao chỉ đóng vai phụ, tao cứ thế chờ đợi. Nhưng tao lại sợ, tao cứ sợ Thanh Trúc, tao biết là mi không hề yêu Tâm, mi không hề gọi tên Tâm trong giấc mơ. Mi chỉ gọi Anh Kỳ. Tao hiểu mi, hiểu rõ mi hơn ai cả. Tao biết, tất cả chỉ là một lời nói trong cơn tức giận. Nhưng mà, Thanh Trúc ta yêu cầu mi, nếu không yêu, hãy nhường Tâm cho tao, được chứ?

Thanh Trúc ôm lấy bạn, thiết tha:

- Tại sao tao phải nhường? Mi hãy nhìn kỹ lại xem. Giờ giấc đi làm của mi ra sao, Tâm nhớ rất rõ. Hai người lại nói chuyện với nhau nhiều hơn tao. Tính của Tâm thô bạo ngang bướng, hẳn cần một bà vợ nhu mì, hay chiều chuộng, chăm sóc. Cái đó thì mi có đủ. Còn tao? Háo thắng ba gai, hay nói, không thích nuông chiều ai, muốn gì làm nấy. Tao hoàn toàn không thích hợp với Tâm. Đó là chưa nói. Tâm gần tao là hoàn toàn với mục đích trả thù họ Võ, còn tao nói là yêu Tâm, chỉ là một chút giận dữ, đau khổ, một hình thức đánh cá. Nếu hai đứa tao mà lấy nhau, cuộc hôn nhân đó sẽ tạo nên thảm kịch. Trang Thanh, đứng ra mi nên nói cho tao biết trước, để Tâm khỏi phải chen vào giữa chúng mình. Mọi thứ cần phải làm sáng tỏ, tao thấy hối hận mấy lời tao đã nói không suy nghĩ hôm qua. Nhưng chuyện đó cũng dễ giải thích thôi. Tất cả chỉ vì một phút xúc động.

Thanh Trúc chợt ngưng lại, Trang Thanh hỏi:

- Một phút xúc động gì?

Thanh Trúc xiết chặt bạn.

- Anh Kỳ... Anh Kỳ sắp cưới vợ rồi.

- Mi nói cái gì? Thật chứ?

- Thật đấy, tao đã nhìn thấy ảnh của cô gái. Cô ta đẹp hơn tao gấp trăm lần. Không nói dóc đầu, một cô gái lai. Mi cũng biết mà, với nhưng người như Anh Kỳ đâu có thích cuộc sống buồn tẻ, cô đơn? Đó là chưa nói, tại tao đối với Kỳ rất là vô tình, tàn nhẫn.

Thanh Trúc bắt đầu khóc:

- Không thể trách Kỳ. Tại sao tao làm như không cần đến Kỳ. Có tức không? Tao thật là ngu. Vậy mà bây giờ lại còn làm ra vẻ như đau khổ. Tao...

Trang Thanh lay bạn gọi.

- Thanh Trúc này!

Trúc vẫn thút thít.

- Sao?

- Hắn chưa làm đám cưới phải không?

Trang Thanh như phát hiện điều gì, nói với bạn bằng đôi mắt sáng. Thanh Trúc gật đầu:

- Vâng.

- Vậy thì còn cứu chữa kịp.

- Cửa chữa thế nào?

Trang Thanh nói như hét.

- Giật Anh Kỳ lại! Tại mi ba gai, cứng đầu quá. Đối với đàn ông ta không thể bị động được. Ta phải tranh đấu ta phải giành lại cái gì của ta chứ?

Thanh Trúc lắc đầu thờ dãi.

- Ồ Không! Trang Thanh, mi cũng biết tính của tao cơ mà. Tao không thể nào làm những việc như vậy được. Bằng không tao sẽ không còn là tao nữa, đó là chưa nói, vớ kịch sắp hạ màn rồi. Dù sao Kỳ đã thay đổi, tao không thể quỳ lạy van xin.

Tranh Thanh có vẻ bực dọc.

- Hừ! Mi ban nãy vừa nói không thể trách Kỳ được, bây giờ lại bảo Kỳ đã thay đổi. Tại sao mi bá đạo thế? Tất cả tại mi thôi. Mi ruồng rẫy người ta, rồi lại trách người ta. Không lẽ không được mi ngó ngang rồi vẫn phải ngồi đấy chờ mi à? Mi có biết cái xấu của mi là ở chỗ nào không?

Lời của Trang Thanh chưa dứt, thì chuông điện thoại reo vang. Trong đêm tối lặng yên, tiếng chuông nghe thật rõ. Trang Thanh nhìn vào đồng hồ, hơn ba giờ rưỡi sáng. Thế này chỉ có thể là Tâm thôi. Có lẽ anh chàng làm việc xong lại không muốn về thẳng nhà. Trang Thanh còn đang do dự, thì Trúc đã đẩy nàng xuống giường.

- Đi tiếp điện thoại đi, chắc của ông Tâm đấy.

Trang Thanh khoác thêm chiếc áo bước ra ngoài. Căn phòng hẹp, nên điện thoại được đặt ở trên chiếc bàn nhỏ ở góc nhà. Thanh Trúc nằm một mình thờ dãi. Lòng tràn ngập rồi rằm. Có tiếng Trang Thanh hỏi qua máy.

- Alo! Ai đấy? Hà ở đâu gọi đến? Bangkok à? Tìm ai? Thanh Trúc ư?

Thanh Trúc giống như mũi tên, nhảy bắn lên, nàng khoác vội áp xốc xếch chạy ra, trong lúc Trang Thanh gọi:

- Thanh Trúc ơi! Thanh Trúc, ra tiếp điện thoại nè.

Thanh Trúc xông tới, chụp ngay ống nghe, và hỏi với giọng run rẩy.

- Alo! Thanh Trúc đây, ai đó? Ai bên đầu dây kia đó?

- Thanh Trúc.

Giọng của Kỳ rõ như đang ở bên cạnh tai Trúc làm tim Trúc đập mạnh. Trời ơi! Bangkok, Bangkok! chàng ở xa như vậy ư? Võ Hiếu Kỳ! Võ Hiếu Kỳ! Trời ơi! Thanh Trúc run rẩy, giọng như nghẹn lại. Còn Kỳ, chàng đợi khá lâu không nghe Trúc lên tiếng, gọi to.

- Thanh Trúc, đường dây không rõ lắm ư? Em nói lon một chút đi, anh nghe không rõ.

- Em chưa nói gì với anh hết! Tại sao anh không gọi cho em sớm

một chút? Tại sao anh nói đi là anh bỏ đi ngay, tại sao anh không viết thư cho em? Anh lại muốn cưới vợ, anh không cho em một khoảng thời gian nào cả.

Thanh Trúc vừa nói vừa khóc, khóc đến độ không còn nói được gì cả. Anh Kỳ có vẻ bối rối nói.

- Thanh Trúc này, Thanh Trúc. Sao em lại vô lý như vậy? Anh đã cho em số máy điện thoại của anh, sao em không gọi cho

anh? Anh đợi em một tuần, hai tuần, một tháng rồi hai tháng. Em vẫn không gọi. Như vậy anh làm sao dám viết thư cho em? Thôi mọi chuyện đã đâu vào đấy rồi. Bây giờ anh thông báo cho em biết là ngày mai, anh và Susie sẽ cử hành lễ cưới.

Thanh Trúc hét lớn qua máy, vừa khóc vừa nói.

- Đứng, đứng. Anh Kỳ anh hãy quay lại đi, anh Kỳ hãy trở về đây với em.

Thanh Trúc chỉ nói được như vậy là nghẹn lời. Không thêm được gì nữa cả. Nàng chỉ khóc, tuyệt vọng nhìn chiếc máy điện thoại.

- Thanh Trúc em đang khóc đấy ư? Thanh Trúc, em hãy nghe anh nói nè.

Đường dây đột nhiên bị cắt đứt. Thanh Trúc hét vào máy.

- Anh Kỳ, anh Kỳ ơi, Anh Kỳ.

Trong máy chỉ có những tạp âm rè rè. Rõ ràng đường dây đã gián đoạn. Thanh Trúc cầm máy, quay lại nhìn Trang Thanh, với đôi mắt ràn rụa, Trúc mếu máo như đứa con nít.

- Đường dây đã đứt.

Trang Thanh nói như ra lệnh.

- Thôi đặt ống nghe lại chỗ cũ đi! Rồi anh ấy sẽ gọi lại thôi.

Thanh Trúc đặt máy xuống, ngã phịch lên ghế salon bất động. Trang Thanh đi lấy áo khoác thêm cho Trúc. Bên ngoài mưa to gió lớn, không khí lạnh giá. Tiếng đồng hồ treo trên tường chạy thật chậm, tích tắc, tích tắc, tích tắc. Đợi lâu quá, sao chuông điện thoại không reo? Thanh Trúc nôn nóng quay lại.

- Sao vậy? Sao không có điện thoại? Anh ấy không thèm gọi lại ư?

Thanh Trúc nhìn Trang Thanh tuyệt vọng. Thanh phải khuyến khích.

- Hay là Trúc gọi lại đi. Trúc biết số điện thoại bên ấy mà, gọi đi.

Lời của Thanh đánh thức Trúc, nàng vội vã cầm ống nghe lên, hấp tấp quay những con số. Những con số đường dài.

Trúc luống cuống, khiến Trang Thanh phải can thiệp.

- Thôi để tôi gọi cho, bao giờ bắt được liên lạc sẽ giao lại cho Trúc.

Trúc đọc con số ra như trả bài, và Thanh quay số, nói với tiếp viên điện thoại ở tổng đài.

- Cho tôi gọi điện thoại đường dài đến Bangkok số dây nói của người nhận là XXX- XXXX tên Võ Hiếu Kỳ.

Trong lúc chờ đợi. Trang Thanh nhìn Trúc an ủi:

- Đừng lo, cô tiếp viên đang bắt liên lạc giùm Trúc đấy.

Một lúc sau Trang Thanh nhận được lời phúc đáp.

- Đường dây bận.

Thanh đành quay lại nói với Trúc:

- Kẹt rồi. Thôi mười phút nữa sẽ gọi lại, nếu còn kẹt nữa, thì cứ mười phút gọi một lần vậy. Bây giờ mặc áo lại đang hoảng đi kéo cảm lạnh bây giờ.

- Tao không mặc đâu. Trong người hôm nay sao nóng quá.

Trúc nói, và đi đi lại lại trong phòng, mắt cứ chăm chăm nhìn chiếc máy điện thoại.

- Mi phải mặc thêm mới được.

Tranh Thanh bắt ép. Trúc mặc vào, thắt cả dây lưng. Thời gian như đọng lại, lúc nào chờ đợi cũng có cảm giác như thế. Nửa tiếng đồng hồ sau, chuông điện thoại reo. Thanh Trúc chụp lấy ống nghe, nhưng được cô tiếp viên điện thoại ở tổng đài cho biết vẫn kẹt. Thanh Trúc nói như khóc:

- Cô làm ơn liên lạc giùm. Cố giùm nhé. Chúng tôi đang có chuyện rất hệ trọng. Tôi có thể chờ đến sáng trắng cũng được.

Thanh Trúc gác máy thở dài, làm Thanh cũng phải lắc đầu giùm bạn:

- Tại mi cả, nếu lúc đầu đừng làm cao thì đâu có ngày hôm nay.

Thanh Trúc nói:

- Đùng có trách tao nữa. Tao cũng đâu muốn như vậy đâu?

Tranh Thanh bước tới đặt tay lên vai bạn.

- Mi là đứa ương ngạnh, cứng đầu nhứt, thì phải mạnh dạn, can đảm lên chứ, sao lại ủ dột thế này coi không được.

Thanh Trúc gục đầu xuống gối.

- Tao không cứng cỏi như mi tưởng đâu. Nếu tối nay tao không liên lạc được với chàng, chắc tao sẽ chết mất.

Tranh Thanh nhìn đồng hồ. Đã gần năm giờ sáng. Như vậy là

coi như hồng bét.

- Đừng nói bậy. Mi đói chưa? Thức suốt đêm hần đói, để tao đi pha ly sữa nóng với làm thêm mấy miếng sandwich nhé?

- Tao không cần, tao chỉ cần tiếng chuông điện thoại.

Quả nhiên có tiếng chuông reo, Thanh Trúc nhảy lên nhắc ống nghe. Trang Thanh cũng thấy căng thẳng. Nhưng lạ chưa? Sao Trúc đã nhắc máy lên rồi mà chuông vẫn cứ reo. Thanh chợt hiểu ra, lấy ống nghe trên tay Trúc xuống nói.

- Hãy bình tĩnh một chút xem nào? Chuông cửa reo chứ đâu phải chuông điện thoại đâu?

Thanh Trúc ngẩn ra.

- Tại sao chuông cửa reo giờ này?

- Thì chuông cửa là chuông cửa.

Trang Thanh nói và đi về phía cửa. Thanh vừa nói vừa mở cửa.

- Chắc chắn là Tâm, suốt đêm ở tòa soạn, công việc này quá thật là khiếp!

Nhưng thật bất ngờ. Người đàn ông đứng ngoài cửa không phải là Tâm. Đầu tóc ướt nhem. Chiếc áo khoác ngoài sũng nước. Một chiếc valise nhỏ trong tay. Con người đầy vẻ phong trần, mất ngủ. Nhưng đôi mắt vẫn sáng vui vẻ. Con người mà Thanh Trúc chờ đợi từ lâu trong điện thoại. Võ Hiếu Kỳ!

Trang Thanh giật mình ngạc nhiên, nàng lùi ra sau nói to:

- Thanh Trúc! Thanh Trúc! Ra xem này.

Thanh Trúc quay ra, dụi mắt ta có nằm mơ chẳng? Nàng đứng bật dậy chậm chậm bước ra ngoài.

- Thanh Trúc, anh về thật đây, chứ không phải trong mơ đâu.

- Anh Kỳ!

Thanh Trúc nhào tới, bắt chấp bộ áo ướt sũng của Kỳ.

- Anh trở về thật đấy chứ? Thêm còn cái điện thoại đường dài?

Anh Kỳ dìu Trúc bước vào cửa, đặt túi hành trang xuống đất. Kỳ lấy tay vuốt lấy má Trúc nói.

- Xin lỗi em, anh lại lừa em lần nữa. Anh đã gọi cho em từ phi trường. Anh bước xuống máy bay, đứng ra định lại đây ngay, nhưng không dám. Vì em vừa ương ngạnh, vừa cao ngạo, lại biết đâu. Anh sợ sẽ bị cảnh nhốt bên ngoài cửa. Thế là anh đứng ở phi trường, gọi điện thoại thăm dò. Anh nghe thấy tiếng em khóc, nghe em gọi tên anh và nói: "Anh Kỳ, anh hãy về với em" là anh không còn biết tới gì nữa, anh chạy ngay ra khỏi phi trường. Giữa khuya làm sao gọi được taxi, anh đành phải đập xe buýt, nó chạy chậm quá, anh nôn muốn phát điên lên. Nhưng bây giờ, dù sao anh cũng đã có mặt ở đây rồi.

Anh Kỳ nói nhanh như sợ không còn kịp nói. Trúc thì cũng đâu cần nghe. Chỉ cần sự hiện diện của Kỳ. Thanh Trúc lúng túng, lúng túng vì sự hiện diện bất ngờ của Kỳ, vì những cảm xúc lộn xộn từ tối qua đến nay, nàng như ngẩn ngơ.

- Thanh Trúc à Thanh Trúc! Em làm sao thế? Anh là Kỳ đây, anh từ nước ngoài về thật. Nhưng về là vì em không hề có

Susie. Chuyện về Susie cũng không có thật, anh viết thư cho Hải Yến, anh biết thế nào Hải Yến cũng sẽ thông báo cho em biết. Sau đó, anh đã điện thoại hỏi Hải Yến cho anh biết là em đã khóc, tự đẩy dọa mình đi trong phố. Anh nghe anh thấy ruột gan rã rời, vội vàng đặt vé máy bay, bay ngay về đây. Thanh Trúc, em có nghe anh nói không? Anh đã chờ, đã đợi em gọi đây nói cho anh, chờ muốn điên lên mà chẳng thấy. Anh nghĩ, với bản tính cao ngạo của em, sẽ chẳng bao giờ em điện thoại cho anh đâu, vì vậy anh...

Kỳ ngừng lại nhìn Trúc. Trúc như thần thờ, mắt đang mờ lẹ. Trang Thanh chạy tới hoảng hốt.

- Không được rồi! Thanh Trúc nó làm sao đấy. Sự xuất hiện đột ngột của anh làm nó choáng rồi.

Trang Thanh để tai vào ngực Trúc nghe tiếng đập. Rồi nhéo mạnh lên tay Trúc nhưng Trúc vẫn đứng yên, mắt mở to một cách không bình thường.

- Hình như Trúc nó không thấy gì cả, không nghe gì cả. Có cần gọi bác sĩ không.

Anh Kỳ nghe nói, tái mặt, nắm lấy vai Trúc lắc mạnh:

- Thanh Trúc em hãy nhìn anh nè, nghe anh nói nè, anh van em mà.

Trúc vẫn như pho tượng bằng sáp. Kỳ vội vã bế Trúc đặt lên giường, chàng lay nàng, van xin nàng. Mặt Kỳ còn tái hơn cả mặt Trúc. Một ý niệm chợt thoáng qua đầu. Hay là sắp chết rồi? Kỳ hốt hoảng cúi xuống hôn lấy hôn để lên mặt Trúc.

- Trúc, nếu em có bề gì, anh sẽ không sống nổi. Anh đã nói với em rồi, anh nói hết cả rồi, anh chỉ muốn em vui.

- Thôi ta gọi bác sĩ đến ngay đi, tình trạng này là không ổn rồi.

Trang Thanh bước tới máy định gọi điện thoại đến bệnh viện thì chợt nhiên mắt Trúc chớp chớp, rồi Trúc vòng tay qua bá lấy vai Kỳ.

- Em không cần bác sĩ, đừng gọi, em chỉ cần anh.

Kỳ ngạc nhiên.

- Thế em khỏe rồi ư? Em không sao cả chứ?

Thanh Trúc cười với những giọt nước mắt.

- Em không sao cả. Anh chỉ biết lừa em, lừa em ngay từ đầu cho đến cả bây giờ. Nếu em không lừa anh lại, thì làm sao biết được cái vị đắng của người bị lừa? Vị đắng của tình yêu?

Kỳ tròn mắt.

- Em nói vậy này giờ em đóng kịch ư?

- Vâng.

Trang Thanh đặt ống nghe xuống, lắc đầu. Nàng định mắng Trúc một trận. Quý thật! Làm hết hồn. Trang Thanh bước tới, nhưng phải ngưng lại. Hai người trước mặt đang ôm nhau. Thế này, sự hiện diện của kẻ thứ ba coi như thừa thãi. Thôi thì cũng sắp đến giờ đi làm rồi. Trang Thanh bỏ đi vào buồng tắm.

Còn lại Thanh Trúc và Kỳ. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, cái nhìn đắm say như cá gặp nước. Trang Thanh đã thay áo và bỏ ra ngoài mà cả hai vẫn còn chưa hay.

Chợt nhiên có tiếng chuông điện thoại reo vang. Thanh Trúc nắm chặt tay Kỳ, nói.

- Kệ nó, đừng nghe.

Nhưng chuông vẫn reo liên tục. Kỳ không chịu được.

- Thôi để anh nghe vậy.

Thanh Trúc nói.

- Nhưng không cần biết ai, nếu tìm em, anh nói là không có ở nhà.

Kỳ giờ ổng nghe lên, bên kia đầu dây có tiếng của cô tiếp viên ở tổng đài.

- Cô Thanh Trúc cần đường dây đến Bangkok. Nhưng ông Hiếu Kỳ không có ở đây. Xin hỏi có cần liên lạc tiếp không ạ?

Kỳ ngạc nhiên quay lại nhìn Trúc, chàng chợt hiểu, cười nói.

- Thôi, được rồi, cảm ơn cô.

Đặt ống nghe xuống Kỳ trở lại giường, Trúc hỏi:

- Điện thoại của ai thế anh? Gọi ai vậy?

Kỳ nhìn Trúc với cái nhìn nồng cháy, rồi hôn lên mặt nàng.

- Điện thoại của em đi tìm anh đấy mà.

CHƯƠNG 10

Nhà họ Võ hôm ấy đèn đuốc sáng choang. Đó là lần đầu tiên Thanh Trúc đến gia đình Kỳ. Ngồi giữa phòng khách, Thanh Trúc vẫn thấy bối rối. Các khung cửa đều bằng kính. Ở đây có thể nhìn thấy cả khu vườn bên ngoài. Một vườn hoa rất đẹp, được chăm sóc tỉ mỉ, có cả những giả sơn, hòn non bộ, với hàng trăm loài hoa lạ, cả những cây kiểng loại hiếm. Theo lời của Kỳ, loài kiểng hiếm này quanh năm xanh mướt, ngay cả mùa đông cũng không rụng lá. Cây cối thì như vậy. Còn con người, có mãi vẫn như nhau không? Trong vườn, có một cái hồ sen. Bây giờ hoa đã tàn, lá đã úa.

Phòng khách nhà ông Tổng Giám đốc rộng lớn như vậy, nhưng trang trí thật giản dị. Những tấm màn của bằng vải the trắng. Trên tường hai bức họa lớn. Một tủ đồ cổ, một kệ máy, sách và những vật dụng trang trí linh tinh khác. Tối hôm ấy, ông Đạt rất hòa nhã, ít nói, chỉ lặng lẽ hút thuốc. Còn bà mẹ của Kỳ thì nắm giữ lấy tay Trúc, cứ suýt xoa.

- Ồ sao con ốm thế? Ốm ghê! Cái này là lỗi ở thằng Kỳ đấy.

Kỳ ngồi cạnh bên, hết nhìn Trúc đến nhìn mẹ. Kỳ có vẻ bất bình:

- Mẹ không thấy là cả con cũng gầy đi không? Vậy thì lỗi đó do ai?

Bà Đạt gật gù:

- Như vậy là lỗi ở mẹ đấy.

Kỳ ngạc nhiên:

- Tại sao lạ là lỗi ở mẹ?

- Sao lại không? Nếu con không là con của mẹ, thì đâu có chuyện gì xảy ra.

Ông Đạt chen vào.

- Bà nói thế là lỗi tại tôi ư? Chẳng Kỳ nó họ Võ, nên mới bị Trúc nó chê.

Hải Yến đích thân phụ chị Sáu, người làm châm trà, pha cà phê, đứng gần đó nói:

- Nếu không có ba có mẹ, thì làm gì có con người giỏi dẫn như cậu Kỳ, mà nếu không có cậu Kỳ thì cô Trúc làm sao tìm được người xứng đáng với mình.

Cả nhà cùng cười. Tiếng cười ngập đầy phòng khách. Tối hôm ấy, cũng là cái tối đầu tiên Trúc biết được Võ Thế Nhâm. Đó cũng là điều lạ Thanh Trúc làm việc rất lâu ở Công ty, nhưng chẳng hề thấy Nhâm đến công ty lần nào. Chính Hải Yến đã đích thân giới thiệu Nhâm với Trúc.

- Đây là chồng tôi, Anh Nhâm. Còn đây là cô Thanh Trúc, người làm cho cậu Kỳ mất ăn mất ngủ.

Thanh Trúc nhìn thẳng Nhâm. Con người, cái gì cũng trắng trẻo mái tóc. Áo quần trắng trông thật nghiêm nghị, ít nói, khác hẳn với Kỳ. Mặc dù đôi mày vẫn rậm, ngưng đôi mắt của Nhâm là một đôi mắt đẹp, biết nói. Nhìn Nhâm, Trúc hiểu ngay tại sao Tâm lại thất bại. Điều đó rõ ràng không phải chỉ vì đồng tiền.

Nhâm quay sang Kỳ, nói:

- Kỳ này, cậu cho mượn Thanh Trúc một chút nhé! Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.

Kỳ làm bộ gãi gãi đầu nhìn Hải Yến rồi nhìn Nhâm:

- Anh đã có chị Hải Yến rồi, không lẽ muốn đoạt luôn bạn của em trai ư?

Hải Yến cười, nụ cười thật ngọt, không nói gì. Trong khi ông Đạt nói:

- Không sao đâu Kỳ ạ, nếu nó mà đoạt của con thì con đoạt lại mấy hồi.

Bà Đạt chen vào.

- Ăn nói gì kỳ vậy? Dù gì ông cũng là cha, đừng nói bậy con cái nó cười chết.

- Những bà đừng quên là, xưa kia tôi phải quật ngã ba kẻ tình địch, mới cưới được bà nhé.

Anh Kỳ cười to, ngả người ra sau ghế.

- Ồi! Nếu con mà viết được tiểu thuyết, con sẽ viết một chuyện dài về gia đình ta có tên là "Đoạt Vợ".

Mọi người cười lớn. Hải Yến cũng cười, nhưng nụ cười có vẻ ngượng ngáp hơn. Nhâm không bỏ qua cử chỉ của vợ. Anh nhìn Hải Yến rồi nhìn Thanh Trúc. Kéo Trúc ra ngoài hàng lang, đứng ở đó có thể nhìn hết khu vườn hoa. Mùi hoa quế và lài đang nứt mũi. Nhâm nói, giọng rất ôn tồn.

- Cô Thanh Trúc này, cô và Hải Yến quen nhau lâu lắm rồi

phải không?

- Vâng, gần như cùng lúc với chuyện quen Tâm.

Nhâm đột ngột chuyển đề tài.

- Thế Trúc có biết tại sao tôi không hề đặt chân đến Công ty không? Sau khi cưới Hải Yến xong, tôi phụ trách công ty khác, việc kinh doanh ở công ty này khác hẳn cô, chúng tôi chuyên môn xuất nhập khẩu về ngành dược. Mặc dù là một công ty riêng rẽ, ngưng thực chất lại là vệ tinh cho công ty của cha tôi.

- Tôi hiểu.

- Còn chuyện tôi không đến Công ty, vì không muốn gặp mặt Tâm.

- Không lẽ anh nghĩ là Tâm ngu đến độ không biết anh phụ trách ở đâu sao?

Nhâm nói:

- Không phải thế. Mục đích của Tâm đâu phải chỉ quây riêng tôi mà là cả nhà họ Võ. Vì vậy ngay cả cô, hẳn cũng không thừa cơ mà.

Thanh Trúc có vẻ suy nghĩ. Nhâm lại tiếp:

- Cô thấy, Hải Yến lúc gần đây sống rất an phận, bình thản, điều này tôi xin cảm ơn cô.

- Tại sao?

Vì cô thường ở bên Tâm, làm thay đổi cả con người của Tâm, bên cạnh đó, cô đã giúp cho Hải Yến. Cô Trúc, cô hiểu thế nào

là tình yêu chứ?

Thanh Trúc ngần ngừ, bỗng đọc:

- "Nhất nhật bất kiến như Tâm thu hề" (Một ngày không gặp như cách ba năm).

Nhâm nhìn Trúc lắc đầu:

- Tình yêu không chịu được chia ly, nhưng nỗi nhớ thường khiến cho tình yêu đẹp hơn. Cái khó trong cuộc tình là làm sao ngày ngày vẫn gặp nhau mà không thấy chán. Đó là điều khó, con người thường thích mới chuộng cũ, với lại "Cái gì không đạt được bao giờ cũng quý". Đối với đàn ông chúng tôi, cái thái độ yên hùng, muốn yêu phải yêu cuồng nhiệt, muốn chia tay, phải chia tay một cách thẳng thắn, lạnh lùng. Cái đó khó lắm, vì nó không phải là tình yêu.

Thanh Trúc nhìn Nhâm, có vẻ bối rối:

- Anh yêu chị Hải Yến dữ lắm phải không?

Nhâm cười nhìn Trúc, nụ cười rất lôi cuốn.

- Nếu không yêu, tôi đã không chịu khó bỏ công sức ra để chinh phục cho được Yến. Nhưng phải thú thật một điều là tôi không phải khổ tâm như Kỳ lúc chinh phục cô. Thấy nó khổ quá. Có lẽ anh em chúng tôi đều khổ vì tình yêu cả.

Thanh Trúc đỏ mặt, hướng mắt ra ngoài vườn kia. Bên ngoài kia, những con đom đóm đang đuổi nhau với những điểm sáng lay động.

- Tôi gọi cô ra đây, mục đích là muốn hỏi cô một chuyện. Đó là có một lúc tôi đã nghĩ là sự thay đổi của Tâm là do hắn đã chiếm được Trúc. Bây giờ Kỳ đã quay về và Thanh Trúc cũng

trở về với Kỳ, như thế, liệu Tâm có thể chấp nhận không chứ?

Thanh Trúc ngẩn ra nhìn Nhâm.

- Ý anh muốn nói gì? Anh muốn là tôi nên chọn Tâm, để vợ chồng anh được bình an? Hay là chọn Kỳ, để cả nhà họ Võ phải sống dưới sự đe dọa của Tâm?

- Thế Trúc chọn cái nào?

- Theo anh thì nên chọn cái nào?

Nhâm nhìn thẳng Trúc.

- Tôi thấy thì Trúc nên chọn Kỳ, nhưng mà phải đề cao cảnh giác với tên Tâm đấy. Hẳn lại sẽ nghĩ là mình bị thua họ võ một lần nữa đấy.

Thanh Trúc tròn mắt nhìn Nhâm. Nàng chột hiệu vì Nhâm không biết là Tâm đã có một tình yêu khác, nên nói:

- Có lẽ anh Tâm cũng đã suy nghĩ. Anh ấy đã biết được chính mình và đã có một tình yêu.

Nhâm gật đầu nói:

- Tôi hiểu Trúc muốn nói gì. Nhưng đừng quên là con người hay có phản ứng bất lợi khi đeo đuổi một cái gì không đạt được. Họ thường ích kỷ và không buông tha. Tâm có thể như thế, hẳn rất nguy hiểm phải cẩn thận đấy Thanh Trúc ạ.

Giọng nói của Nhâm có vẻ cân nhắc.

- Hãy cẩn thận một chút. Đừng cứ tưởng chuyện gì cũng sông sẻ tốt đẹp. Có nhiều thứ bất ngờ phải dự phòng. Trực giác cho tôi thấy chuyện không kết thúc một cách đơn giản

đâu.

Lời của Nhâm khiến Trúc cảm thấy lo âu. Nàng suy nghĩ lại tối qua Kỳ trở về. Rồi tới nay Trúc lại có mặt ở đây. Trúc cố tình muốn giao căn phòng kia lại cho Trang Thanh và Tâm, không biết chuyện của họ đang đi đến đâu? Lúc Trúc đến đây, là Tâm chưa biết một tí gì về chuyện Kỳ đã trở về. Rồi Trúc lại nhớ đến cái giây phút tuyệt vọng của mình hôm qua.

- Anh Tâm. "Anh Tâm, anh có yêu em không? Anh có muốn cưới em không?"

Thanh Trúc chợt thấy tim đập mạnh, một cảm giác bất an hiện trong lòng. Ngay lúc đó có tiếng Kỳ:

- Anh Nhâm, anh làm gì đấy?

Kỳ đã mở cửa sổ nhìn ra anh chàng có vẻ nóng nảy.

- Anh nói gì lâu thế? Định của cả Thanh Trúc của tôi nữa sao? Cơm tối đã dọn xong rồi, phải vào ăn đi chứ?

Nhâm cười, Kỳ cũng cười. Trong những tiếng cười đó Thanh Trúc phát hiện một điều là, anh em nhà họ Võ, họ rất thương yêu nhau. Một điều rất hiếm thấy trong những gia đình giàu có. Trúc theo chân anh em Kỳ bước vào phòng ăn. Hải Yến đón Trúc với nụ cười ngờ ngợ.

- Thanh Trúc này giờ anh Nhâm nói gì thế? Anh ấy nói xấu tôi với cô phải không?

Thanh Trúc pha trò.

- Vâng. Anh ấy đã nói xấu chị một cách thậm tệ.

Nhâm chấp hai tay trước ngực theo kiểu thư sinh ngày xưa đưa trước mặt Thanh Trúc nói:

- Thanh Trúc! Tôi xin cô, cô đừng đùa kiểu đó chết tôi. Tiểu thư Hải Yến nhà tôi rất dễ tin đấy.

Thanh Trúc làm bộ ngạc nhiên.

- Ủa anh làm gì vậy? Ban nãy anh vừa nói với tôi là "Ngày ngày cận kề bên Yến, thấy mặt mãi phát chán" cơ mà.

Nhâm ho một tiếng, nhìn Trúc.

- Ối trời! Cô có nghe lộn không? Hay cô cố tình xuyên tạc ngôn ngữ chứ?

Thanh Trúc thấy tội nghiệp, làm bộ vỗ vỗ trán nói.

- Ồ! Ban nãy tôi nói lộn một chữ đấy. Anh ấy bảo là "Ngày ngày cận kề bên Yến, thấy mặt mãi vẫn không chán" Quay sang Anh Kỳ, Trúc hỏi:

- Anh thấy đấy, trình độ văn chương của em đâu đến đổi tòi?

Kỳ nhìn Trúc với cái nhìn ngây dại.

Ồ! Em là một nữ quái, em đã làm cho trời đất muốn ngã nghiêng.

Nhâm quay sang ông bà Đạt nói.

- Bây giờ thì tôi hiểu rồi. Ba mẹ, ba mẹ nên cẩn thận đấy, Thanh Trúc không phải tay vừa đâu.

Ông Đạt nói.

- Cha đã biết chuyện đó từ lâu! Ngay từ hôm vào làm đầu tiên, cố ấy đã thử trí cha, làm cha tức điên lên, muốn cho nghỉ việc ngay cho rồi!

Anh Kỳ làm bộ xụ mặt nói.

- Thế tại sao cha không cho nghỉ ngay lúc đó? Nếu cha hành động ngay lúc đó, thì con đâu phải điên đảo như vậy.

Bà Đạt nói.

- Ít ra phải có người làm con thất điên bát đảo như vậy. Để con thấy là đừng có bao giờ để mắt tốt trên trời cao, coi đàn bà con gái không ra gì.

- Khắc, khắc, khắc!

Anh Kỳ trở giọng ho như muốn bà Đạt ngưng lại, nhưng bà đã quay sang Thanh Trúc:

- Thanh Trúc, con biết không, trước khi quen con, thằng Kỳ nó đã từng có hàng lô bạn gái.

Kỳ vội vã bung chén súp đặt trước mặt bà Đạt.

- Mẹ mẹ húp miếng súp đi, mẹ cần ăn thêm bào ngư không? À có món cua nè. Món mẹ thích nhất nè. Con lấy cho mẹ cái càng nhé.Ồ con cua này nó mập quá. Mẹ xem nè.

Cả bàn cười ồ. Thanh Trúc cũng cười. Bà Đạt đẩy tay Anh Kỳ qua một bên, tiếp tục nói:

- Cái thằng Kỳ này nó kén chọn lắm, lại hay chê bai người thì có đôi mắt gà đá, người thì có cằm giống như muống canh, người thì đôi mày như sâu rọm. Tới cái người không có chỗ nào chê thì lại cho là tên không đẹp.

- À, hôm nay tôi mới biết thì ra cậu đã nói xấu đám phụ nữ chúng tôi. Được rồi vậy thì không có gì để che chở cho cậu nữa, tôi sẽ nói hết ra cho mọi người biết.

Kỳ lập tức quay qua Hải Yến.

- Nay, này bà chị dâu đáng quý, hãy tha cho em một lần đi.

Nhâm ngồi chống tay lên cằm nhìn Kỳ đổ thêm dầu:

- Anh Kỳ, mi có nhớ cái cô ca sĩ có tên là Thôi... Thôi gì đó không?

Kỳ nhảy ngay xuống bàn, chạy qua bùm ngay miệng Nhâm:

- Người ta mới từ nước ngoài trở về, mấy người định làm gì đây? Muốn tôi xách gói ra đi nữa ư?

Bà Đạt giải vây cho cậu út.

- Thôi được rồi. Không ai được đùa nữa. Dù sao thì trước mặt Thanh Trúc phải giữ thể diện cho nó một chút chứ? Kỳ đâu rồi? Con nói con lột cho mẹ chiếc còng của đâu?

Hải Yến vẫn không tha Kỳ, nói:

- Mẹ không thấy ư? Ban nãy con thấy cậu Kỳ lột xong rồi. Nhưng thay vì bỏ vào chén mẹ, cậu ấy đã bỏ vào chén của Thanh Trúc. Còn Thanh Trúc thì không ngờ, nên nuốt hết vô bụng rồi.

Câu nói của Hải Yến làm cả bàn cười, làm Thanh Trúc đỏ mặt. Trúc quay sang nhìn Yến. Bây giờ mới biết là Yến cũng thích phá. Còn Kỳ thì lúng túng một cách khổ sở. Chỉ còn biết cười trừ. Bà Đạt ngạc nhiên nhìn Kỳ:

- Con cười cái gì đấy?

Kỳ nói và quay sang nhìn Trúc.

- Con cười con! Từ trước đến giờ, anh chưa hề hùa hạ một cô bạn gái nào cả chỉ có ngược lại. Vậy mà, bây giờ coi như chị Hải Yến đã nói, mọi cái đã kết thúc. Ai cũng cười, ai cũng nói. Để rồi khi đến tám mươi tuổi, mẹ sẽ có thể nói với con chúng con: Anh Quái ơi!

Bà Đạt ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì? Cái gì Anh Quái?

Kỳ nói:

- Thì con tên là Anh Kỳ, còn con của con phải tên là Quái. Kỳ Quái mà! Mẹ sẽ nói cho Anh Quái nghe chuyện cổ tích về việc lột càng cua. Và cứ thế câu chuyện sẽ lưu truyền từ đời này sang đời khác. Con cháu sau này sẽ không còn nhớ đến ông tổ nào của chúng cả ngoài ông tổ Anh Kỳ lột càng cua, phải không em?

Cả bàn ngẩn ra nghe, để rồi cùng cười, không phải chỉ có con người, mà bóng đêm hình như cũng rất vui. Cái bão gió lạnh lùng đêm qua đã đi mất. Mặt trăng hiện ra thật tròn thật rõ trên bầu trời, chiếu những tia sáng dịu dàng lên cây lá, lên hoa. Mùi hương tổng hợp của các loài hoa trong vườn thoang thoảng trong đêm, nhuộm thom cả không khí.

CHƯƠNG 11

Trong lúc gia đình họ Võ tràn ngập tiếng cười hạnh phúc thì ở nhà trọ của Thanh Trúc, Trang Thanh và Tâm đang dùng cơm tối. Cơm do Trang Thanh nấu. Ngôi nhà nhỏ bây giờ lúc nào cũng có sẵn rượu. Trăng bên ngoài thật sáng. Trời mát giống như điều kiện thời tiết ở nhà họ Võ. Có điều không khí lại hơi khác nhau.

Lúc vào nhà, Tâm đã có vẻ không vui lắm, chàng nói:

- Hôm nay mới đi săn tin. một tin thê thảm quá. Một thiếu phụ giết một hơi bốn đứa con rồi tự sát chết theo.

Trang Thanh giật mình:

- Tại sao thế?

Tâm nói rồi lắc đầu.

- Vì ông chồng có vợ bé bỏ nhà, bỏ vợ con. Nhưng tôi thấy chuyen. đó đâu có gì đáng để giết con đâu? Bà ấy đốt nhà chết cùng bốn con. Thanh không đến xem. Thật thê thảm.

Thanh ngăn lại.

- Thôi đừng kể nữa. Bằng không công trình làm cơm hôm nay của tôi coi như ế đấy.

Tâm nhìn thẳng Thanh:

- Thanh có vẽ mẫu mực quá nhỉ?

Thanh cũng chăm chú nhìn Tâm:

- Anh thấy như vậy ư?

Tâm thành thật nhận xét.

- Vâng. người nào gặp Thanh sau này sẽ tốt phước lắm đấy.

Trang Thanh thấy tim đập mạnh. Suýt tí nàng đã buột miệng hỏi.

"Anh có muốn làm người đàn ông đó không?"

- Trong khi Tâm lại đảo mắt nhìn quanh:

- Còn Thanh Trúc đâu rồi?

Trang Thanh bước tới ngồi cạnh Tâm, chậm rãi nói.

- Tôi báo cho anh biết. Anh Kỳ đã về Đài Bắc. Nửa khuya anh ấy xuống sân bay và đã đi thẳng đến đây.

Tâm quay lại nhìn nhanh Thanh.

- À. Thế rồi chuyện gì đã xảy ra?

Thanh nắm lấy tay Tâm:

- Nào, chúng ta ngồi vào bàn ăn, vừa ăn vừa nói chuyện cũng được mà.

Tâm lặng lẽ bước tới bàn ăn, ngồi xuống.

- Thanh không có sẵn rượu ư?

Thanh van nài.

- Hôm nay không nên uống rượu. Anh mà uống vào là lộn xộn, kém tỉnh táo. Hôm nay em có chuyện đứng đắn muốn nói với anh.

Tâm nói.

- Thì cứ cho uống đi, một chút cũng được... tôi bảo đảm là sẽ không say mà.

Trang Thanh miễn cưỡng đi lấy rượu, một chai rượu thuốc thuộc loại nhẹ nhất. Tâm nhìn rượu cười nói:

- Ở đây hầu như chỉ có rượu thuốc.

- Vì em không muốn thấy anh say.

- Tại em không biết con người thật sự say vì rượu rất ít. Con người chỉ say bao giờ trong người không bình thường. Thanh không tin cứ đến bệnh viện tâm thần xem, ở đấy người ta không uống rượu nhưng đâu có ai tỉnh. Tôi đã đến đó làm một thiên phóng sự. Có một phòng nọ chứa hơn 20 người, đó là phòng dành cho những người bệnh nhẹ, ít quấy phá. Trong đó có một ông lão mà tôi không bao giờ quên. Ông ta lúc nào cũng đứng thẳng trong góc phòng, tay đưa thẳng ra trước mặt, bất động. Tôi quan sát và thấy ông ấy đứng như thế hàng giờ. Hỏi bác sĩ, bác sĩ cho biết là từ lúc vào bệnh viện đến giờ, ông ta vẫn như vậy vì ông ta cho rằng mình là một ngọn đèn đường. Sợ ông ta mỏi tay, tôi bước tới hỏi: "Ông đang làm gì đấy?" Ông lão đáp "tôi phải đứng yên vì tôi là cây cột đèn". tôi cố nghiêng đầu nhìn xuống dưới bàn tay ông ta: "Nếu là cây đèn, sao không thấy bóng?" thì ông ta trả lời: "Bóng đèn xài lâu quá hư rồi". Tôi nói "Vậy thì ông đừng làm cột đèn nữa" Ông lão có vẻ đau xót nói: "không được, vì tôi là một cột đèn không cháy sáng cơ".

Tâm ngưng lại, rót đầy ly rượu, rồi nhìn Thanh:

- Đây, Thanh thấy không. người điên họ cũng có cái triết lý riêng của họ. tôi không biết lúc còn tỉnh ông ta đã gặp cái gì không hay. Nhưng biết chắc cuộc đời của ông ta hẳn bi thảm lắm. Một cột đèn đứng giữa trời. Mặc cho mưa gió nhưng lại là một cột đèn không được cháy sáng. Sau khi đi thăm, trở về, tôi muốn viết một cái gì đó, với đề tài "Một ngọn đèn không cháy sáng".

Trang Thanh lo lắng:

- Thế anh đã viết chưa?

- Chưa viết. Vì sau mấy tháng tôi trở lại bệnh viện thì ông già không còn ở đấy nữa. Hỏi bác sĩ: "Uả ngọn đèn đường đâu rồi?" Thì một người thanh niên nằm gần đó đáp tỉnh bơ: "Cây cột đèn bị gió thổi ngã rồi". Tôi hỏi hắn "Thế cậu nằm đây làm gì?" Hắn trả lời: "Nếu tôi không nằm xuống, thì gió bão cũng sẽ thổi ngã thôi. Tôi là cột đèn ngã bên đường".

Tâm lại hớp một hớp rượu, nhìn Trang Thanh nói:

- Sau đấy tôi hỏi bác sĩ: "Bệnh cột đèn được lây hay sao?" Bác sĩ nói: "Cái cậu thanh niên này khi mang vào đây là đầu óc không còn tỉnh táo, gã gặp ông già là bá kiến xin làm đệ tử ngay. Sau đó còn leo lên trần nhà gỡ bóng đèn đưa cho ông lão cần nơi tay làm đèn. Sau ngày ông lão ngã xuống, hắn cũng ngã luôn. Trở thành cột đèn bên vệ đường".

Trang Thanh thấy hơi khó thở. Câu chuyện của Tâm bi thảm quá làm ảnh hưởng đến tình cảm, Trang Thanh ngược mắt lo lắng nhìn Tâm:

- Tại sao anh lại kể những chuyện đó cho tôi nghe chi vậy?

Tâm nói.

- Đâu có vụng ý đâu? Vui miệng kể chơi thôi, nhưng rõ ràng trái tim con người giống như một cái giếng sâu, không bao giờ ta hiểu hết. Vì vậy có nhiều chuyện đã xảy ra mà chẳng ai ngờ được. Tại sao người đàn bà cùng tự thiêu cùng với mấy đứa con: Tình yêu chẳng? Vì không nỡ bỏ con lại bơ vơ, nên phải cùng rủ nhau đi chung ư?

- Anh đi nhiều, thấy nhiều, nghĩ nhiều, hẳn anh phải rút tỉa được nhiều kinh nghiệm sống và biết hết mọi việc.

Tâm nhìn Thanh nói.

- Muốn biết hết mọi việc chắc chỉ có thần thánh chứ không phải con người. Thật ra thì tôi cũng chưa đủ kinh nghiệm sống. một người được coi như là hiểu đời phải là một người không còn màng bất cứ cái gì, từ tình yêu, hôn nhân, đến danh lợi. Còn tôi? Tôi lúc nào cũng phải đấu tranh giành giật. Tôi phải kiếm sống, phải sẵn phóng sự, tên tuổi, tình yêu, dục vọng. Cái gì tôi cũng cần hết. Thanh và Trúc là hai người bạn tốt đã cố động, khuyến khích để tôi vươn lên, phấn đấu. Nhưng phấn đấu làm gì? Đạt được sự thành công? Có tên tuổi có sự nghiệp. Thanh thấy đó, Thanh có thể chưa thấu suốt sự đời. Còn gã thanh nhiên làm cây cột đèn ngã kia thì sao? Đứng lên. Có đứng lên rồi cũng phải ngã xuống. Đèn có sáng rồi cũng phải đến lúc tắt. Vậy thì sáng làm gì? Cứ nằm ở đó phải khỏe hơn không? Anh chàng cột đèn có thể đã nhìn thấy rõ cuộc đời.

- Anh nói chuyện có vẻ tiêu cực quá.

Tâm ngồi lại ngay ngắn tiếp.

- Không, tôi chưa đặt được cái thông suốt cuộc đời, nên chưa thể tiêu cực được. Thôi được rồi chuyện tôi muốn nói đã nói hết rồi, bây giờ tới phiên cô. Ban nãy hình như Thanh nói là Anh Kỳ đã trở về, thế rồi sao? Thanh Trúc đã chạy sang đây rồi phải không?

Trang Thanh yên lặng nhìn Tâm. Tâm đưa tay lên sờ râu, mắt sa sầm mặt lại.

- Vậy thì có nghĩa là Trúc đã tha thứ cho Kỳ, trở lại với Kỳ. Và sẽ là dâu nhà họ Võ. Cô thấy không, Trang Thanh, con người hay sống một cách thực dụng. Chính Trúc ngày hôm qua còn hỏi tôi có muốn cưới cô ấy làm vợ không mà?

Trang Thanh nói có vẻ lúng túng.

- Nhưng anh đâu có nói là muốn đâu? Đã có lần anh cũng cho tôi biết là anh rất giận chuyện Thanh Trúc không quên được Kỳ. Và anh cũng không hề yêu Thanh Trúc.

Tâm nói từng tiếng một.

- Cô lầm rồi. Tôi đã yêu Thanh Trúc.

Trang Thanh tròn mắt.

- Cái gì? Anh yêu Trúc? Anh thật sự yêu Thanh Trúc hay chỉ vì chuyện của Hải Yến mà nói thế?

Tâm đặt ly rượu xuống bàn nói.

- Tôi yêu Trúc. Tôi yêu cô ấy vì Kỳ đã yêu cô ấy.

Tâm đứng dậy, quay sang Trang Thanh.

- Được rồi, bây giờ Thanh cho tôi biết họ đang ở đâu? Nhà họ Võ phải không?

Trang Thanh chồm qua giữ lấy tay Tâm.

- Anh Tâm, anh không nên làm chuyện mà sau này anh sẽ mãi mãi hối hận, hãy tha cho họ, đừng nên làm thế. Có thể nào, họ cũng chẳng có lỗi gì với anh cả. Người có lỗi duy nhất với anh là Hải Yến thôi. Mà hôm qua hình như anh đã tha thứ rồi.

Tâm cắn răng nói, mắt như tóa lửa.

- Tôi không hề tha thứ cho Hải Yến. Có điều gặp lại Hải Yến, tôi thấy cô ấy đã thay đổi nhiều. Yến có vẻ trưởng thành, chín mùi, biết cách ăn nói, quý phái hơn. Bây giờ Hải Yến không phải là Hải Yến ngày nào của tôi, mà là Hải Yến của nhà họ Võ rồi. Như vậy, tôi không thể yêu cô ấy được nữa. Lúc nào tôi cũng mong Yến phải sống một cuộc đời đau khổ không hạnh phúc. Hải Yến phải đáng thương, phải buồn bã, xanh xao. Nhưng không ngờ, tôi đã lầm. Cô ấy đang sống hạnh phúc, vui vẻ. Cái mà tôi mong mỏi lại là cái tôi phải thất vọng. Cái đó giống như một nhát búa gõ mạnh vào đầu tôi. Nói khác đi, bây giờ tôi không phải là mối lo lắng cho Yến nữa. Yến đã không còn bận tâm về tôi. Trang Thanh, cô biết không, tôi không bao giờ tha thứ cho Hải Yến. Tôi chỉ không còn yêu cô ấy thôi.

Trang Thanh lẩm bầm.

- Anh không yêu mà chỉ hận?

Tâm bậm môi.

- Đúng hơn, không phải là hận Yến mà là hận nhà họ Võ. Hận

hai anh em Nhâm và Kỳ. Hận cho Thanh Trúc yếu đuối, đầu hàng nhà họ Võ. Tôi phải đi tìm họ ngay.

- Trang Thanh vẫn giữ chặt tay Tâm, nhưng đã bắt đầu khóc.
- Anh đã không yêu Thanh Trúc, thì sao lại phải gây rắc rối chi vậy? Cái đó có lợi gì cho anh?

Tâm nói như hét, chàng cầm chai rượu lên nốc cạn.

- Muốn chết thì mọi người cùng chết! không ăn được thì phải phá cho hôi!

Trang Thanh ôm chặt lấy chân của Tâm.

- Tôi van anh đừng đi, anh đừng có đi mà.

Tâm cố rút chân ra, nhưng Thanh giữ quá chặt. Điên tiết, Tâm cúi xuống nắm lấy tóc Thanh kéo ngược ra sau. Khuôn mặt của Thanh đầy mồ hôi và nước mắt ràn rụa, Tâm nghiêng rằng nói.

- Tại sao cô lại bình vực nhà họ Võ như vậy? không lẽ cô cũng yêu bọn hán? Nên cô tìm mọi cách để cản ngăn tôi? Cô sợ tôi hại họ? Sao vậy?

Nước mắt vẫn chảy dài, Thanh nói một cách đau khổ.

- Tôi không sợ anh làm cái gì nhà họ Võ cả. Mà tôi chỉ sợ anh gặp thiệt thòi, anh gặp hậu quả khó lường. Anh nghĩ kỹ xem đúng không? Anh chỉ giỏi nói thôi chứ chưa chắc là anh đụng được họ.

- Cô coi thường tôi như vậy ư?

- Không phải là coi thường, mà là hiểu biết. Tôi không hề yêu

một người nào ở nhà của họ cả, mà chỉ có yêu anh.

Tâm có vẻ bàng hoàng.

- Cô đừng có làm mát lòng tôi.

- Tôi không hề nói dối. Anh Tâm, tôi rất đau khổ. Anh không hề nhìn thẳng vào tôi bao giờ. Trong trái tim anh chỉ có hình bóng của Hải Yến và Thanh Trúc thôi. Còn tôi, sau khi nghe anh khuyên, tôi đã cắt đứt mối quan hệ với anh chàng phi công. Tôi nghĩ là sẽ có ngày nào đó, anh cũng có thể rút kiếm ra, chặt đứt tất cả những tơ lòng rối rắm cũ, để rồi quay lại và để ý đến tôi. Nhưng mà, buồn quá, cái đó không có. Thôi tôi không nói nữa. Thanh Trúc sẽ không bao giờ nói điều đó. Nhưng tôi nói, nói mà không sợ anh chê là mặt dày, không biết xấu hổ. Anh có thể cho thêm tôi một cái tát tai, một cái đá. Nhưng tôi vẫn nói, nói lên một sự thật. Đó là nếu anh vẫn còn muốn Hải Yến hay Thanh Trúc thì anh cứ bước thẳng ra cửa. Chuyện quan hệ của chúng ta coi như chấm dứt. Anh muốn làm gì thì làm tôi sẽ không can dự vào nữa. Còn nếu anh biết suy nghĩ đến lợi ích bản thân anh và tôi, thì anh hãy ở lại và chúng ta sẽ ném bỏ mọi thứ yêu và hận thù cũ xuống chín tầng địa ngục xa.

Tâm như chững lại. Lời của Thanh hình như làm anh chàng xúc động. Tâm đứng yên, vẫn để cho Thanh giữ chặt chân. Một cảm xúc kỳ lạ vây quanh chàng. Từ xưa tới giờ Tâm chỉ có kinh nghiệm bị bỏ rơi chứ chưa hề có kinh nghiệm được "yêu" một cách mạnh mẽ như vậy. Tâm cúi xuống nhìn Thanh. Khuôn mặt đầy mồ hôi và nước mắt. Mái tóc rối. Tâm thấy thật ngượng ngùng chàng đã thẳng tay. Thẳng tay đánh người con gái duy nhất yêu chàng. Không, Tâm lắc đầu. Không thể có chuyện đó được. Thanh đã lừa dối chàng. Trời

sinh ra Tâm là để chịu đau khổ, không phải để được yêu. Tâm cúi xuống, nhìn kỹ hơn người con gái ngồi bệt dưới đất, trong chiếc váy nấu ăn. Người con gái đã mua rượu thuốc dành cho chàng với nụ cười vui. Bất giác Tâm buông rơi bàn tay đang nắm lấy mái tóc của Thanh ra. Chàng vuốt nhẹ những hạt lệ trên mặt, trên má. Không, không phải suy nghĩ gì nữa, Tâm cúi xuống, ôm lấy Thanh và đặt môi mình lên môi nàng.

Thời gian như dừng lại, Tâm như quên hết mọi thứ. Kỳ, Thanh Trúc, Nhâm, Hải Yến, quên cả nhà họ Võ. Trang Thanh cũng đưa tay lên vuốt tóc cho Tâm, rồi sờ nhẹ hàm râu rậm của chàng.

- Anh có hàm râu rất đẹp.

Tâm chững lại.

- Thế ư? Em không thích? Có dao cạo không, anh sẽ cạo ngay.

Trang Thanh cười nói, nụ cười của hạnh phúc.

- Em không có dao cạo râu. Em thích hàm râu của anh thật. Anh không cần phải cạo. Ngay lần đầu tiên gặp anh, em chỉ trông thấy hàm râu thôi. Lúc đó em hơi ngạc nhiên và anh biết không, em đã nghĩ là, hử tính anh cũng phải khác người. Đây em đã để ý đến anh ngay từ đầu và như vậy em nghĩ, cái ấn tượng đầu tiên mạnh mẽ của em với anh là nhờ râu. Nếu bây giờ anh mà cạo râu đi, sợ em không còn nhận ra anh nữa.

Tâm ngần ngừ nhìn Thanh, chợt hỏi:

- Em nói thật chứ?

Trang Thanh không hiểu ý Tâm muốn nói gì.

- Sao lại không? Em thích hàm râu anh thật đấy. Nhưng mà nếu anh thích cạo thì cứ cạo đi, em không cản đâu.

Tâm nhìn Thanh nói.

- Anh không phải nói chuyện bộ râu. Như em biết đó, anh chỉ là một tay lang bạt bất đắc chí. Em vẫn yêu được một người như vậy chứ?

Trang Thanh tựa má vào hàm râu rậm của Tâm.

- Em không nói dối đâu, nếu anh muốn, mai chúng ta có thể đưa nhau đi ký giấy kết hôn. Có điều em lo lắng. Em sợ là anh không thật sự yêu em. Hôm nay chính em tỏ tình với anh trước. Chuyện đó có thể là anh dễ chán. Rồi anh sẽ không còn là của em.

Tâm nâng nhẹ má Thanh.

- Sao? Em nói sao? Anh chưa hề tỏ tình với em ư?

- Chưa bao giờ.

- Em chắc như vậy?

- Vâng.

Tâm thở dài

- Ồ! Con người sao lại dễ thờ ơ với những gì có trong tầm tay mình như vậy? Em là một viên ngọc. Vậy thì bây giờ, bắt đầu từ bây giờ anh tỏ tình với em được chứ?

Trang Thanh bỗng cười nói:

- Anh đến sau một bước rồi.

Tâm kinh ngạc:

- Sao? anh đến trễ?

Trang Thanh cười nói.

- Vâng. Vì em đã tỏ tình với anh trước rồi.

Tâm cười to. Chưa bao giờ Thanh thấy Tâm cười to như thế.

Nàng thật sự xúc động. Nàng còn đang bàng hoàng trong hạnh phúc thì Tâm chợt đứng dậy, kéo lấy tay Thanh.

- Đi rửa mặt, chải tóc cho sáng sủa, rồi chúng ta đi.

Trang Thanh nhìn vào đồng hồ, ngạc nhiên:

- Đi đâu? Mười giờ khuya rồi.

- Đến nhà họ Võ.

Tâm nói thật rõ. Khiến Thanh tái mặt

- Đến nhà họ Võ? Em tưởng là anh đã bỏ chuyện đó qua một bên rồi? Sao còn phải tìm chuyện rắc rối, vậy anh?

Tâm nói một cách cương quyết.

- Chuyện chưa giải quyết dứt khoát, anh cần phải đến đây.

Trang Thanh cắn môi.

- Anh, thôi anh đi đi, đi luôn đừng quay lại đây nữa, em không còn muốn gặp lại anh.

Tâm bước tới nắm lấy tay Thanh, dẫn vào nhà tắm, nói.

- Anh biết thế nào em cũng nói như vậy. Em chuẩn bị nhanh lên, anh sẽ đưa em cùng đi.

- Em không đi!

Tâm nhìn Thanh với anh mắt khó hiểu.

- Em phải đi. Nếu đến đó, mà anh bị họ đập chết, thì em mới kéo xác anh về được chứ?

Trang Thanh do dự:

- Anh....

Tâm cúi xuống hôn Thanh, rồi nhìn thẳng vào mắt người yêu, nói một cách cương quyết:

- Em phải chuẩn bị, trang điểm thật chu đáo, xong chúng ta nên đến đây trước khi họ tan tiệc. Nếu hôm nay anh không giải quyết được cái món nợ dai dẳng này. Thì suốt đời, coi như anh sẽ không yên tâm.

CHƯƠNG KẾT

Gia đình nhà ông Đạt vẫn rộn rã với tiếng cười. Bữa cơm tối kết thúc rất muộn. Dùng cơm xong mọi người tiếp tục ngồi ở phòng khách với những câu chuyện trà dư tửu hậu. Bà Đạt, nắm lấy tay Trúc, hết hỏi chuyện này đến chuyện kia. Nhà có mấy người, cuộc sống ra sao? Cha mẹ làm gì? Lúc nhỏ sống vui chứ? Rồi lại hỏi cả ngày sinh tháng đẻ. Mọi thứ chuyện làm Trúc đáp muốn hụt hơi.

Anh Kỳ cũng phải sốt ruột.

- Mẹ làm gì phải hỏi đủ thứ chi vậy? Về hoàn cảnh gia đình Thanh Trúc trong bản lý lịch ở Công Ty có đủ cả rồi.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, Kỳ lại quay sang ông Đạt.

-Ồ, cha chuẩn bị tuyển thư ký mới đi chứ?

Thanh Trúc hơi bối rối. Nàng chợt nhớ đến lời hứa ban đầu của mình. "Sẽ không bao giờ làm dâu gia đình ông Tổng giám đốc" mà không an tâm. Thanh Trúc vội nói.

- Khỏi cần, khỏi cần. Em đang làm việc suông sẻ thế này, cần gì phải thay người khác chứ?

Anh Kỳ trừng mắt nhìn Trúc:

- Em nói thế là sao? Chúng ta phải làm lễ cưới trước lễ giáng

sinh chứ?

Thanh Trúc chớp chớp mắt.

- Bắt buộc vậy ư? Phải để cho em suy nghĩ chứ? Em chưa nhận lời mà.

Kỳ kêu lên.

- Trời đất! Em lại giờ trò gì thế? Em hành hạ anh như vậy chưa đủ sao?

Kỳ bước tới cạnh Trúc, vỗ về:

- Em phải để cho anh yên tâm chứ? Phải làm đám cưới sớm thôi, thế nào?

Thanh Trúc ngập ngừng:

- Nhưng mà còn Susie thì sao?

- Susie... Susie nào?

Thanh Trúc nói.

- Thì vị hôn thê hai dòng máu của anh đó? Đừng giả vờ như không hề biết đến người ta không bằng!

Anh Kỳ gãi gãi đầu?

- Anh đã nói với em biết bao nhiêu lần rồi. Chuyện đó là đặt ra để gạt em, Susie là người yêu của bạn anh. Em thật rắc rối, cứ hành hạ anh hoài.

Quay sang bà Đạt, Kỳ nói:

- Mẹ ơi, mẹ nói giùm con đi, cứu con đi!

Bà Đạt vòng tay qua vai Trúc, rồi vuốt lấy mái tóc nàng như vuốt tóc đứa con gái.

- Thôi Thanh Trúc ạ! Con cũng nên tha cho nó một lần đi mặc dù nó hết gặt con thế này đến thế khác, nhưng tất cả chẳng qua vì nó yêu con. Thằng út của ta từ xưa đến giờ chưa có bao giờ nó khổ sở như vậy. Xem kia, cả hai đứa đều gầy còm cả. Vậy thì phải làm đám cưới sớm đi, để mau lại sức hơn.

Hải Yến cười chen vào.

- Thanh Trúc! Cô cũng đừng nên làm khó làm dễ người ta nữa. Bày đặt suy nghĩ. Vậy chứ ai hôm nghe Kỳ sắp cưới vợ, đã bỏ cả buổi chiều lang thang giữa trời mưa gió thế?

Thanh Trúc cố mím môi để giấu nụ cười. Trong khi Nhâm cũng chen vào.

- Đó là chưa kể câu chuyện cổ tích chiếc còng của ban nãy đó nhé.

Mọi người cùng cười. Cái cười như chấp nhận lễ cưới sẽ cử hành vào dịp cuối năm. Bà Đạt gọi ngay chị phụ trợ:

- Chị Sáu ơi chị Sáu, mang quyển lịch ra đây xem.

- Vâng.

Quyển lịch được mang ra, mọi người tùm lại nghiên cứu, rồi cười giỡn. Thanh Trúc ngồi một bên yên lặng. Ông Đạt bước tới cạnh vợ nói:

- Bà đừng quên là Chủ Nhật tới, chúng ta phải đến nhà của Ba mẹ Thanh Trúc đấy.

Quay lại Thanh Trúc, với thói quen của ông Tổng Giám đốc

dẫn dò thư ký.

- Nhớ đặt vé xe, chuẩn bị một ít quà. Trúc biết ba mẹ con thích những món gì không?

Thanh Trúc chỉ e thẹn cúi đầu. Anh Kỳ như chợt nhớ ra vội nói:

- Thật bận quá. Ba má, thôi ba má để chậm một tí hãy đến Đài Nam đi, nhường chúng con đi trước.

Quay sang Trúc Kỳ nói:

- Thanh Trúc mai sáng anh và em về Đài Nam nhé. Nhưng mà.....

Kỳ đưa tay lên gãi gãi đầu.

- Em chưa cho anh biết cha em là người thế nào, chúng ta cần ăn mặc đúng gia lễ hay bình thường là được? Anh phải học ăn nói ra sao?

Thanh Trúc nhìn Kỳ cười:

- Cha em rất nghiêm khắc, người là thầy giáo dạy môn văn, một nhà mô phạm mực thước. Trước kia anh rể em đến định cưới chị em, anh ấy đã bị cha bắt trả bài thuộc lòng quyển "Thơ Đường".

- Trời Đất!

Kỳ lè lưỡi, Thanh Trúc trấn an.

- Nhưng cha đâu có bắt trả bài một lèo từ trang đầu đến trang cuối đâu? Người chỉ đọc câu thứ nhất là phải đọc câu thứ hai kế đó... Chưa hết, còn phải bình thơ nữa...

Kỳ lúnh quýnh nhìn Trúc.

- Nhưng anh đâu phải là học trò của cha đâu? Anh cũng đâu định thi trạng nguyên đâu? Thanh Trúc, em làm ơn nói với cha dễ dãi cho anh một chút. Thi cái kiểu cổ lỗ đó chắc anh chết mất.

Thanh Trúc làm ra vẻ suy nghĩ.

- Hay làm để em nói với cha là chỉ thi anh mấy bài thơ văn thuộc loại gần đây thôi?

- Hay là thế này nhé. Em thi hộ cho anh vậy?

- Đâu được, anh cưới vợ chứ đâu phải em đâu?

- Rắc rối quá. Sao ông già vợ tôi lại cổ lỗ sĩ như vậy?

Thanh Trúc làm ra vẻ giận.

- Anh chưa gặp ba em đã nói xấu ổng như vậy. Đến chừng được vợ rồi còn đến độ nào nữa.

- Xin lỗi em. Nhưng mà... Anh cưới vợ chứ đâu có thi đại học đâu?

- Vậy là anh kém hơn anh rể của em.

- Nhưng anh lại không tin là ông ấy lại có thể đọc lâu lâu được thứ quý quái ấy.

- Anh ấy không thuộc lâu lâu, nhưng hiểu rất nhiều thơ văn, lại rành cả điển tích. Anh ấy nói chuyện với cha một cách thao thao bất tuyệt, thế là cha vui quá phải gả ngay con gái cho anh ta.

Anh Kỳ lè lưỡi làm cả nhà cười ồ. Bà Đạt không muốn con

trai út bị khổ sở, nên nói với Thanh Trúc.

- Thanh Trúc, con về nói với cha con. Thằng Kỳ tốt nghiệp chính trị kinh doanh, nếu ông cụ muốn thì thi về môn nó học hoặc cái nghề buôn bán cũng được, đừng có hỏi ba cái văn học rắc rối.

Thanh Trúc nói.

- Sợ không được đâu. Cha con thường nói là bất cứ học cái gì cũng được, nhưng phải biết về văn học Trung Quốc. Như thế có ai hỏi đến cũng không đến nỗi xấu hổ, như anh rể con, anh ấy là kỹ sư mà...

Kỳ chột cắt ngang.

- Thôi, đừng tán hươu tán vượn nữa. Tôi nhớ ra rồi. Nãy giờ cô cho chúng tôi leo cây. Trong lý lịch cô ghi cô là chị cả. Không có chị lấy đâu ra anh rể? Ba má ơi, như vậy là cả nhà ta đều bị Thanh Trúc gạt cả rồi.

Mọi người ôm bụng cười ngả nghiêng. Bà Đạt cười ra nước mắt, vừa cười vừa chỉ Kỳ nói:

- Cũng tại con cả thôi, ai biểu con suốt ngày cứ nói giỡn. Bây giờ bị gạt lại rồi đấy con.

- Anh chịu thua em, cả nhà chịu thua em, em định giết nhà anh bằng tiếng cười ư?

Đột nhiên, chuông cửa reo vang. Mọi người không chú ý đến tiếng chuông cửa đổ, vẫn tiếp tục cười. Chị Sáu ra mở cửa. Hai người lạ xuất hiện. Chị thấy cả hai đều rất trẻ, nghĩ là bạn của Kỳ, nên tự nhiên cho vào. Chị Sáu gọi vào trong bào như thế.

- Có khách đến!

Thanh Trúc ngồi ngay ngắn lại. Mọi người cùng hướng mắt ra cửa. Chợt nhiên, mọi tiếng cười đều tắt ngấm. Tâm đứng ngang cửa. Ánh trăng thật sáng ở phía sau tạo thành một dáng dấp bí ẩn đe dọa. Rồi Tâm từ từ bước tới. Trang Thanh bước theo sau. Thanh Trúc trừng trừng nhìn vào Trang Thanh. Còn Hải Yến, đang nép người vào chồng. Kỳ đứng thẳng người như sẵn sàng đối phó, không khí trong căn phòng như đặc lại. Tâm đưa mắt nhìn khắp phòng, nhìn chăm chú từng người một. Mọi người như chờ đợi đông bão đang vần vũ, sẵn sàng úp xuống. Tâm đột ngột lên tiếng.

- Hay lắm. Tôi đến đây rất đúng lúc. Đúng vào cái lúc mọi người có mặt đông đủ.

Không khí căng thẳng, Kỳ bước tới một bước. Kỳ nói một cách cương quyết.

- Cậu Tâm. Nếu cậu đến đây để thử sức, thì tôi sẵn sàng làm chuyện đó với cậu. Chúng ta ra ngoài, đừng nên làm kinh động một ai ở đây cả.

Tâm liếc nhanh về phía Kỳ. Nhìn mọi người và nói.

- Cậu đi chỗ khác chơi. Hôm nay tôi đến đây không phải để kiểm chuyện với một mình cậu.

Nhâm bước ra.

- Vậy có nghĩa là cậu định gặp tôi? Cậu muốn gì nào?

Tâm nói một cách ngạo mạn.

- Cái mà tôi muốn, mấy người không có đâu. Nhưng cái đó bây giờ tôi đã có. Tôi sẽ không đoạt lại cái mà gia đình nhà

anh đã đoạt của tôi. Bây giờ tôi đã có cái khác. Cái đó tôi không sợ bị mất nữa.

Tâm đưa mắt nhìn khắp phòng.

- Hôm nay tôi đến đây là để dứt khoát với các người.

- Khoan... đừng có căng thẳng như vậy.

Tâm quay sang Anh Kỳ.

- Hôm nay tôi đến đây, không phải để đánh lộn, cướp phá, hay đốt nhà, mà tôi đến đây chỉ để muốn nói cho mấy người biết. Trong đám các người đây, có người đã yêu tôi, nhớ tôi, thù hận tôi, xỉ vả tôi. Nhưng hôm nay đến đây, tôi chỉ để cho các vị biết. Tất cả những tình yêu, thù hận kia, tất cả những giận dữ, ganh tị cũ, bây giờ coi như chấm dứt, hết sạch. Quý vị khỏi phải đề phòng, lo sợ gì tôi nữa hết, cũng không cần phải thương hại tôi. Tôi đã từng nghĩ là nhà họ Võ giàu có. Thích dùng tiền để mua lấy mọi thứ, để đạt được mục đích. Các người đã có đủ cả. Nhưng hôm nay, thì tôi thấy không cần phải có tiền. Tôi vẫn có thể có như quý vị. Như vậy, thì cần gì phải thù hận? Phải trả thù? Bắt đầu từ hôm nay mọi thứ dây nhợ giữa các vị và tôi coi như chấm dứt. Chúng ta đã thanh toán với nhau một cách sòng phẳng.

Mọi người nhìn Tâm. Không ai dám tin những điều vừa nghe là của Tâm. Chỉ có Trang Thanh, là hiểu Tâm, nàng nhìn người yêu với đôi mắt sáng, đầy yêu thương.

Thanh Trúc, người đầu tiên hiểu ra sự việc. Tình yêu có thể tạo nên phép lạ. Tâm không phải là anh chàng thô lỗ cầm dao kề cổ nàng. Tâm không còn là một cái gai nhức nhối, một nỗi bận tâm phiền hà cho nhà họ Võ. Thanh Trúc đứng dậy, bước

tới trước mặt Tâm, đưa tay ra bắt lấy tay người bạn trai.

- Anh Tâm, xin chúc mừng anh!

Tâm chớp chớp mắt, đưa tay Trúc về phía Kỳ.

- Đừng đưa tay lộn hướng như vậy

Tâm nói và nắm lấy tay Trang Thanh đưa cao, quay một vòng chào mọi người.

- Xin chúc tất cả mọi người đều hạnh phúc. Còn bây giờ chúng tôi xin cáo từ.

Tâm nắm lấy tay Trang Thanh, định bước ra ngoài cửa, Anh Kỳ chợt kêu lên.

- Ê, Tâm, ở lại uống miếng rượu rồi hãy đi?

Kỳ quay vào trong gọi chị Sáu.

- Chị Sáu lên lầu lấy chai rượu Whisky xuống đi.

Chị Sáu chạy lên lầu lấy rượu.

Tâm nhìn Kỳ nói:

- Cậu định độ sức rượu với tôi ư?

Kỳ nói.

- Không dám. Chỉ muốn uống với anh một ly thôi.

Kỳ lấy hai chiếc ly, khui rượu. Mùi rượu thơm phức đưa cho Tâm một ly, mình một ly.

- Nào mời!

- Hai chiếc ly cùng nhau tạo thành âm thanh trong sáng như tiếng đập của con tim, của tình cảm thông giữa hai người.

Tâm đặt ly xuống cười to.

- Ha! Ha! Đây là lần đầu tiên sau hai năm, ta mới có một ly rượu vui vẻ thế này!

Quay lưng đi lấy Trang Thanh, Tâm vừa đi vừa cười lớn. Thật lâu, căn phòng vẫn im phăng phắc ngoài tiếng cười của Tâm vọng lại. Khi họ đi lâu rồi, Kỳ mới như sực nhớ ra, chàng cầm chai rượu, đưa cao lên.

- Thế nào? Chúng ta ở đây cũng phải cạn ly chứ?

Mọi người đồng ý. Thế là mỗi người cầm lấy một chiếc ly. Những chiếc ly thủy tinh nâng lên. Ánh đèn tạo thành một khung cảnh đầy ánh sáng lấp lánh. Tiếng ly chạm nhau. Tiếng cười nói và một ngày mới bắt đầu với tình yêu.

HẾT